

Hoofdstuk 1

Inleiding tot Daniel

De naam Daniël betekent "Mijn God oordeelt". Daniël is een type van de overwinnaar in de tijd van het goddelijk oordeel. Hij was een van de eerste

gevangenen die naar Babylon werd gebracht, en hij leefde gedurende de hele Babylonische gevangenschap.

Hij geeft ons het voorbeeld hoe men zich in gevangenschap moet gedragen. Hij onderwierp zich aan alle koningen van Babylon, wetende uit het woord van Jeremia dat dit was wat de "goede vijgen" moesten doen ([Jer. 24:5-7](#)). Toen de tijd van Babylon ten einde liep, leidde Daniël geen revoluties, maar bad hij en voerde hij geestelijke oorlogsvoering totdat God de Meden en Perzen liet opstaan om Babylon omver te werpen.

Er waren delen van de openbaring die verzegeld waren en pas duizenden jaren later begrepen konden worden. Tegen het einde van het boek, in [Dan. 12:9](#) zegt de engel,

⁹ En hij zei: "Ga je gang, Daniel, want deze woorden zijn verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde."

Hoewel er tegenwoordig critici zijn die volhouden dat gedeelten van Daniël zijn geschreven nadat sommige profetieën al waren vervuld, is het duidelijk dat Daniël's openbaring met grote nauwkeurigheid dingen voorspelde die ver in de toekomst lagen. De critici erkennen zelf dat alle gedeelten van dit boek zijn geschreven lang voor de tijd van Christus - en voordat Rome Jeruzalem innam in 63 v. Chr. Toch schreef Daniël over het "ijzeren" koninkrijk van Rome en noteerde hij zelfs veel details over de kleine hoorn die de heerschappij van Rome uitbreidde tot de huidige tijd.

Er is dus geen kans dat Daniël's profetieën frauduleus waren, want hij schreef over dingen die ver in de toekomst lagen - dingen die zelfs hij niet begreep, noch kon begrijpen, zonder verdere goddelijke openbaring. Maar God vertelde hem slechts in [Dan. 12:10](#), "*niemand van de goddelozen zal het begrijpen, maar zij die inzicht hebben [sakal, "de wijzen"] zullen het begrijpen.*"

Nu we in "de tijd van het einde" zijn aangeland, wanneer de dierenrijken hun volle loop hebben gehad, weten we dat deze zegels zijn verbroken en deze woorden nu aan het licht zijn gekomen. Toch blijven de profetieën verborgen voor "de goddelozen", want zij hebben de woorden verworpen zonder eerlijk te zoeken naar het inzicht dat nodig is om ze te begrijpen.

We hebben nu het recht om inzicht te vragen. Laten we dus bidden om wijsheid en inzicht, zodat we in deze eindtijd gerekend worden tot degenen die begrijpen.

De zegels in het boek Openbaring

De zeven zegels in **Openb. 5:1** werden in Johannes' profetische boek één voor één geopend om de profetieën in Daniël stukje bij beetje te onthullen. Het boek Openbaring is het vervolg op Daniël en moet eveneens begrepen worden als een profetie van de wereldgeschiedenis. Terwijl Daniël ons het algemene beeld geeft van de geschiedenis van het Koninkrijk in gevangenschap, richt Johannes zich voornamelijk op het vierde "ijzeren" koninkrijk en zijn kleine hoorn in de verlenging van de tijd. Daarom geeft Johannes ons verdere details die niet aan Daniël waren geopenbaard.

Johannes vult daarom Daniël aan en is toch afhankelijk van Daniël voor zijn schets van de wereldgeschiedenis. Door te leren, zoals velen doen, dat het grootste deel van het boek Openbaring nog toekomstmuziek is en dat het slechts een periode van zeven jaar aan het einde van het tijdperk bestrijkt, verblinden de ogen van veel christenen vandaag de dag voor de vervulling van de profetie. Openbaring bestrijkt in feite de tijd vanaf het hoogtepunt van het Romeinse Rijk tot de vestiging van het Koninkrijk van God.

Elk zegel dat in het boek Openbaring wordt verbroken, onthult een ander deel van de wereldgeschiedenis binnen de parameters van Daniëls profetie. Hetzelfde geldt voor de zeven bazuinen en de zeven schalen met uitgeschonken wijn.

Het is merkwaardig om het contrast te zien tussen Daniël en Openbaring. Daniël kreeg meer details te zien over de vroegere koninkrijken (Babylon, Perzië en Griekenland), terwijl Johannes de details van de Romeinse heerschappij onthulde. Naarmate de openbaringen van Johannes vorderden en de zegels werden verbroken, kwamen meer ingewikkelde details aan het licht. Het duurde slechts twee hoofdstukken (**Openb. 6** en **7**) om de eerste zes zegels te openen, maar toen het zevende geopend werd (**Openbaring 8:1**), zien we plotseling dat het zeven bazuinen bevat (**Openb. 8:6**). En dan bevat de zevende bazuin nog meer details, afgebeeld als zeven kommen wijn die in Openbaring 16 aan bod komen.

Met andere woorden, naarmate de zegels worden geopend, ziet Johannes grotere details in de profetieën van de wereldgeschiedenis. Valse profeten doen dat niet, want zij kunnen gemakkelijker *gissen* naar dingen in de nabije toekomst, maar kunnen moeilijk specifieke gebeurtenissen in de verre toekomst kennen.

Profeten in Daniëls tijd

Er waren drie grote profeten die tijdgenoten waren in de tijd dat Babylon Jeruzalem innam. Daniël zelf was natuurlijk een jonge man toen hij naar Babylon werd gebracht. Hij was geroepen om te profeteren voor de mensen van het huis van Juda in hun Babylonische gevangenschap.

Ezechiël kende Daniel en onderschreef hem zelfs in [Ez. 14:14](#), zeggende,

14 Ook al bevonden deze drie mannen, Noach, Daniel en Job zich in het midden ervan, door hun eigen gerechtigheid konden zij alleen zichzelf bevrijden, verklaart de Here God.

Dit wordt herhaald in vers 20. Ezechiël was een profeet voor het Huis Israël, dat meer dan een eeuw eerder naar Assyrië was gevoerd. [Ez. 1:1](#) zegt dat Ezechiël "*bij de rivier Chebar onder de ballingen was.*" Hij reisde blijkbaar heen en weer tussen Juda en Israël, want we lezen in [Ez. 2:3](#),

3 Toen zei Hij tegen mij: "Mensenkind, Ik stuur je naar de zonen van Israël, naar een opstandig volk dat tegen Mij in opstand is gekomen; zij en hun vaders hebben tot op de dag van vandaag tegen Mij gezondigd."

In [Ez. 3:11](#) zegt God tegen de profeet: "*Ga naar de ballingen.*" [Ez. 3:15](#) zegt vervolgens,

15 Toen kwam ik bij de ballingen die aan de rivier de Chebar in Tel-abib woonden, en ik zat daar zeven dagen waar zij woonden en veroorzaakte consternatie onder hen.

Dat deze ballingen niet dezelfde waren als de Judahitische gevangenen in Babel wordt duidelijk gemaakt in [2 Koningen 17:5, 6](#), dat spreekt over de gevangenschap van het noordelijke huis van Israël:

5 Toen viel de koning van Assyrië het hele land binnen en trok op naar Samaria en belegerde het drie jaar lang. 6 In het negende jaar van Hoshea veroverde de koning van Assyrië Samaria en voerde Israël weg in ballingschap naar Assyrië, en vestigde hen in Hala en Habor, aan de rivier Gozan, en in de steden der Meden.

Een aantekening van Ezra drie eeuwen later (na de val van Babylon) vertelt ons in [2 Koningen 17:23](#): "*Zo werd Israël uit hun eigen land in ballingschap weggevoerd naar Assyrië tot op deze dag.*" De Schrift vertelt ons dat de Israëlieten koppige rebellen waren, die weigerden hun gelofte na te komen toen het Oude Verbond werd ingesteld in [Exodus 19:8](#). Dus moest Ezechiël naar "*een opstandig volk*" gaan ([Ez. 2:3](#)).

Het punt is dat Ezechiël en Daniël tijdgenoten waren, maar beiden dienden voornamelijk voor verschillende mensen. Jeremia was de derde hedendaagse profeet, die diende aan het volk van Juda dat in het oude land bleef tot zelfs zij naar Babylon werden gevoerd. Ezechiël diende dus de Israëlieten in Assyrië, Daniël de Judahieten in Babylon, en Jeremia de Judahieten in het oude land.

De boodschappen van alle drie deze profeten overlaptten elkaar natuurlijk, maar hun belangrijkste aandacht ging uit naar het volk onder wie zij dienden.

De gevangenschap van Daniel

Het boek Daniël begint in [Dan. 1:1, 2](#),

¹ In het derde jaar van de regering van Jehoiakim, koning van Juda, kwam Nebukadnezar, koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het. ² En de Here gaf Jehoiakim, koning van Juda, in zijn hand, samen met een deel van de vaten van het huis van God; en hij bracht ze naar het land van Shinar, naar het huis van zijn god.

Jehoiakim regeerde elf jaar lang als koning van Juda ([2 Kron. 36:5](#)) van 608-597 v. Chr. Tijdens zijn derde jaar werd Jeruzalem belegerd en ingenomen, en de eerste groep gevangenen - waaronder Daniël - werd naar Babylon gebracht. Jehoiakim zelf mocht blijven als vazalkoning, maar toen hij in 597 in opstand kwam, werd hij gedood en vervangen door de achtjarige Jehoiachin. Jehoiachins regering duurde slechts drie maanden en tien dagen ([2 Kron. 36:9](#)).

Het was toen dat koning Nebukadnezar "*hem naar Babel bracht met de kostbare artikelen van het huis des Heren*" ([2 Kron. 36:10](#)). Met andere woorden, de vaten van de tempel werden niet met Daniël naar Babylon gebracht, maar met Jehoiachin in 597 v. Chr. Een soortgelijke gebeurtenis vond 666 jaar later plaats in 70 n. Chr. toen de Romeinen de vaten van de tempel meenamen naar Rome nadat zij Jeruzalem hadden verwoest.

[2 Koningen 25:13-17](#) geeft ons een inventaris van de tempelschepen die naar Babylon zijn vervoerd. Het is interessant op te merken dat noch het reukofferaltaar, noch de Ark van het Verbond zijn vermeld, want volgens de verslagen die Nehemia vond, waren deze reeds door Jeremia verborgen op de berg Nebo. Dit is opgetekend

in [2 Makkabeeën 2:1](#), Nabopolassar kwam in opstand tegen Assyrië en veroverde Nineve in

612 v.C. De gevechten gingen echter door tot de slag bij Carchemish in 605 v.C., waar Nabopolassar de Assyrische en Egyptische coalitie versloeg. Hierdoor werden Syrië en Fenicië opgenomen in het nieuwe Babylonische rijk.

Maar toen stierf Nabopolassar in augustus 605, en zijn oudste zoon, Nebukadnezar, keerde snel terug naar Babylon om zijn troon veilig te stellen voordat hij het volgende jaar terugkeerde om de stad Jeruzalem in te nemen in 604 v. Chr.

De Akkadische naam van Nebukadnezar was Nabu-kudurri-usur, wat betekent "O god Nabu, bewaar/bescherm mijn eerstgeboren zoon." De god Nabu zou de zoon zijn van Marduk, de belangrijkste Babylonische godheid en hun god van de wijsheid.

Babylon nam Jeruzalem eerst in 604 in, en onderwierp de stad daarna (na de opstand van Jojakim) opnieuw in 597. De stad werd uiteindelijk verwoest in 586 v. Chr. na een nieuwe opstand van koning Zedekia. Nebukadnezar begon vervolgens een 13 jaar durend beleg van Tyrus (586-573), dat eindigde met de onderwerping van de stad aan de Babylonische heerschappij. Daarna keerde hij terug om de infrastructuur van Babylon aan te leggen, met kanalen, aquaducten, reservoirs en tempels. Hij stond ook bekend om de bouw van zijn beroemde "hangende tuinen", die waarschijnlijk het decor waren van zijn grootspraak in [Dan. 4:30](#).

¹ *In hetzelfde geschrift staat ook, dat de profeet, gewaarschuwd door God, de tabernakel en de ark gebod met hem mee te gaan, toen hij de berg opging, waar Mozes oplom en de erfenis van God zag. En toen Jeremy daar kwam, vond hij een holle grot, waarin hij de tabernakel en de ark en het reukofferaltaar legde, en zo de deur stopte. (Septuagint Vertaling)*

Ezechiël dateert zijn eigen bediening en openbaringen volgens de gevangenschap van Jehoiachin in 597 v. Chr., zoals we zien in [Ez. 1:2](#). De deportatie van de tempelschepen lijkt voor Ezechiël de belangrijkste gebeurtenis te zijn.

Nebukadnezar en zijn vader

Daniël zou al deze dingen hebben meegemaakt, want hij overleefde Nebukadnezar en het 70-jarige Babylonische rijk zelf.

Hoofdstuk 2

Het vermijden van Babylon's Enculturatie

De structuur van het boek Daniël volgt het gebruikelijke Hebreeuwse hulpmiddel dat bekend staat als een chiasme, of parallelisme.

- A. De gevangenschap van Juda (hoofdstuk 1)
- B. De droom van Nebukadnezar (hoofdstuk 2)
- C. Daniëls metgezellen in de vurige oven (hoofdstuk 3)
- D. De eerste koning van Babel (hoofdstuk 4)
 - D. De laatste koning van Babel (hoofdstuk 5)
 - C. Daniël zelf in de leeuwenkuil (hoofdstuk 6)
 - B. Daniëls droom en visioen (hoofdstukken 7 en 8)
- A. De verwoestingen van Jeruzalem (hoofdstuk 9-12)

Door de parallellen en contrasten tussen de hoofdstukken in het schema te bekijken, kunnen we beter het doel van Daniël zien, dat in de structuur van het boek zelf is ingebouwd. Omdat de climax van een chiasme in het midden ligt, kunnen we zien dat de algemene profetie van het boek zich richt op het begin en het einde van Babylon in hoofdstuk 4 en 5.

Hoewel het rijk van Babylon van begin tot eind slechts 70 jaar duurde, weten wij uit het boek Openbaring dat er aan het eind van het tijdperk een laatste entiteit zou opstaan die bekend staat als Mysterie Babylon, waardoor hoofdstuk 5 niet alleen een geschiedenis is van wat er in Daniëls tijd gebeurde, maar ook een profetie van wat er in onze eigen tijd gebeurt.

Al het andere is profetie betreffende gebeurtenissen die plaatsvinden tussen de eerste en de laatste koning van Babylon in dit uitgebreide beeld.

Babylonische Enculturatie

Het belangrijkste probleem bij een gevangenschap zoals Israël en Juda die (elk op hun eigen manier) hebben meegemaakt, is dat de wetten, waarden, godsdienst

en cultuur van de dominante natie worden opgelegd aan degenen die in gevangenschap zijn. Deze oplegging is misschien niet *gedwongen*, maar toch maakt het ontwortelen van een volk en het in een nieuwe omgeving duwen het bijna onmogelijk om weerstand te bieden aan de veranderingen die nodig lijken om te overleven.

Zowel Israël als Juda hadden het voordeel gevestigd te zijn in hun eigen gemeenschappen, waardoor zij hun godsdienst konden blijven uitoefenen. In beide gevallen waren zij echter al van de goddelijke standaard afgevallen. In het geval van Israël had de nationale godsdienst de gouden kalveren aanbeden. Juda, wiens godsdienst gecentreerd bleef in de tempel in Jeruzalem, was niet openlijk afgodisch, maar werd beschouwd als "huichelachtig", zoals vermeld in [Jesaja 10:6](#) en [29:13](#).

Jesaja veroordeelt hen ook omdat zij de wet opzij zetten ten gunste van hun "tradities", d.w.z. hun vleeselijk begrip van de wet van God, een toestand die zelfs in Jezus' tijd bleef bestaan ([Matt. 15:7-9](#)).

Daarom loste het vasthouden van Juda aan het Jodendom in Babylonië het probleem niet op, noch bracht een toename van hun vurigheid hen dichter bij God. Wat zij niet begrepen was dat God een nieuw verbondsdenken en -begrip van de wet vereiste. Mozes zelf had dit voorzien door in [Deut. 30:6](#) te zeggen,

⁶ Bovendien zal de Heer uw God uw hart en het hart van uw nakomelingen besnijden, om de Heer uw God lief te hebben met heel uw hart en met heel uw ziel, zodat u leeft [onsterfelijk wordt].

De gevangenen van Juda konden niet anders dan veel van de cultuur van Babylon overnemen, waaronder de taal van het Aramees, de handelstaal van die tijd. Tijdens deze jaren van gevangenschap werd het Hebreeuwse alfabet zelf veranderd toen het volk de Aramese letters overnam die tot op de dag van vandaag worden gebruikt.

Aan het einde van de zeventig jaar wilden minder dan 50.000 mensen terugkeren naar het oude land, nadat zij in Babylon een goed leven hadden gevonden ([Ezra 2:64, 65](#)). Bovendien droegen degenen die wel terugkeerden om hun oude manier van leven weer op te bouwen, de woekerpraktijken van Babylon met zich mee. Het resultaat was dat 7080 jaar later de meeste mensen hun land hadden verhypothekeerd, en hun kinderen tot slaaf gemaakt waren van hun mede-Joden ([Neh. 5:1-5](#)). Dit was in strijd met de wet in [Deut. 23:19](#), maar omdat het volgens de Babylonische en Perzische wet was toegestaan, hadden de Joden de

praktijk zelf overgenomen. Pas toen het volk een ondraaglijke schuldenlast bereikte, werd deze praktijk verboden.

Daniel en zijn drie vrienden

De eerste paar gevangenen die Nebukadnezar meenam naar Babylon moesten worden opgeleid in de wetten en de taal van Babylon, zodat zij de bemiddelaars konden zijn tussen Babylon en Juda. De Babyloniërs deden dit ook met andere volken die zij veroverden. Zij kozen de beste en slimste jonge mannen, meestal van adellijke families, en leidden hen op in de cultuur van Babylon.

Dat was het geval met Daniel en zijn drie vrienden. [Dan. 1:3, 4](#) vertelt ons,

³ Toen beval de koning aan Asjpenaz, de overste van zijn ambtenaren [lit. "eunuchen"] om enige van de zonen van Israël binnen te brengen, waaronder enkelen van de koninklijke familie en van de edelen,⁴ jongeren in wie geen gebrek was, die er goed uitzagen, die intelligentie toonden in elke tak van wijsheid, begiftigd met begrip en onderscheidingsvermogen, en die bekwaam waren om aan het hof van de koning te dienen; en hij beval hem hen de literatuur en de taal van de Chaldeeën te leren.

Over Nebukadnezar's beleid schrijft Uriah Smith,

In de behandeling die deze Hebreeuwse gevangenen kregen, zien we een voorbeeld van het wijze beleid en de vrijgevigheid van de opkomende koning Nebukadnezar. In plaats van middelen te kiezen voor de bevrediging van lage en onedele verlangens, zoals te veel koningen uit latere tijden hebben gedaan, koos hij jonge mannen om opgeleid te worden in alle zaken die betrekking hadden op het koninkrijk, zodat hij efficiënte hulp zou hebben bij het besturen van zijn zaken. Hij stelde hen dagelijks zijn eigen eten en drinken ter beschikking. In plaats van de grove kost die sommigen goed genoeg zouden hebben geacht voor gevangenen, bood hij hun zijn eigen koninklijke spijzen aan. Gedurende drie jaar hadden ze alle voordelen van het koninkrijk. Hoewel zij gevangenen waren, waren zij koninklijke kinderen, en werden als zodanig behandeld door de humane koning van de Chaldeeën (The Prophecies of Daniel and the Revelation, 1947 revised edition, pp. 22, 23).

Het is duidelijk dat de Babylonische koning oprecht geïnteresseerd was in het welzijn van deze gevangenen. Hoewel hij naar bijbelse maatstaven een afgodendienaar was, en meedogenloos kon zijn tegenover zijn vijanden, was hij ook gul met zijn overheidsdienaren in opleiding.

[Dan. 1:3](#) (hierboven) noemt hen "zonen van Israël". Het waren geen Israëlieten in de verstrooiing, maar Judahieten. *Het Wycliffe Bijbelcommentaar* geeft commentaar op het gebruik van de term "zonen van Israël" en zegt,

"Dit waren oorspronkelijk alle nakomelingen van Jakob of Israël. Later was Israël een naam voor de zogenaamde tien stammen, die afvielen naar Jeroboam ([1 Kgs 11:13](#); vgl. [12:19](#)). Maar na de verwoesting van het 'Noordelijke Koninkrijk' keerde de naam Israël terug naar zijn oorspronkelijke betekenis."

Vóór het verdeelde koninkrijk werd de term Israël gedefinieerd als zijnde alle stammen als één volk. Daarna maken de profeten natuurlijk een duidelijk onderscheid tussen Israël en Juda, en hun profetieën in die tijd moeten worden begrepen aan de hand van die definities. Nog later werd de term *Israël* af en toe gebruikt om naar Juda te verwijzen, toen duidelijk werd dat de tien stammen niet zouden terugkeren. Dus zegt het *commentaar* hierboven dat "de naam *Israël* terugkeerde naar zijn oorspronkelijke betekenis". Niettemin was het veel gebruikelijker om de term Juda te gebruiken en het volk met de verkorte vorm, *Jood*, aan te duiden.

Ons wordt niet specifiek verteld of Daniël en zijn drie vrienden tot het koninklijke geslacht van David behoorden, maar zeker is dat zij "*van de edelen*" waren, dat wil zeggen andere hoofse families. In ieder geval was geen van hen voorbestemd om in het geslacht van Christus te komen, want waarschijnlijk werden zij allen tot eunuchen gemaakt, volgens de gangbare praktijk van die tijd.

Hun eerste taak was het leren van het Akkadisch, de taal van de Chaldeeën aan de onderkant van Mesopotamië. *De Wycliffe Bible Commentary* vertelt ons opnieuw,

*"Aangezien de archeologische ontdekkingen van de afgelopen eeuw de sleutel tot de vertaling van die literatuur hebben blootgelegd en geleverd, weten we hoe groot de kennis van de Chaldeeën was... **De tong (taal) van de Chaldeeën** moet verwijzen naar de Akkadische (Babylonische, Assyrische) taal van die tijd."*

[Daniel 1:5, 6](#) gaat verder,

⁵ En de koning stelde voor hen een dagelijks rantsoen in van het voedsel van de koning en van de wijn die hij dronk, en hij bepaalde dat zij drie jaar onderwijs zouden krijgen, na afloop waarvan zij in persoonlijke

dienst van de koning zouden treden. ⁶ Onder hen uit de zonen van Juda waren Daniel, Hanania, Mishaël en Azaria.

Deze vier jonge mannen uit Juda zijn een type van het lichaam van Christus dat in Babylon leeft. Misschien kunnen we hen zien als ideale gelovigen, voorbeelden die we moeten volgen. Zoals we dadelijk zullen zien, weigerden zij het vlees en de drank van de koning. Vlees en drank spreken geestelijk van wat wij ons eigen maken van de leer. Deze gelovigen weigerden te worden gecultiveerd en geïndoctrineerd in de wegen van Babylon.

De numerieke waarde van de naam Daniel is 95. Hananja is 120. Mishaël is 381. Azarja is 292. Samen zijn ze 888, wat ook de numerieke waarde is van de naam *Jezus* (in het Grieks). Zij vertegenwoordigen dus het lichaam van Christus vanuit een profetisch standpunt, wat suggereert dat het lichaam van Christus hen moet navolgen. De les voor ons (vooral in de afgelopen eeuw, waarin we de opkomst van het Mysterie Babylon hebben gezien) is dat we weliswaar weinig andere keus hebben dan in een Babylonische samenleving te leven, maar dat we de Babylonische cultuur, wetten, godsdienst of waarden niet moeten overnemen.

[Daniel 1:7](#) zegt,

⁷ Toen gaf de commandant van de ambtenaren hun nieuwe namen; en aan Daniël gaf hij de naam Belteshazzar, aan Hanania Shadrach, aan Mishaël Meshach, en aan Azarja Abed-nego.

Deze nieuwe namen dragen verschillende numerieke waarden, in totaal 1662, die geen betekenis lijken te hebben, omdat de geestelijke patronen werden vernietigd. Een nieuwe naam geven is, bijbels gesproken, mensen een nieuwe aard geven. Deze naamsverandering was bedoeld om hen te identificeren als Babylonische burgers en hen te omhullen met de identiteit van Babylon. Maar hun weigering te eten van het vlees van de koning en te drinken van de wijn van Babylon vertelt ons dat hun hart trouw bleef aan de God van Israël.

De koning deed geen poging om de gevangenen te dwingen van godsdienst te veranderen, maar de veranderingen in hun namen waren bedoeld om hun nationaliteit te veranderen of te verbergen en hen te identificeren als burgers van Babylon.

Hanania betekent "geschenk van God". Zijn nieuwe naam was Shadrach, wat betekent "dienaar van Sin" (d.w.z. de maangod).

Mishaël betekent "die is wat God is". Zijn nieuwe naam was Meshach, wat betekent "die is wat Aku is" (d.w.z. het Sumerische equivalent van Sin, de maangod).

Azaria betekent "die Jahweh helpt." Zijn nieuwe naam was Abednego, wat "dienaar van Nebo" betekent, een andere Babylonische godheid.

Daniël betekent "mijn God oordeelt." Zijn nieuwe naam was Belteshazzar, wat "prins van Bel" betekent.

Hoofdstuk 3

Nebukadnezar's droom

Elk hoofdstuk in het boek Daniël is een apart deel of verhaal op zich. Het tweede hoofdstuk is het verhaal van de droom van de koning en hoe God Daniël de droom en de uitleg ervan liet zien. Deze openbaring redde zeer waarschijnlijk het leven van de wijzen in Babylon, waaronder

Daniël en zijn drie vrienden. **Dan. 2:1** begint,

¹ In het tweede jaar van de regering van Nebukadnezar nu had Nebukadnezar dromen; en zijn geest werd verontrust en zijn slaap verliet hem.

De datum van deze droom wordt door bijbelcommentatoren als een probleem beschouwd, omdat het erop lijkt dat Daniël in de eerste jaren van de regering van de koning al drie jaar had doorgebracht. Maar een dergelijke behandeling van de tekst is onnodig beperkend, omdat we op geen enkele manier verplicht zijn het tweede hoofdstuk te beschouwen als plaatsvindend na de volledige drie jaar beschreven in hoofdstuk één.

Met andere woorden, hoofdstuk twee speelde zich af in die drie jaar.

Nabopolassar, die de opstand tegen Assyrië had geleid, stierf in 605 v.

Chr. Zijn zoon, Nebukadnezar, keerde terug van het slagveld naar Babylon, waar hij zijn troon veilig stelde voordat hij het jaar daarop, in 604 v. Chr., terugkeerde om Jeruzalem in te nemen.

Nebukadnezar kwam in 605 op de troon, maar het was gebruikelijk de resterende maanden van dat regeringsjaar toe te rekenen aan de vorige koning. Daarom werd het jaar 605 beschouwd als het *begin* van Nebukadnessars regering, maar zijn eerste jaar zou zijn begonnen in het voorjaar van 604. Hij nam Jeruzalem later datzelfde jaar in en bracht de vier Judese jongens naar Babylon voor training.

Aan het begin van hun training duurde hun "impulsexperiment" slechts tien dagen (**Dan. 1:15**).

De volgende lente (603 v. Chr.) begon Nebukadnezar's tweede jaar, en enige tijd voor de lente van 602 v. Chr. had hij zijn verontrustende droom. Uit **Dan. 2:14** en **48** dat Daniël nog steeds een lage rang had, maar dat zijn succes bij het uitleggen van de droom de koning ertoe aanzette hem te bevorderen tot "*heerser over de provincie Babylon*", en hij werd ook de "*opperprefect over alle wijzen van Babylon*".

Toch moest Daniël nog steeds de taal en literatuur van Babylon leren, dus er is geen reden om aan te nemen dat zijn scholing plotseling eindigde met zijn promotie. Verder lezen we in **Dan. 1:17** dat tijdens hun opleiding "*God hun kennis en intelligentie gaf in elke tak van literatuur en wijsheid; Daniël begreep zelfs allerlei visioenen en dromen.*" Is dit misschien een verwijzing naar de gebeurtenis in hoofdstuk twee? Met andere woorden, hoofdstuk twee verklaart hoe Daniël zijn reputatie van wijsheid en begrip van "*allerlei visioenen en dromen*" kreeg.

De terugkerende droom

We kunnen ook nog een stap verder gaan. Commentatoren nemen aan dat de koning de wijzen op de ochtend kort na zijn droom liet komen. Dit kan geïmpliceerd zijn, maar het staat niet in de tekst. Hij kan de droom maanden eerder hebben gehad, en het feit dat het hem verontrustte kan zijn omdat hij zich de droom werkelijk herinnerde. Hij kan er lang over hebben nagedacht zonder het iemand te vertellen. Tenslotte kan hij zorgvuldig een plan bedacht hebben om de droom te gebruiken om de profetische vermogens van zijn wijzen te testen. We weten het niet, maar het is een mogelijkheid.

Dan. 2:1, eerder geciteerd, vertelt ons dat de koning "*dromen*" (meervoud) droomde die hem verontrustten. Het meervoudswoord wordt herhaald in vers 2. Werden al deze dromen in dezelfde nacht gegeven? Misschien, maar dit kan ook betekenen dat hij een terugkerende droom had over een

bepaalde periode, beginnend in zijn tweede jaar. Uiteindelijk interpreteerde Daniël slechts één droom - niet

"dromen" - dus dit suggereert sterk dat de koning een enkele terugkerende droom had die hem gedurende een bepaalde periode verontrustte.

Normaal gesproken werd een terugkerende droom eerder onthouden. De koning kan lange tijd verontrust zijn geweest. Omdat "*zijn slaap hem verliet*", weten we dat hij de slaap verloor over deze terugkerende droom.

We krijgen deze details namelijk niet te horen, en het is ook niet waarschijnlijk dat Daniël zelf op de hoogte zou zijn geweest. En zelfs als de koning de profeet jaren later in vertrouwen zou nemen, is het niet waarschijnlijk dat hij het geheim van de koning zou hebben onthuld door het op te schrijven. Het komt er dus op neer dat, ook al wordt de droom zelf gedateerd in het tweede jaar van de koning, we niet weten hoe lang het duurde voordat de koning deze profetische test regelde.

Daniel 2:2-4 zegt,

² Toen gaf de koning opdracht de tovenaars, de bezweerders, de tovenaars en de Chaldeeën binnen te roepen om de koning zijn dromen te vertellen. Dus kwamen ze binnen en stonden voor de koning. ³ En de koning zei tot hen: "Ik heb een droom gehad, en mijn geest verlangt de droom te begrijpen. ⁴ Toen spraken de Chaldeeën tot de koning in het Aramees: "O koning, leef eeuwig! Vertel de droom aan uw dienaren, en wij zullen de uitleg verklaren."

De tekst gaat van "zijn dromen" in vers 2 naar "een droom" en "de droom" in de verzen 3 en 4, wat opnieuw wijst op een terugkerende droom over een bepaalde periode. De rest van het hoofdstuk is opgetekend in het Aramees.

De test

In **Daniël 2:5, 6** lezen we,

⁵ De koning antwoordde en zei tegen de Chaldeeën: "Het bevel van mij staat vast: als u mij de droom en de uitlegging ervan niet bekend maakt, zult u ledematen van ledematen worden afgerukt en zullen uw huizen tot een puinhoop worden gemaakt. ⁶ Maar als u mij de droom en de uitlegging ervan vertelt, zult u van mij geschenken en een beloning en grote eer ontvangen; verklaar mij daarom de droom en de uitlegging ervan."

Zei de koning dat hij de droom vergeten was? Vertalingen verschillen.

"Het bevel van mij is vast" (NASB)

"Het ding is weg van mij" (KJV)

"De zaak verlaat mij" (Concordante Versie)

De terminologie van de koning lijkt vaag en heeft misschien meer dan één betekenis. Was hij de droom echt vergeten, of loog hij? In de NASB vertaling zegt de koning tegen de wijzen dat hij een besluit had genomen over zijn eis, maar hij zegt niets over *het vergeten van* de droom. Hij had besloten "*de droom te begrijpen*" ([Dan. 2:3](#)), maar hij weigerde hen de droom te vertellen.

De Babylonische Profeten

De droom van Nebukadnezar liet, zoals we zullen zien, zien dat Babylon een tijdelijk koninkrijk was dat niet zou blijven bestaan. Dit kan de koning het meest verontrust hebben, want dromen gaan vaak gepaard met emoties die de dromer vertellen of de droom gelukkig of vreselijk is. In dit geval "*was zijn geest verontrust*", wat betekende dat hij wist dat de droom een slechte afloop voorspelde. De steen die het beeld aan het eind tot poeder vermaalt, is waarschijnlijk wat hem het meest verontrustte.

Toch had hij geen idee of het betekende dat hijzelf ten val zou worden gebracht, of dat het sprak van iets anders in de toekomst. De wijzen van Babylon wisten wel beter dan de ondergang van de koning te voorspellen. Van hen werd verwacht dat zij gelukkige uitkomsten voorspelden, zoals we zien bij de 300 profeten van koning Achab in [1 Koningen 22:12](#). Anders zouden zij hun baan en waarschijnlijk ook hun leven in gevaar brengen.

Misschien was Nebukadnezar wijs genoeg om dit te beseffen. Hij wist dat als hij hen de droom zou vertellen, zij gemotiveerd zouden zijn om de interpretatie zo te draaien dat er een goede afloop zou zijn. Uiteindelijk was de koning verbaasd dat een jonge Judäiet het einde van Babylon durfde te voorspellen, maar hij wist dat de uitleg waar was.

Maar ondertussen riep de koning verschillende klassen van opgeleide mannen op. Dr. Bullinger's aantekeningen op deze verzen geven ons deze betekenissen:

Magiërs. Hebreeuws *chartummim*. Verbonden met de *kharutu* (de scepter) of het stafambt van hen die demonen en boze geesten afweerden door bezweringen enz.

(De Concordante Versie noemt hen "heilige schriftgeleerden.")

Astrologen. Heb. 'ashshaphim = in het Babylonisch, asipi, profeten die veronderstelden de wil van de hemel te verkondigen en de toekomst te voorspellen. Deze waren een klasse apart van de anderen.

(De NASB noemt ze "bezweerders." De CV noemt ze "magiërs.")

Tovenaars. Heb. mekashshephim = tovenaar.

(De NASB noemt ze "tovenaars." De CV noemt ze "tovenaars.")

Chaldeeën. Heb. Kasdim. Zie aantekeningen bij 1:4.

Als we Bullinger's aantekeningen over [Daniel 1:4](#) raadplegen, vertelt hij ons,

Chaldeeën. Een naam die niet uniek is voor Daniël. Vanaf Genesis komt hij voor, vooral in Jeremia. Zij waren te onderscheiden van de Babyloniërs ([Jer. 22:25](#); [Ezech. 23:23](#)) en behoorden tot Zuid-Babylonië. Hier gebruikt als een speciale klasse, als zodanig bekend in die tijd (vgl. 2:2, 4, 6, 10) en ook onderscheiden van andere geleerde klassen (2:4). Het woord (Heb. Kasdim) wordt ook gebruikt in de bredere betekenis van een nationaliteit (5:30).

Uriah Smith zegt over de Chaldeeën,

De hier genoemde Chaldeeën waren een sekte van filosofen, vergelijkbaar met de magiërs en astrologen, die natuurwetenschap en waarzeggerij tot hun studie maakten (The Prophecies of Daniel and the Revelation, blz. 30).

De Chaldeeën waren dus niet alleen een aparte nationaliteit, maar ook een geleerd volk, bekend om hun wijsheid en kennis van de sterren en planeetbewegingen. Nebukadnezar zelf was een *filosofische Chaldeeër*, goed geschoold in de wetenschap en literatuur van zijn tijd. Daarom was hij zelf in staat om zijn leerlingen na hun driejarige opleiding te testen. Verder was hij, zoals we straks zullen zien, niet geïntimideerd door zijn raadgevers, de magiërs, astrologen en tovenaars, want hij wist al veel over hun beperkingen, tactieken en methoden. Ook het leger van Nebukadnezar wordt in [Jer. 37:8](#) "Chaldeeërs" genoemd. Hier wordt het woord in nationalistische zin gebruikt. Maar de Chaldeeën werden als nationaliteit al opgenomen in de grotere Babylonische bevolking. Na verloop van tijd werden de Chaldeeën *als volk* synoniem met de Babyloniërs.

Met de verscheidenheid aan onderwijsvaardigheden die deze vier groepen vertegenwoordigden, hoopte de koning van Babylon iemand te vinden met een echte profetische gave. Om hen maximaal te motiveren dreigde hij hen van top tot teen te verscheuren en hun huizen te verwoesten als zij hem de droom niet zouden vertellen.

Het zou interessant zijn te weten hoe Nebukadnezar aan de profetische gaven van zijn wijzen is gaan twifelen. Misschien was hij getuige geweest van slecht advies aan zijn vader, Nabopolassar, of hadden zij nagelaten zijn vroegtijdige dood te voorspellen voordat hij Jeruzalem innam. Hoe dan ook, Nebukadnezar had het onderscheidingsvermogen en misschien een innerlijk verlangen om de ware God te vinden. Was dit verlangen misschien gewekt door zijn kennis van Jeremia voor en na de inname van Jeruzalem?

Enkele jaren later zou de koning de God van de hemel nog persoonlijk ontmoeten, zoals opgetekend in het vierde hoofdstuk van Daniël. Bij die gelegenheid bedreigde de koning zijn wijzen opnieuw met de dood en de vernietiging van hun huizen als zij hem niet de inhoud van zijn terugkerende droom en de uitlegging daarvan konden vertellen.

Ondertussen zegt **Dan. 2:7** zegt,

⁷ Zij antwoordden een tweede maal en zeiden: "Laat de koning de droom aan zijn dienaren vertellen en wij zullen de uitlegging verklaren."

Dit was een redelijk verzoek, maar de koning wilde het nog steeds niet vertellen.

Dan. 2:8, 9 vervolgt,

⁸ De koning antwoordde en zei: "Ik weet zeker dat u om tijd onderhandelt, want u hebt gezien dat het bevel van mij vaststaat,⁹ dat als u mij de droom niet bekend maakt, er voor u maar één besluit is. Want u hebt samen afgesproken voor mij leugenachtige en verdorven woorden te spreken totdat de situatie veranderd is; vertel mij daarom de droom, opdat ik weet dat u mij de uitlegging ervan kunt verklaren."

De koning had een besluit genomen en vertelde hen in feite dat hij hun uitleg niet zou geloven, tenzij zij een goddelijke openbaring van de inhoud van de droom zouden krijgen. Dit leek een onmogelijke en onredelijke eis, want het is niet waarschijnlijk dat een koning ooit zoiets van zijn wijzen had geëist. De wijzen waren alleen geschoold in het interpreteren van tekenen en dromen. **Dan. 2:10, 11** vervolgt,

¹⁰ De Chaldeeën antwoordden de koning en zeiden: "Er is geen mens op aarde die de zaak voor de koning zou kunnen verklaren, want geen enkele grote koning of heerser heeft ooit zoiets gevraagd aan een tovenaer, bezweerder of Chaldeeër. ¹¹ Bovendien is de zaak die de koning vraagt moeilijk, en er is niemand anders ["koning, grandee, of autoriteit," CV] die het de koning zou kunnen verklaren dan goden [of God], wiens woonplaats niet bij sterfelijk vlees is.

Nebukadnezar zag dit antwoord als hun definitieve antwoord. De wijzen hadden hun falen toegegeven. Wat konden ze nog doen? **Dan. 2:12** zegt,

¹² Hierdoor werd de koning verontwaardigd en zeer woedend, en gaf bevel om alle wijzen van Babylon te vernietigen.

Daniël en zijn drie vrienden liepen ook gevaar geëxecuteerd te worden, want men nam aan dat ook zij geen openbaring over de droom hadden. Zij waren niet aanwezig toen de Chaldeeën hun onwetendheid over de droom van de koning opbiechtten, want zij waren nog studenten aan het college van de koning. Maar het alarmerende nieuws verspreidde zich snel.

Daniel's petitie

Daniel 2:14-16 zegt,

¹⁴ Toen antwoordde Daniël met bescheidenheid en onderscheidingsvermogen aan Arioch, de aanvoerder van de lijfwacht van de koning ["de grootmeester van de beulen van de koning," CV], die was uitgegaan om de wijzen van Babel te doden;¹⁵ hij antwoordde en zei tegen Arioch, de aanvoerder van de koning: "Om welke reden is het decreet van de koning zo dringend?" Daarop bracht Arioch Daniël op de hoogte. ¹⁶ Daniël ging dus naar binnen en verzocht de koning hem tijd te geven ["een bepaalde tijd," CV] opdat hij de uitlegging aan de koning zou kunnen verklaren.

Misschien was dit Daniël's eerste persoonlijke audiëntie bij de koning zelf.

Waarschijnlijker is echter dat dit verzoek via Arioch zelf werd gedaan, want een gewone student zou nauwelijks een persoonlijke audiëntie krijgen. Later, nadat Daniël het geheim van de droom van de koning te weten is gekomen, vertelt Arioch de koning dat hij een man heeft gevonden die de droom en de uitleg ervan kan vertellen. Het feit dat Arioch de eer krijgt Daniel te hebben gevonden, impliceert dat de koning Daniel nog niet persoonlijk had ontmoet.

Daniël's verzoek om tijd om te bidden lijkt dus namens alle wijzen te zijn gedaan. Het antwoord van de koning wordt ons niet verteld, maar we weten dat hij erin

slaagde voor zichzelf - en voor alle wijzen - een tijd van gebed te verkrijgen. Misschien ging het verzoek ongeveer zo: "Aangezien alleen God zulke geheimen kan onthullen, en wij slechts sterfelijke mensen zijn, hebben wij enige tijd nodig om te bidden en Hem aan te roepen om de onthulling van uw droom."

De koning had de wijzen er al van beschuldigd tijd te willen winnen. Toch overtuigde Daniël de koning ervan hen een bepaalde tijd toe te staan om het geheim te leren kennen. We krijgen niet te horen hoeveel tijd er werd gegeven, maar het lijkt zeker dat Daniël opriep tot een tijd van gebed.

De koning zag dit blijkbaar als een redelijk verzoek, dat de wijzen niet eens hadden overwogen, omdat zij er niet in geloofden dat hun goden zulke geheimen zouden onthullen. Daniëls verzoek werd dus ingewilligd. We lezen dan in [Dan. 2:17-19](#),

¹⁷ Toen ging Daniël naar zijn huis en bracht zijn vrienden, Hananja, Misjael en Azarja, op de hoogte van de zaak,¹⁸ opdat zij de God van de hemel om mededogen zouden vragen over dit mysterie, opdat Daniël en zijn vrienden niet met de rest van de wijzen ["de overige wijzen", CV] van Babylon zouden worden vernietigd. ¹⁹ Toen werd het mysterie aan Daniël geopenbaard in een nachtelijk visioen. Toen zegende Daniël de God van de hemel.

De Concordante Versie geeft ons de indruk dat veel van de wijzen van Babylon al geëxecuteerd waren voordat Daniëls verzoek werd ingewilligd. Als dat het geval is, dan is het waarschijnlijk dat degenen die voor de koning waren verschenen als eersten waren geëxecuteerd.

Toen de beul van de koning kwam om Daniël (en misschien ook de andere leerlingen) te doden, ontsnapten zij aan de onmiddellijke executie door een audiëntie bij de koning aan te vragen om tijd om te bidden.

Later, toen Daniël met succes de droom en de uitlegging daarvan onthulde, werd Daniël bevorderd tot de "*grootmeester van de prefecten die over alle wijzen van Babel zijn*" ([Dan. 2:48](#), CV). Met andere woorden, hij verving de voormalige voorzitter van de magiërs, die zeer waarschijnlijk was geëxecuteerd.

Daniel zegent de God van de Hemel

De voor het gebed uitgetrokken tijd is onzeker, maar we weten dat de koning de overige wijzen nog minstens één dag had gegeven om de inhoud van zijn steeds terugkerende droom te vernemen. Maar alleen Daniël zelf werd gezegend met de openbaring. [Dan. 2:20-23](#) zegt,

²⁰ Daniël antwoordde en zei: "Laat de naam van God gezegend zijn tot in eeuwigheid ["van de eon tot de eon", CV], want wijsheid en macht behoren Hem toe. ²¹ En Hij is het die tijden en tijdperken verandert; Hij verwijdert koningen en vestigt koningen; Hij geeft wijsheid aan wijzen en kennis aan verstandigen. ²² Hij is het die de diepe en verborgen dingen openbaart; Hij weet wat in de duisternis is en het licht woont bij Hem. ²³ U, o God van mijn vaders, geef ik dank en lof, want Gij hebt mij wijsheid en macht gegeven; ook nu hebt Gij mij bekend gemaakt wat wij U vroegen, want Gij hebt ons de zaak van de koning bekend gemaakt."

Vers 21 zegt: "*Hij is het die de tijden en de tijdperken verandert.*" De CV geeft dit weer: "*Hij verandert de tijdperken en de vastgestelde tijden.*" Hieruit blijkt niet alleen dat God de tijd beheerst, maar ook dat Hij de tijd in tijdperken heeft verdeeld en het gezag heeft om die tijdperken naar Zijn wil te veranderen of te wijzigen. Daarom had God het recht om alle veranderingen aan te brengen die in het boek Hebreëen worden beschreven. Het feit dat God aan Mozes verordende dat godsdienstige praktijken op een voorgeschreven manier moesten worden uitgevoerd, betekende niet dat God verplicht was dergelijke dingen voor altijd voort te zetten.

Daniël dankt en prijst God voor de onthulling van de droom van de koning gedurende de nacht. Wij weten niet of deze openbaring die eerste nacht of later werd gegeven, maar zij werd geopenbaard gedurende de door de koning toegekende tijd.

Het moment van de waarheid

Dan. 2:24, 25 vervolgt, zeggende,

²⁴ Daarom ging Daniël naar Arioch, die de koning had aangewezen om de wijzen van Babel te vernietigen; hij ging en sprak tot hem als volgt: "Vernietig de wijzen van Babel niet! Breng mij in de aanwezigheid van de koning, en ik zal de uitleg aan de koning verklaren." ²⁵ Toen haastte Arioch zich om Daniel bij de koning te brengen en sprak tot hem als volgt: "Ik heb onder de ballingen uit Juda een man gevonden die de koning de uitleg kan geven."

Arioch was ervan overtuigd dat Daniel het geheim van de droom had geleerd. Heeft Daniël hem de droom verteld? Dat wordt ons niet verteld, maar Arioch zou nauwelijks zijn eigen leven of reputatie in gevaar hebben gebracht zonder te weten dat Daniël inderdaad een goddelijke openbaring had ontvangen. Als hij enige twijfel had gehad, zou hij gezegd hebben: "Ik heb onder de ballingen uit

Juda een man gevonden *die beweert de uitleg te hebben.*" In plaats daarvan sprak Arioeh met vertrouwen over Daniël.

Dan. 2:26-28 zegt,

²⁶ De koning antwoordde en zei tot Daniel, wiens naam Belteshazzar was: "Bent u in staat mij de droom die ik gezien heb en de uitleg daarvan bekend te maken?" ²⁷ Daniël antwoordde voor de koning en zei: "Wat betreft het mysterie waarover de koning heeft gevraagd, zijn noch wijzen, noch bezweerders, noch tovenaars, noch wichelaars in staat het aan de koning te verklaren. ²⁸ Maar er is een God in de hemel die mysteries onthult, en Hij heeft koning Nebukad-nezar bekend gemaakt wat er in de laatste dagen zal gebeuren. Dit was uw droom en de visioenen in uw hoofd toen u op bed lag."

Daniël was voorzichtig om niet met de eer van de openbaring te strijken, maar om te getuigen van de "*God in de hemel die geheimen onthult*". Maar in deze situatie ligt besloten dat Daniël deze God persoonlijk kende, en hij was precies het type wijze man dat de koning zocht. **Dan. 2:29, 30** gaat verder,

²⁹ Wat u betreft, o koning, terwijl u op uw bed lag, gingen uw gedachten uit naar wat er in de toekomst zou gebeuren; en Hij die geheimen onthult, heeft u bekend gemaakt wat er zal gebeuren. ³⁰ Maar wat mij betreft, dit mysterie is mij niet geopenbaard omdat er in mij meer wijsheid woont dan in enig ander levend mens, maar om de uitleg aan de koning bekend te maken en opdat u de gedachten van uw geest begrijpt.

Nogmaals, Daniël wist dat hij geen speciale bekwaamheid had boven "*enig ander levend mens*". Zijn enige voordeel was dat hij de God van de hemel kende, die had besloten aan Nebukadnezar de koninkrijken over te dragen die in de komende tijdperken zouden ontstaan.

Deze openbaring aan de koning werd vervolgens opgenomen in de officiële archieven van Babylon (hoewel ze in latere jaren, toen Babylon werd verwoest, werden uitgewist of verloren gingen). Gelukkig zette Daniël het verslag in zijn eigen boek met profetieën, zodat ook wij ervan kunnen leren en de tijden kennen die God heeft bepaald voor de heerschappij van de koninkrijken der mensen, totdat het Koninkrijk van de God des hemels op aarde zal zijn gevestigd.

Hoofdstuk 4 De interpretatie

In [Dan. 2:31-33](#) zegt de profeet tegen de koning,

³¹ U, o koning, keek en zie, er was één groot standbeeld; dat standbeeld, dat groot en van buitengewone pracht was, stond voor u, en zijn verschijning was ontzagwekkend. ³² Het hoofd van dat beeld was van fijn goud, zijn borst en zijn armen van zilver, zijn buik en zijn dijen van brons [*nehash*, "koper"], ³³ zijn benen van ijzer, zijn voeten deels van ijzer en deels van klei.

Merk op dat er niet vier, maar vijf koninkrijken zouden ontstaan, elk onderdeel van dit grote beeld. Het vierde en vijfde koninkrijk waren zeker verbonden door hun gemeenschappelijke "ijzeren" kwaliteit, maar de "voeten" van dit beeld zijn net zo verschillend van de "benen" als de dijen van de benen. Terwijl de benen puur ijzer zijn, zijn de voeten een combinatie van ijzer en klei.

Deze vijf worden opnieuw genoemd in [Dan. 2:35](#) en in vers 45, waar de "voeten" alleen worden beschreven als "klei", zonder enige vermelding van "ijzer".

Let er ook op dat het soortelijk gewicht van de metalen van boven naar beneden afneemt, waardoor het beeld van boven zwaar wordt.

Goud = 19,32

Zilver = 10,49

Koper = 8,93

IJzer = 7,85

Klei = 1,9

Het afnemende patroon vertelt ons dat koper noch brons bedoeld was om het derde koninkrijk te beschrijven. Hoewel het in die tijd gebruikelijk was koper met een ander metaal te mengen, speelt dit geen rol in de openbaring. Koper + zink = messing, terwijl koper + tin = brons.

In die dagen werd tin gedolven om brons te produceren, en daarom geeft de NASB de term *brons* weer.

De KJV vertaalt het als *messing*, niet begrijpend dat zink in die tijd niet werd gebruikt.

Het soortelijk gewicht van brons is 7,7, en dat van messing 8,4. Het dilemma is dat messing tussen zilver (10,49) en ijzer (7,85) zou passen, maar messing zelf werd in die tijd niet gebruikt. Anderzijds was brons wel bekend, maar zijn soortelijk gewicht is slechts 7,7 en dus minder dan ijzer met 7,85.

Daarom moeten wij, bij gebrek aan een dwingende reden om van koper een legering te maken, *nekhesh* weergeven als "koper", waarvan het soortelijk gewicht (8,93) perfect past binnen de grenzen van zilver (10,49) en ijzer (7,85).

Het beeld verpletterd door een steen

Daniël 2:34, 35 gaat verder en toont het lot van dit beeld,

³⁴ U bleef kijken totdat er een steen werd uitgehouwen zonder handen ["scheurt zichzelf, dat wil zeggen, niet door handen", CV], en deze sloeg het beeld op zijn voeten van ijzer en klei, en verpletterde ze. ³⁵ Toen werden het ijzer, de klei, het brons [koper], het zilver en het goud allemaal tegelijk verbrijzeld en werden ze als kaf van de zomerdorsen; en de wind voerde ze weg, zodat er geen spoor meer van werd gevonden. Maar de steen die het beeld trof werd een grote berg ["een enorm gebergte", CV] en vulde de hele aarde.

In vers 34 (hierboven), waar Daniël voor het eerst spreekt over de "steen", is er een verborgen kenmerk dat de steen identificeert als de Messias. Als we beginnen met de tweede letter van het achttiende woord in vers 34, en elke 26th letters daarna tellen, staat er "Messias". Dit staat bekend als Equidistant Letter Spacing (ELS), en over deze techniek zijn de laatste jaren verschillende boeken geschreven.

Verder betekent een ELS van 7 "het huis van David", wat natuurlijk de familie is waaruit de Messias voortkwam.

Daarom ligt in de tekst zelf de identiteit van de steen verborgen. Het is in de eerste plaats Jezus Christus zelf, maar het draagt ook de bredere toepassing van "het huis van David". Met andere woorden, het omvat allen die behoren tot het huis van Christus, dat wil zeggen Zijn lichaam. Deze vormen het zesde koninkrijk in de droom van de koning, het stenen koninkrijk, waarvan Christus de Koning is en Zijn lichaam met Hem op Zijn troon regeert.

Deze steen is niet door mensenhanden uit een berg gehakt, maar "spleit zichzelf", zoals de CV het uitdrukt. Het beeld zelf wordt in zijn oorsprong tegenover de steen gesteld. De implicatie is dat het beeld door mensenhanden is gemaakt en het was inderdaad het beeld van een mens. De steen echter heeft een goddelijke oorsprong en is bedoeld om een hemelse oorsprong weer te geven, gevormd door de Messias zelf.

De steen groeit dan tot hij de hele aarde vult als een grote bergketen.

Bergen zijn koninkrijken in de bijbelse symboliek, zoals we zien in **Jesaja 2:3** "de berg van de Heer". Een bergketen is dus een Federatie van Koninkrijkslanden, die gevormd zal worden volgens **Openb. 11:15**: "*Het koninkrijk van de wereld is het koninkrijk van onze Heer en van zijn Christus geworden.*"

Zoals uit de geschiedenis blijkt, worden al deze "metalen" koninkrijken geacht deel uit te maken van dit beeld op grond van hun bezit van Jeruzalem. Het laatste koninkrijk echter, met zijn voeten deels van ijzer en deels van klei, impliceert een gedeeltelijke beheersing van Jeruzalem. Het kleikoninkrijk, zoals de profeet in latere hoofdstukken beschrijft, was van twee naturen, met het ijzer van Rome, maar ook de klei van de verstrooide stammen van Israël (**Jer. 18:1-10**). Er is natuurlijk veel meer aan de hand, maar dat zullen we te zijner tijd nader bestuderen.

Uiteindelijk moet de droom van de koning in Daniël 2 worden aangevuld met Daniël 7 en 8 om het meest volledige beeld van de profetische geschiedenis te krijgen, want daar gaf God de profeet zelf verdere inzichten in de koninkrijken der mensen die zouden ontstaan.

Daniel's Introductie

Dan. 2:36, 37 begint, zeggende,

³⁶ Dit was de droom; nu zullen we de uitleg ervan aan de koning vertellen. ³⁷ U, o koning, bent de koning der koningen, aan wie de God van de hemel het koninkrijk, de macht, de kracht en de heerlijkheid heeft gegeven;³⁸ en waar ook de mensenkinderen wonen, of de dieren van het veld, of de vogels van de hemel, Hij heeft ze in uw hand gegeven en u over hen allen laten heersen. U bent het hoofd van goud.

Het is zeer belangrijk dat wij begrijpen dat de koninkrijken der mensen het goddelijk mandaat van God zelf hebben ontvangen. Zij kunnen niet de eer krijgen

de macht op eigen kracht te verwerven. Daniël maakt vanaf het begin duidelijk dat koning Nebukadnezar zelf van de God van de hemel toestemming had gekregen om te regeren "*waar de mensenkinderen ook wonen*".

Dit komt overeen met [Jer. 27:5, 6](#), waar God zegt,

⁵ Ik heb de aarde, de mensen en de dieren die op de aarde zijn, gemaakt door Mijn grote macht en door Mijn uitgestrekte arm, en Ik zal haar geven aan degene die Mij behaagt. ⁶ En nu heb Ik al deze landen gegeven in de hand van Nebukadnezar, de koning van Babel, Mijn dienaar, en Ik heb hem ook de wilde dieren van het veld gegeven om hem te dienen.

Gods recht om gezag te delegeren was gebaseerd op Zijn rechten als Schepper van hemel en aarde ([Gen. 1:1](#)). De Schepper bezit wat Hij scheidt, en dit geeft Hem de rechten van eigendom, zoals vermeld in de wet in [Lev. 25:23](#), waar God zegt: "*het land is van Mij*".

Het Dominion Mandate om over de aarde te heersen werd aan de man gegeven in [Gen. 1:26](#), toen God Zijn gezag delegerde (met behoud van Zijn soevereiniteit).

Dit heersersmandaat was in latere jaren toegefallen aan Juda en specifiek aan het huis van David. Maar vanwege de zonden van de koningen van Juda ontnam God hen uiteindelijk dit gezag en gaf het aan Nebukadnezar, de koning van Babylon. Zowel Jeremia als Daniël erkenden dit en onderwierpen zich aan Nebukadnezar als Gods "dienaar".

Jeremia zelf ontving geen openbaring over vijf koninkrijken. Hem werd alleen de zeventig jaar van het eerste koninkrijk getoond ([Jer. 25:11, 12](#)). Daniël kreeg echter te zien dat Babylon slechts het eerste van de vijf koninkrijken was die zouden ontstaan. Met andere woorden, de gevangenschap van Jeruzalem zou veel langer duren dan de zeventig jaar van de Babylonische overheersing. Toen Babylon in handen kwam van de Meden en Perzen, zou het heersersmandaat overgaan op de koning van Perzië, in plaats van terug te keren naar het huis van David.

Van Perzië zou het heersersmandaat overgaan op de koning van het Griekse Rijk, dat wil zeggen op Alexander de Grote en zijn opvolgers. Van Griekenland zou het overgaan naar Rome en vervolgens naar het ijzer-en-klei koninkrijk van het pauselijke Rome. Dit laatste koninkrijk bestaat op het moment van schrijven nog steeds.

Toch vinden we dat Christus lang geleden kwam in de dagen van de Romeinse "benen van ijzer". Hij was de Steen, maar zelfs Hij kon het Koninkrijk niet opeisen

totdat het heersersmandaat op Hem overging. Het zou niet op Hem overgaan totdat het laatste koninkrijk van de mensen zijn tijd om over de aarde te heersen had voltooid.

Daarom heeft Jezus in een gelijkenis deze situatie perfect beschreven in [Lucas 19:12](#),

¹² Hij zei daarom: "Een zekere edelman ging naar een ver land om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen en daarna terug te keren."

Jezus moest opstijgen naar de hemel, het "verre land", totdat Hij het heersersmandaat kreeg. De mensen van Zijn tijd wisten hoe koning Herodes de Grote naar Rome was gegaan om van de Romeinse keizer toestemming te krijgen om zijn koninkrijk te ontvangen. Op soortgelijke wijze ging ook Jezus naar de hemel "*om een koninkrijk voor Zichzelf te ontvangen.*" Hoewel Hij duidelijk de rechtmatige erfgenaam is van de troon van David, moest Hij wachten tot het vijfde koninkrijk van de mensen zijn beloop had gehad.

Ondertussen kunnen wij als gelovigen wel veel geestelijk gezag uitoefenen, maar net als Jezus zijn wij beperkt door de tijd waarin wij leven. Toch geloof ik dat we zelfs nu aan het einde zijn van het laatste koninkrijk van ijzer vermengd met klei, en dat het heersersmandaat werd overgedragen aan de heiligen van de Allerhoogste op de achtste dag van Loofhutten, 16 oktober 2014. De feitelijke kroning van deze "heiligen" vond plaats op een andere achtste dag, die van het zwaaischooffer op 5 april 2015.

Dit betekent niet dat alle problemen uit het verleden onmiddellijk zullen worden opgelost. Het betekent alleen dat het heersersmandaat is ontnomen aan de koninkrijken der mensen en is gegeven aan hen die het recht hebben het te houden voor het komende tijdperk. De uitspraak in de goddelijke rechtbank is besloten, en nu zien we de uitwerking van dat besluit. De val van Mysterie Babylon is in volle gang, en de overwinnaars worden opgeroepen hun harten voor te bereiden en de wetten van God te leren waarmee zij hun roeping kunnen uitoefenen in overeenstemming met de wil van Christus.

De droom onthuld

[Dan. 2:31-33](#) zegt,

³¹ U, o koning, keek en zie, er was een enkel groot standbeeld; dat standbeeld, dat groot en van buitengewone pracht was, stond voor u en zijn verschijning was ontzagwekkend. ³² Het hoofd van dat beeld was van fijn goud, zijn borst en zijn armen van zilver, zijn buik en zijn dijen van brons,³³ zijn benen van ijzer, zijn voeten deels van ijzer en deels van klei.

De Babylonische koning was gewend aan zulke beelden, of afbeeldingen. Er waren vele goden, allemaal afgebeeld door beelden. Misschien koos God daarom deze bijzondere manier om hem de toekomst te openbaren. Het beeld vertegenwoordigde de koninkrijken van de mensen als geheel, zoals de beelden van hun goden de verbeelding van de harten van de mensen vertegenwoordigden.

Daniel 2:34, 35 gaat verder,

³⁴ Jullie bleven kijken totdat er een steen werd uitgehakt zonder handen, en die sloeg het beeld op zijn voeten van ijzer en klei, en verpletterde ze.

³⁵ Toen werden het ijzer, de klei, het brons, het zilver en het goud allemaal tegelijk verbrijzeld en werden ze als kaf van de zomerdorsen; en de wind voerde ze weg, zodat er geen spoor meer van werd gevonden. Maar de steen die het beeld trof, werd een grote berg en vulde de hele aarde.

Het beeld is door mensen gemaakt, maar de steen is "*zonder handen uitgehouwen*", dat wil zeggen zonder menselijke inspanning. Het idee is om het contrast te laten zien tussen de koninkrijken van mensen en het Koninkrijk van God. Hetzelfde contrast zien we bij de bouw van altaren die gebruikt worden om God te aanbidden. In **Exodus 20:25** lezen we hoe altaren gebouwd moesten worden:

²⁵ En indien gij voor Mij een stenen altaar maakt, zult gij het niet bouwen van gehouwen stenen, want indien gij uw gereedschap daarop hanteert, zult gij het ontheiligen.

Altaren moesten worden gemaakt van natuurlijk gevormde stenen, dat wil zeggen stenen die alleen door God worden gevormd door zijn onzichtbare werken. Altaren vertegenwoordigen de harten van mensen, en alleen God kan hun harten vormen door het innerlijke werk van de Heilige Geest. Mensen kunnen hun gedrag veranderen, maar elke keer dat mensen proberen hun eigen hart te veranderen, vervuilen ze dat alleen maar.

Zo is het ook met koninkrijken. De koninkrijken van mensen worden gebouwd en gevormd door mensenhanden, maar het Koninkrijk van God is niet afhankelijk van mensenhanden. Dit geldt zowel voor het Koninkrijk dat in ons hart is als voor het

uiterlijke Koninkrijk dat komt om heel Gods schepping op te eisen en zo de hele aarde te vullen.

Het hoofd van goud

Dan. 2:36, 37 zegt,

³⁶ Dit was de droom; nu zullen we de uitleg ervan aan de koning vertellen. ³⁷ U, o koning, bent de koning der koningen, aan wie de God van de hemel het koninkrijk, de macht, de kracht en de heerlijkheid heeft gegeven;³⁸ en waar ook de mensenkinderen wonen, of de dieren van het veld, of de vogels van de hemel, Hij heeft ze in uw hand gegeven en u over hen allen laten heersen. U bent het hoofd van goud.

Zoals Daniël weigerde de openbaring van de droom op zich te nemen, zo maakte hij ook duidelijk dat de koning van Babylon niet met de eer kon strijken voor het succes van zijn opstand tegen Nineve en de vestiging van zijn koninkrijk. De enige reden voor zijn succes was dat "*de God van de hemel*" hem "*het koninkrijk, de macht, de kracht en de heerlijkheid*" had gegeven.

Dit komt overeen met **Jer. 27:6**, waar God tegen de Judahieten zegt: "*Ik heb al deze landen gegeven in de hand van Nebukadnezar, koning van Babylon, Mijn dienaar.*" Als de koning van Assyrië dit had geweten (en het woord van God had geloofd), had hij zich zonder slag of stoot aan Nebukadnezar kunnen onderwerpen. Maar de vleselijke harten van mensen, gevormd door mensenhanden, zijn het niet eens met God en onderwerpen zich niet aan Zijn woord.

Nebukadnezar, die het koninkrijk Babylon vertegenwoordigde, was het hoofd van het goud. Zijn waarde en pracht was groter dan die van alle volgende koninkrijken, en toch kreeg het de kortste tijd om op aarde te heersen. De stad Babylon was de gouden stad in een gouden tijdperk. Zij was aangelegd in een perfect vierkant en was omgeven door een stenen muur die aan elke kant 15 mijl lang was. De muur was 200-300 voet hoog en 87 voet dik, omgeven door een gracht die even groot was als de muur zelf.

De stad was gebouwd om eeuwig te blijven bestaan. Maar het was slechts een vervalsing van het nieuwe Jeruzalem, want in **Openb. 21:16** lezen we: "*de stad is aangelegd als een vierkant, en haar lengte is even groot als haar breedte.*" De muren van Babylon waren van gewone steen; de muren van het nieuwe Jeruzalem zijn van jaspis (**Openb. 21:18**). De gladde stenen straten van Babylon, allemaal in

vierkanten aangelegd, zijn niet te vergelijken met de doorzichtige gouden straten die aan het Nieuwe Jeruzalem worden toegeschreven (**Openb. 21:21**). In feite wordt de hele stad Nieuw Jeruzalem afgebeeld als een "*stad van zuiver goud, als helder glas*" (**Openb. 21:18**). Zelfs Babylon kon niet genoeg goud vinden om dat van Nieuw Jeruzalem te evenaren.

De poorten van Babylon waren van brons, maar de poorten van het Nieuwe Jeruzalem zijn elk gemaakt van één enkele parel (**Openb. 21:21**). Waar kon Babylon zulke grote parels vandaan halen, die zouden kunnen concurreren met die van het Nieuwe Jeruzalem?

Terwijl Babylon de zon nodig had om licht te geven, heeft het nieuwe Jeruzalem "*geen zon of maan nodig om het te beschijnen, want de heerlijkheid van God heeft het verlicht, en zijn lamp is het Lam*". (**Openb. 21:23**).

Terwijl Babylon werd bewaterd door de rivier de Eufraat, werd het nieuwe Jeruzalem bewaterd door de rivier des levens (**Openb. 22:1**). De liederen die in het nieuwe Jeruzalem worden gezongen zijn afkomstig van voormalige gevangenen die zijn bevrijd, zoals we zien in **Jesaja 35:10**,

¹⁰ En de verlost van de Heer zullen terugkeren en met vreugdevol geschreeuw naar Sion komen, met eeuwige vreugde op hun hoofd. Zij zullen blijdschap en vreugde vinden, en verdriet en zuchten zullen verdwijnen.

De muziek van Babylon werd afgedwongen uit de monden van gevangenen en slaven, zoals we lezen in **Psalm 137:1-4**,

¹ Bij de rivieren van Babel, daar gingen wij zitten en weenden, toen wij aan Sion dachten. ² Aan de wilgen in het midden hingen wij onze harpen. ³ Want daar eisten onze gevangenen van ons liederen, en onze kwelgeesten vrolijkheid, zeggende: "Zing ons een van de liederen van Sion." ⁴ Hoe kunnen we het lied van de Heer zingen in een vreemd land?

In Openbaring 21 wordt het Nieuwe Jeruzalem afgebeeld in natuurlijke termen die bedoeld zijn om een geestelijke betekenis weer te geven. De natuur zelf is een afspiegeling van de geestelijke waarheid, en daarom kan de natuur zelf ons leren over hemelse dingen (**1 Kor. 11:14**). Wanneer mensen proberen hemelse dingen na te bootsen, getuigen zij onbedoeld dat er iets echt is dat zij met vleselijke middelen proberen na te bootsen.

Zo was het ook met Babylon. Het was een poging om het Nieuwe Jeruzalem na te bootsen. In feite werden de twee natuurlijke steden - Jeruzalem en Babylon - profetische steden die de twee concurrerende koninkrijken

voorstelden. Babylon werd gebouwd door Nimrod; Jeruzalem werd gebouwd door Sem, die regeerde als koning-priester (Melchizedek).

Uiteindelijk slaagde zelfs Jeruzalem zelf (dat vleeselijk was) er niet in de heerlijkheid van God te manifesteren. De profeten veranderden haar naam van de Stad van de Vrede in de Bloedige Stad ([Ezechiël 22:224:6, 9](#); [Nahum 3:1](#)). Zo werden de oude steden typen en schaduwen van geestelijke steden die nog zouden ontstaan: Mysterie Babylon en het Nieuwe Jeruzalem.

Babylon regeerde slechts zeventig jaar, van 607-537 v. Chr.

De armen en de buik

[Dan. 2:39](#) gaat verder,

³⁹ En na u zal er een ander koninkrijk ontstaan, minderwaardig aan u, en vervolgens een derde koninkrijk van brons, dat over de hele aarde zal heersen.

Het tweede koninkrijk was Medo-Perzië, dat minder glorieus was, hoewel zijn heerschappij groter was dan die van Babylon. Haar metaal was zilver ([Dan. 2:32](#)). Het derde koninkrijk was dat van Griekenland, afgebeeld als "*zijn buik en zijn dijnen van brons*". Majoor-generaal H.N. Sargent vertelt ons,

Wij weten dat het Griekse Rijk de grondslag heeft gelegd voor de Europese heerschappij en de Aziatische overheersing heeft vernietigd. Het werd passend voorgesteld door messing; want de Grieken waren beroemd om hun koperen wapenrusting ([The Marvels of Bible Prophecy](#), blz. 123).

Hoewel Perzië en Griekenland bijzondere kenmerken en sterke punten zouden hebben, zou geen van hen ooit de glorie van Babylon kunnen evenaren.

Medo-Perzië veroverde Babylon in 537 v. Chr. en werd op zijn beurt veroverd door Alexander de Grote van Griekenland in 330 v. Chr.

De benen van ijzer en zijn tenen

[Dan. 2:40](#) zegt,

⁴⁰ Dan zal er een vierde koninkrijk zijn, zo sterk als ijzer; aangezien ijzer alle dingen verbrijzelt en verbrijzelt, zo zal het, zoals ijzer dat in stukken breekt, al deze dingen verbrijzelen en in stukken breken.

De benen van ijzer profeteerden van het Romeinse Rijk dat de heerschappij kreeg toen Rome Jeruzalem innam in 63 voor Christus.

41 En omdat gij de voeten en tenen zag, deels van pottenbakkersklei en deels van ijzer, zal het een verdeeld koninkrijk zijn; maar het zal de taaiheid van ijzer in zich hebben, daar gij het ijzer met gewone klei vermengd zag. 42 En zoals de tenen van de voeten deels van ijzer en deels van aardewerk waren, zo zal een deel van het koninkrijk sterk en een deel broos zijn.

Rome zelf was zo sterk als ijzer, maar toch viel de stad in 476 na Christus. Dat wil zeggen, het was een combinatie van Rome en iets anders dat werd afgebeeld als "aardewerk". Er zijn vele kanten aan dit specifieke koninkrijk op de afbeelding, maar politiek gezien

profeteerden de "voeten" van het christelijke koninkrijk dat begon met Justinianus de Grote, die regeerde van 527-565 na Christus in Constantinopel (nu Istanbul). Zijn ambitie was om de westelijke helft van het Romeinse Rijk (inclusief de stad Rome zelf) te heroveren.

De "klei" van dit koninkrijk voorspelde meer dan één scheidingselement in het christelijke rijk. Zoals we later zullen zien, combineerde Justinianus het wereldlijke van Rome met het geestelijke van het Christendom. Hij combineerde ook het Romeinse recht met het kerkelijke recht. Zijn rijk was ook religieus verdeeld tussen de tradities van oost en west, en scheidde uiteindelijk "orthodox" van "Romeins" in het Grote Schisma van 1054 na Christus.

Wat de controle over Jeruzalem betreft, stond de stad al snel vele eeuwen afwisselend onder controle van moslims (klei) en Romeinse christenen (ijzer).

Later in de profetieën in Daniël 7 krijgen we meer details, dus we zullen dan dieper ingaan op het ijzer en de klei.

Hoofdstuk 5

De steen die verplettert

Het ijzeren koninkrijk Rome was het laatste rijk dat echt verenigd was. Daarna faalden alle pogingen om verschillende naties tot één rijk te verenigen, om de kracht en eenheid van het Romeinse Rijk te herstellen. Daarom, zei Daniël, *zullen*

de voeten van ijzer en klei "*een verdeeld koninkrijk zijn*" ([Daniël 2:41](#)) en "*zich niet aan elkaar hechten, zoals ijzer zich niet verbindt met aardewerk*" ([Daniël 2:43](#)).

Rome zelf begon al in 364 na Christus te versplinteren en stortte uiteindelijk in 476 in. Het rijk werd eigenlijk in 285 door Diocletianus in vier delen verdeeld, maar werd in 325 door Constantijn herenigd. Toen Constantijn in 337 stierf, werd het rijk opnieuw verdeeld, ditmaal tussen de twee zonen van Constantijn en hun neven, maar in 340 was het rijk weer onder één hoofd verenigd.

In 364 verdeelden twee broers, Valentinianus en Valens, het rijk na de dood van keizer Jovianus. Toen veroorzaakte een enorme aardbeving in de Middellandse Zee in 365 een tsunami die alle Romeinse kolonies in Noord-Afrika wegvaagde, waarbij miljoenen mensen omkwamen. Daarna volgde de rampzalige Slag bij Adrianople in 378.

Het volgende jaar werd Theodosius de laatste enige keizer van Rome (379-395), en toen hij stierf werd het rijk verdeeld tussen zijn twee zonen. Deze verdeling tussen het Oostelijke en Westelijke Romeinse Rijk bleek permanent te zijn, en toen Rome in 476 viel, is naar verluidt alleen het Westelijke Romeinse Rijk gevallen. In het Oostelijke Rijk zetelde de regering sinds Constantijn het "Nieuwe Rome" (Constantinopel) had gebouwd en zijn hoofdstad had verplaatst naar de brug tussen Europa en Azië. Die stad hield stand tot 1453, toen ze in handen viel van de Ottomaanse Turken.

In de scheiding tussen Oost en West zien we de twee "poten" van het ijzeren koninkrijk naar voren komen, hoewel de profetie van Daniël zich niet richt op een dergelijk onderscheid.

De niet-klevende voeten

De "voeten" van het beeld ontstonden in 527 toen Justinianus de Grote de troon besteeg in Constantinopel. Hij veranderde de Romeinse kalender om te beginnen met de geboorte van Christus, in plaats van de geboorte van Rome, en hij veranderde het hele rechtssysteem in een combinatie van Romeins en Christelijk recht tegen het einde van 534 na Christus. Dat rechtssysteem vestigde het feodale systeem, dat het gewone volk eeuwenlang tot slaaf maakte en verarmde.

Toen de christelijke keizer Justinianus zijn rijk onder kerkelijk recht stelde, beseftte hij niet dat hij een machtsdeling met de Romeinse bisschop (of paus) had opgezet. Het kerkelijk recht was immers het terrein van de religieuze autoriteiten, en de paus was de hoogste autoriteit bij het uitvaardigen van decreten en het interpreteren van de betekenis ervan. Het bleek dus dat Justinianus slechts een handhaver werd van de door de paus uitgevaardigde kerkelijke wetgeving, en daarmee werd hij ongewild de dienaar van de paus.

In 536 liet Justinianus paus Agapetus komen, die het bevel opvolgde maar vervolgens de keizer dwong zich te onderwerpen aan zijn eigen bevel om Anthimus, patriarch van Constantinopel, af te zetten op beschuldiging van steun aan ketters. Justinianus' vrouw, Theodora, had Anthimus' benoeming tot patriarch een jaar eerder gesteund, en Justinianus zelf probeerde Anthimus te verdedigen tegen de beschuldigingen van paus Agapetus.

Dit incident, dat plaatsvond in het jaar nadat de nieuwe wetten van kracht waren geworden, plaatste de keizer in de positie van uitvoerder van de kerkelijke wet zoals die door de Romeinse paus was bepaald. Het bewees dat de geestelijke macht groter was dan de wereldlijke, zolang de keizers "christenen" waren. Elke christen - ook een keizer - moest zich onderwerpen aan de overtuigingen en decreten van de Romeinse bisschop om zijn positie als "orthodox" te behouden en zo aan excommunicatie te ontkomen.

Zo ontstond een nieuwe fase in de geschiedenis met het wetboek van Justinianus (529-534 na Christus). Het veranderde niet alleen de wetten van het rijk om het kerkelijk recht te weerspiegelen, maar het plaatste ook de Romeinse pausen boven die van koningen en keizers. Het bevestigde ook het primaat van Rome over de patriarch van het Nieuwe Rome. Dit vervulde het "voeten" gedeelte van Nebukadnezar's droom. Toch werd het nieuwe koninkrijk door de eeuwen heen altijd geteisterd door verdeeldheid in de kerkelijke leer en in de politieke situatie.

De Tien Tenen

[Dan. 2:41](#) spreekt over "*de voeten en tenen*" als zijnde gemaakt van het ijzer-en-klei mengsel, maar vers 42 onderscheidt de "tenen" zelf van de voeten. Terwijl de droom van Nebukadnezar spreekt van "tien tenen", wordt het vierde "beest" in Daniël 7 afgebeeld met *tien horens* ([Dan. 7:7](#), [20](#)). Dit is het equivalent van de

tien tenen in [Dan. 2:42](#). Zoals tenen een verlengstuk zijn van iemands voeten, zo zijn hoorns ook een verlengstuk van iemands hoofd.

We zullen hier meer over zeggen als we Daniël 7 bestuderen, maar voor nu mogen we erop wijzen dat [Dan. 7:24](#) de goddelijke uitleg is van de tien horens: "*Wat de tien horens betreft, uit dit koninkrijk zullen tien koningen* [of koninkrijken] *opstaan.*" Koningen en koninkrijken zijn in de tekst uitwisselbaar, aangezien zij zowel in het Aramees als later in het Grieks van hetzelfde woord afkomstig zijn.

Het West-Romeinse Rijk bestond uit tien hoofdvolk of stammen: Heruli, Franken, Bourgondiërs, Alamanni, Longobarden, Ostrogoten, Visigoten, Beieren, Suevi en Vandalen.

De laatste jaren heeft de opkomst van de futuristische visie op profetie velen doen verklaren dat de Europese Unie de vervulling zou zijn van de profetie van de tien tenen. Deze visie werd echter grotendeels verlaten nadat de EU meer dan tien naties omvatte. Er zijn nu 28 landen. Niettemin is de EU de laatste poging om de voeten van ijzer vermengd met klei te verenigen. De huidige gebeurtenissen laten zien dat de EU uiteenvalt en niet in haar doel zal slagen, want zij is nog steeds verdeeld door de vermenging van ijzer en klei.

Het Koninkrijk van God

[Dan. 2:44](#) spreekt over de laatste fase van de wereldgeschiedenis en zegt,

44 En in de dagen van die koningen zal de God van de hemel een koninkrijk oprichten dat nooit zal worden vernietigd, en dat koninkrijk zal niet worden overgelaten aan een ander volk; het zal al die koninkrijken verpletteren en er een einde aan maken, maar het zal zelf eeuwig standhouden.

De voeten en tenen van het beeld zijn het einde van de koninkrijken van de mens, want het is duidelijk dat er geen aanhangsels meer zijn aan dit beeld. De "steen" maakt geen deel uit van het beeld zelf, maar komt als een afzonderlijk koninkrijk om de koninkrijken van de mensen te verpletteren en een einde te maken aan hun heerschappij. Terwijl de koninkrijken van de mensen tot een einde komen, *zal* de steen "*zelf eeuwig blijven bestaan.*"

Het Koninkrijk van God is niet gebaseerd op vleselijke heerschappij, maar op de heerschappij van Christus. [Dan. 2:44](#) zegt onduidelijk: "*Dat Koninkrijk zal niet worden overgelaten aan een ander volk.*" Later lezen we dat het Koninkrijk gegeven zal worden aan "*de heiligen van de Allerhoogste.*" ([Dan. 7:27](#)). Hoewel sommigen geprobeerd hebben deze

"heiligen" te beperken tot Israëlieten of Judahieten, laat het Nieuwe Testament ons zien dat de heiligen alle gelovigen omvatten - of specifieker, alle overwinnaars.

Paulus gebruikt de wettelijke definitie van een Jood (Judahiet) in [Rom. 2:28, 29](#), zeggende,

28 Want hij is GEEN Jood die naar buiten toe één is, noch is de besnijdenis dat wat naar buiten toe in het vlees is. 29 Maar hij IS een Jood die innerlijk één is; en de besnijdenis is die van het hart, door de Geest, niet door de letter; en zijn lof [d.w.z. zijn Juda identiteit; Juda betekent "lof"] is niet van mensen, maar van God.

Evenzo past Paulus de term "Israël" toe in zijn oorspronkelijke juridische definitie, door in [Rom. 9:6-8](#) te zeggen,

6 ... Want zij zijn niet allen Israël die van Israël afstammen;7 noch zijn zij allen kinderen omdat zij Abrahams nakomelingen zijn, maar: "Door Izaäk zullen uw nakomelingen worden genoemd." 8 Dat wil zeggen: niet de kinderen van het vlees zijn kinderen van God, maar de kinderen van de belofte worden als nakomelingen beschouwd.

Met andere woorden, alleen omdat iemand fysieke afstamming van Abraham of Israël kan claimen, betekent dat nog niet dat hij werkelijk Israëliet is. Zij die geboren zijn naar het vlees zijn niet de kinderen van God, maar zij die "*de kinderen van de belofte*" zijn. De kinderen van de belofte, zegt Paulus,

worden vertegenwoordigd door Izaäk, die inderdaad het beloofde kind was ([Gal. 4:28](#)).

De kinderen van het vlees zijn zij die zich houden aan het Oude Verbond, dat werd opgericht door de gelofte (belofte) van de mens in [Exodus 19:8](#). Het Nieuwe Verbond echter werd opgericht door de beloften van God, gegeven aan Noach, Abraham, Izaäk, Jakob, en zelfs aan Mozes in het tweede verbond in [Deut. 29:1, 10-15](#). In de verzen 12 en 13 lezen we,

¹² opdat u het verbond met de Heer, uw God, en de eed die de Heer, uw God, vandaag met u sluit, zult aangaan,¹³ opdat Hij u vandaag als zijn volk zal vestigen en opdat Hij uw God zal zijn, zoals Hij tot u gesproken heeft en zoals Hij uw vaders, Abraham, Izaäk en Jakob, gezworen heeft.

Hier zien we dat er een tweede verbond nodig was - in de volgorde van de beloften aan Abraham, Izaäk en Jakob - om hen te vestigen "*als Zijn volk*". Zonder dat tweede verbond waren de Israëlieten niet werkelijk Zijn volk, omdat zij allen het eerste verbond hadden geschonden. Het eerste verbond baseerde hun status als "*Zijn volk*" op hun eigen gelofte van gehoorzaamheid.

Daarom kon God Israël in [Hosea 1:9](#) *Lo-ammi* noemen, "Niet Mijn Volk", nadat de natie voortdurend haar verbond met God had geschonden. Israëls status onder het Oude Verbond was gebaseerd op hun gehoorzaamheid, en zonder gehoorzaamheid waren zij niet Zijn volk. Hun herstel als Gods volk is alleen mogelijk door het Nieuwe Verbond, dat Zijn belofte en eed is om hun harten van binnenuit te veranderen.

En met hen zijn vele andere gelovigen gekomen ([Jesaja 56:8](#)), zoals ook de vreemdelingen in Israël in Gods eed waren opgenomen ([Deut. 29:11](#)). Verder omvatte Mozes de hele wereld in [Deut. 29:14, 15](#), want hij zei duidelijk,

¹⁴ Nu maak ik dit verbond en deze eed niet alleen met u,¹⁵ maar met hen die hier vandaag bij ons staan in de aanwezigheid van de Heer onze God en met hen die hier vandaag niet bij ons zijn.

Vervolgens sprak hij over afgodendienaren in Egypte die niet met de Israëlieten waren meegekomen, waarmee hij impliceerde dat dit de niet aanwezigen waren die God in zijn eed had opgenomen. Dit tweede verbond omvatte naast Israël ook vreemde volken zoals Egypte.

Daarom kan de macht van het vlees, of het nu Israëlitisch of Egyptisch vlees is, de mensen niet tot Gods volk maken. Noch kan genealogie of uiterlijke besnijdenis

iemand de status van Judahiet of Israëliet geven in de ogen van God. Voor nationale identificatie hebben mensen deze termen gebruikt om hele naties of stammen te beschrijven, en zelfs de Schrift gebruikt noodzakelijkerwijs deze definities. Maar uiteindelijk is er een hogere definitie en toepassing van deze termen, en Paulus erkent deze in zijn geschriften. Zo schrijft hij in [Gal. 3:28, 29](#),

²⁸ Er is geen Jood of Griek... want jullie zijn allen één in Christus Jezus. ²⁹ En als u bij Christus hoort, bent u Abrahams nageslacht, erfgenamen van de belofte.

Vandaar dat de interpretatie van de uitspraak in [Dan. 2:44](#), "*dat koninkrijk zal niet worden overgelaten aan een ander volk*", betekent dat het Koninkrijk zal worden gegeven aan de volgelingen van Christus. Daniëls verdere definitie van deze als "*heiligen van de Allerhoogste*" is duidelijker, maar men moet naar het Nieuwe Testament om de duidelijkste kijk op Daniëls uitspraken te krijgen.

[Dan. 2:45](#) besluit,

⁴⁵ Aangezien u zag dat een steen zonder handen uit de berg werd gehouwen en dat deze het ijzer, het brons, de klei, het zilver en het goud verpletterde, heeft de grote God aan de koning bekendgemaakt wat er in de toekomst zal gebeuren; de droom is dus waar en de uitlegging ervan is betrouwbaar.

Daniëls profetieën over toekomstige koninkrijken zijn de vloek van atheïsme en scepticisme. Velen hebben beweerd dat Daniëls profetieën na de feiten zijn geschreven door mannen die lang na de tijd van Daniël zelf leefden. Maar de profetieën beschrijven koninkrijken tot in de huidige tijd, zoals we zullen zien. Aangezien het boek Daniël al ruim vóór de geboorte van Christus en vóór de opkomst van Rome zelf deel uitmaakte van de canon van de Schrift, hebben de sceptici geen vaste grond om te proberen de profetieën te weerleggen.

Daniel's promotie en invloed

Nadat Daniël de droom en de uitleg ervan aan Nebukadnezar had onthuld, lezen we over de reactie van de koning in [Dan. 2:46-48](#),

⁴⁶ Toen viel koning Nebukadnezar op zijn gezicht en bracht Daniël hulde en gaf opdracht hem een offer en geurige wierook aan te bieden,⁴⁷ De koning antwoordde Daniël en zei: "Uw God is zeker een God der goden en een Heer der koningen en een onthuller van mysteries, omdat u dit mysterie hebt kunnen onthullen." ⁴⁸ Toen bevorderde de koning Daniël en gaf hem vele grote geschenken, en hij maakte hem heerser over de hele provincie Babylon en opperprefect over alle wijzen van Babylon.

De Babylonische koning was overweldigd door de openbaring en "*bewees Daniël eer.*" Met andere woorden, hij erkende dat Daniël een beter mens was dan hijzelf. Daniël werd onmiddellijk rijk en werd bevorderd tot prefect, of gouverneur, van de provincie waarin de stad Babylon lag.

Daniël werd ook aangesteld als "*hoofdprefect over alle wijzen van Babylon.*" Dit betekent dat hij het hoofd werd van de Wijzen, een positie die hij bekleedde tot zijn dood vele jaren later. Zijn onderwijs en invloed op die orde werd zes eeuwen later zichtbaar toen de Wijzen naar Bethlehem kwamen. Blijkbaar hadden zij de bijbelse profetieën gezien en wisten zij welke astronomische gebeurtenissen de geboorte van de Koning zouden inluiden.

De Wijzen wisten van de Messias

Daniël had de Wijzen alles geleerd wat hij wist over de komende Messias in de context van de vier wereldrijken. Toen de Wijzen de planeet van de Koning (Jupiter) de Koningsster (Regulus) zagen "kronen" tussen de voeten van de Leeuw (Leeuw), wisten zij dat het tijd was om naar Jeruzalem te gaan om hulde te brengen aan de pasgeboren

Koning. [Gen. 49:10](#) verwijst naar Regulus, "de Regelaar/Wetgever", en zegt, **10 De scepter zal niet wijken van Juda, noch de heersersstaf [wetgever] van tussen zijn voeten, totdat Shiloh komt...**

Het is een afbeelding van de Regulus, die zich tussen de voeten van het sterrenbeeld Leeuw bevindt, en wordt in verband gebracht met de komst van "Shiloh", een messiaanse titel. De Hebreeuwse naam voor Jupiter is *Sedeq* (of *Zadok*), en de planeet vertegenwoordigde hoofdsteden van vele naties, waaronder Rome en Jeruzalem. [Iesaja 1:26](#) verwijst naar Jeruzalem als "*de stad van Sedeq*", of "de stad van gerechtigheid".

Jupiter en Regulus hadden drie conjuncties in het sterrenbeeld Leeuw in het jaar voorafgaand aan de geboorte van Jezus:

- 1. 14 september, 3 v. Chr.**
- 2. 17 februari, 2 v. Chr.**

(In die tijd vaardigde de Romeinse Senaat een "decreet" uit waarin Augustus werd uitgeroepen tot *Pater Patriae*, "Vader des Vaderlands", en eiste vervolgens dat de hele Romeinse wereld het decreet zou bekrachtigen in een soort volkstelling. De Judeeërs werden in september van 2 v. Chr. ingeschreven, waarbij Jozef en Maria naar hun woonplaats Bethlehem werden gebracht).

3. 8 mei, 2 v. Chr.

Onmiddellijk na deze conjuncties begon Jupiter westwaarts te bewegen langs de hemel tot hij recht boven Bethlehem stond (gezien vanuit Jeruzalem) op 25 dec. 2 v. Chr. De Wijzen volgden Jupiter en reisden westwaarts van Babylon naar Jeruzalem. Toen zij hoorden dat de Messias in Bethlehem geboren zou worden en Jupiter die avond boven Bethlehem zagen staan, kwamen zij met hun geschenken naar Bethlehem.

Jezus was natuurlijk al drie maanden oud, geboren op het feest van de bazuinen, 29 september 2 v. Chr. De herders van Bethlehem waren diezelfde nacht van zijn geboorte getuige geweest van zijn geboorte. Maar de Wijzen hadden een langere weg te gaan. Na het zien van Jezus keerden zij terug naar hun land, terwijl Jozef en Maria Jezus naar Egypte brachten. Zo kwam Jezus in Egypte aan op de leeftijd van drie maanden - dezelfde leeftijd waarop Mozes, het type van Christus, in het huis van Faraó werd gebracht ([Exodus 2:2](#)).

Drie eeuwen later besloot de heilige Nicolaas van Efeze de Wijzen na te volgen en begon op 25 december kleine geschenken op de stoep van de armen te leggen.

Daniëls kennis van de profetische geschriften, gekoppeld aan zijn persoonlijke openbaring, beïnvloedt ons vandaag de dag nog elk jaar met Kerstmis, hoewel de feestdag geseculariseerd is en deze dag onjuist is afgeschilderd als de viering van Christus' *geboorte*. Maar ongeacht de opeenstapeling van onjuiste tradities, wordt de dag nog steeds herinnerd als de dag waarop de Wijzen arriveerden om hun geschenken aan de Messias te geven, dankzij de heilige Nicolaas.

Daniel's petitie aan de koning

[Daniel 2:49](#) concludeert,

49 En Daniel deed een verzoek aan de koning, en hij benoemde Shadrach, Meshach en Abed-nego over het bestuur van de provincie Babylon, terwijl Daniel aan het hof van de koning was.

Daniel had mensen nodig die hij kon vertrouwen om hem te helpen de provincie eerlijk te besturen. We kunnen alleen maar speculeren hoe dit een einde kan hebben gemaakt aan de omkoping en corruptie die normaal gesproken welig tierden in regeringen buiten het koninkrijk. Helaas is dergelijke corruptie in de tijd van de "voeten" van ijzer vermengd met klei doorgedaan tijdens de heerschappij van de christelijke naties. Het ijzer en de klei kunnen in zekere zin staan voor de

combinatie en vermenging van christelijk en wereldlijk, of een vermenging van het goddelijke met het menselijke.

Maar uiteindelijk bleven de voeten en tenen van ijzer en klei vastzitten aan het beeld van de koninkrijken der mensen. De christelijke naties konden zich niet verheffen boven de andere menselijke regeringen op aarde. Voor het komende tijdperk is iets geheel nieuws (en los van het beeld) nodig. Dat is het Stenen Koninkrijk, eerst voortgebracht in de Persoon van Jezus Christus, de Koning, gevolgd door de manifestatie van de Zonen Gods.

Daniëls promotie, gevolgd door de promotie van zijn drie vrienden, suggereert een profetisch patroon van eerst Christus, gevolgd door de geopenbaarde Zonen van God, die met Hem zullen regeren. De opleiding van de overwinnaars wordt dus afgebeeld in het volgende hoofdstuk van Daniël.

Hoofdstuk 6

De overwinnaars in de verdrukking

Het laatste vers van Daniël 2 brengt ons in de gebeurtenis van het volgende hoofdstuk, waar we een tweezijdige profetie zien: (1) hoe de koning van Babel de uitleg van zijn droom in hoofdstuk 2 verkeerd heeft begrepen en toegepast; en (2) hoe zijn vleselijkheid hem ertoe bracht de overwinnaars te vervolgen en hen in beproeving te brengen.

Daniel was de "heerser over de hele provincie Babylon" ([Daniel 2:48](#)), maar hij was vreemd genoeg afwezig toen het beeld werd opgericht "in de vlakte van Dura in de provincie Babylon" ([Dan. 3:1](#)). Toch waren Daniëls belangrijkste functionarissen daar, en dus werden zij samen met vele anderen opgeroepen voor de inwijding van het beeld.

[Dan. 3:1](#) begint,

¹ De koning Nebukadnezar maakte een beeld van goud, waarvan de hoogte zestig el en de breedte zes el was; hij stelde het op in de vlakte van Dura in de provincie Babel.

De afmetingen van dit beeld zijn 10:1, wat ons vertelt dat dit een zuil of pilaar was met een soort gouden beeld op de top. Een afbeelding van een mens zou ongeveer 6:1 zijn geweest. We weten niet precies wat dit beeld voorstelde, behalve dat het van goud was. We krijgen ook geen datum waarop deze gebeurtenis plaatsvond.

Het getal 666

De numerieke waarde van [Dan. 3:1](#) is precies 4662, of 666 x 7. Zes is het getal van de mens, en 666 komt ook voor in [Openb. 13:18](#) in verband met het tweede beest van de kleine hoorn, wiens "merkteken" geld is in het moderne financiële systeem. Het getal wordt ook in verband gebracht met goud in [1 Koningen 10:14](#),

¹⁴ Het gewicht aan goud dat in één jaar bij Salomo binnenkwam, was 666 talenten goud.

Goud is niet slecht, maar de liefde voor geld is de wortel van alle kwaad ([1 Tim. 6:10](#)). Wij mogen geen goden maken van goud of zilver ([Exodus 20:23](#)), zoals de Babylonische koning deed. God claimt al het goud door het recht van de schepping, en dus heeft alleen Hij het recht om het gebruik ervan te bepalen. In [Jozua 6:19](#) zei God,

19 Maar al het zilver en goud en artikelen van brons en ijzer zijn heilig voor de Heer; zij zullen in de schatkamer van de Heer gaan.

Als deel van Gods schatkamer zijn de vier genoemde metalen ook de vier koninkrijken van de mensen die in de droom van Nebukadnezar ([Dan. 2:32, 33](#)) werden geopenbaard. Zoals Jozua Jericho ten val bracht, zo zal God ook Babylon ten val brengen, want Jericho was een type van Babylon. De opdracht om alle metalen van Jericho in Gods schatkist te doen geeft aan dat de omverwerping van Babylon niet bedoeld was om het volk te vernietigen, maar om het te bevrijden door het onder het gezag van Christus (Joshua-Yeshua) te stellen. Het volk wordt dus voorgesteld door de vier metalen, en hun arbeid moet worden gericht op de opbouw van het Koninkrijk en het dienen van de ware Erfgenaam van de Wereld.

De 666-factor zelf heeft te maken met Christus en Zijn schatkist (Koninkrijksgoederen), waarvan eigendom en gebruik worden betwist door de koninkrijken der mensen. Vandaar dat we in de meeste toepassingen van dit getal in de Schrift zien dat Christus' gezag door de mens wordt overgenomen, en dus verschijnt het in een negatieve context. Dit zien we in [Psalm 118:22](#), waar de zin "de voornaamste hoeksteen" een numerieke waarde van 666 heeft. Het is een profetie van de verwerping van Christus, die die hoeksteen is ([Ef. 2:20](#)), en de toeigening van Zijn rechtmatige positie.

In het geval van Salomo, wiens koninkrijk aanvankelijk profeteerde van de Vredevorst die in het Tijdperk van Vrede in de ware Stad van Vrede regeerde, vinden we in zijn latere jaren dat hij zich de plaats van Christus toe-eigende en Gods schatkist gebruikte voor kwade doeleinden. Hetzelfde wordt gezien in [Openb. 13:18](#) waar het financiële beest van de aarde de mensen ertoe brengt het beest-systeem en zijn god te aanbidden - in dit geval goud, of geld in het algemeen.

Het is interessant dat de uitdrukking in [Openb. 13:18](#) "zijn getal is zeshonderdzesenzestig" de numerieke waarde heeft van 2368, wat hetzelfde is als "Jezus Christus". De naam Jezus, of *Iesous*, is 888, terwijl Christus, of *Christos*, 1480 is. Samen zijn ze 2368. Met andere woorden, de ware 666, d.w.z. de Ware Mens, is Jezus Christus, ook al hebben onvolmaakte mensen Hem verworpen en zich het getal voor zichzelf toegeëigend.

Daarom was het onderliggende principe waarop deze zuil was gebouwd de verheffing van de mens boven God door de verering van goud.

De ceremonie

[Dan. 3:2, 3](#) gaat verder,

² Toen zond de koning Nebukadnezar een bericht om de satrapen, de prefecten en de gouverneurs, de raadsheren, de schatbewaarders, de rechters, de magistraten en alle heersers van de provincies te verzamelen om te komen tot de inwijding van het beeld dat de koning Nebukadnezar had opgericht. ³ Toen kwamen de satrapen, de prefecten en de gouverneurs, de raadsheren, de schatbewaarders, de rechters, de magistraten en alle heersers van de provincies bijeen voor de inwijding van het beeld dat Nebukadnessar, de koning, had opgericht; en zij stonden voor het beeld dat Nebukadnessar had opgericht.

Alle overheidsfunctionarissen moesten zich verzamelen rond het gouden beeld en ervoor buigen, als teken dat zij instemden met het decreet van de koning. Dit gebeurde in de tijd van Daniël, die opvallend en mysterieus afwezig was, maar het profeteerde van een tijd die nog moest komen, zoals te zien is in [Openb. 13:11-18](#). In feite is het alleen door Daniël 3 met Openbaring 13 te verbinden dat we de betekenis van beide passages kunnen begrijpen, omdat beide ons slechts de helft van de openbaring geven.

[Dan. 3:4-6](#) zegt,

⁴ Toen verkondigde de heraut luid: "Aan u is het bevel gegeven, o volkeren, naties en mensen van alle talen,⁵ dat, zodra u het geluid hoort van hoorn, fluit, lier, trigon, psalter, doedelzak en alle soorten muziek, u moet neervallen en het gouden beeld aanbidden dat de koning Nebukadnezar heeft opgericht. ⁶ Maar wie niet neervalt en aanbidt, zal onmiddellijk in het midden van een oven van laaiend vuur geworpen worden."

Het is interessant dat hier zes muziekinstrumenten worden genoemd, want dit wijst opnieuw op de vleeselijke invloed van de mens. Evenzo voorspelt het dat de muziek zelf een belangrijk instrument zou zijn waarmee het Mysterie Babylon de mensen zou doen buigen voor de god van het goud. Een louter bevel kan welsprekendheid vereisen om gehoorzaamheid af te dwingen, maar muziek zorgt ervoor dat mensen boodschappen gemakkelijker aannemen. Muziek opent sneller de deuren van het hart dan welsprekendheid.

Over het algemeen weerspiegelen muziek, kunst en filosofie niet alleen de cultuur en aanbidding van een samenleving, maar ze kunnen ook worden gemanipuleerd en gebruikt om de cultuur in de richting van een gewenst doel te sturen. In deze laatste dagen van het Mysterie Babylon hebben de moderne koningen van Babylon

dit gedaan door wanhoop te verheerlijken als "realisme", door rotzooi voor te stellen als kunst, en door de ether te verzadigen met de muziek van rebellie, drugs en egocentrische instincten.

Het resultaat is een complete verandering van een op God gerichte cultuur naar een cultuur die zichzelf verheerlijkt, en de meeste mensen beseffen niet eens wat hen wordt aangedaan. De aanbidding van de mens leidt onvermijdelijk tot de aanbidding van elite mannen, die vervolgens door deze aanbidding in staat worden gesteld de mensheid tot slaaf te maken, zelfs terwijl zij de vrijheid van de mens van goddelijke beperkingen verkondigen.

De straf voor het niet aanbidden van het beeld van het beest is dat hij "*onmiddellijk zal worden geworpen in het midden van een oven van laaiend vuur*" ([Dan. 3:6](#)). Dit is het vuur van de beproeving dat een altijd aanwezige dreiging is tijdens de lange "zevenvoudige" gevangenschap van de koninkrijken der mensen, te beginnen met het "hoofd van goud".

De oven van vuur is een metafoor voor beproeving en gevangenschap. Het werd zo gebruikt door Mozes in [Deut. 4:20](#),

²⁰ Maar de Heer heeft u uit de ijzeroven gehaald, uit Egypte, om een volk te zijn voor zijn eigen bezit, zoals vandaag.

Hoewel de "oven" metaforisch was, was het een zeer reële metafoor, want hun slavernij in Egypte was als het smelten in een Egyptische oven om de Israëlieten te zuiveren als ijzererts. Het doel van smelten was natuurlijk om het metaal bruikbaar te maken.

Het doel van de beproeving is, wat God betreft, om de overwinnaars te dopen in het vuur van de Heilige Geest en het karakter van God zelf - die later alleen als vuur verscheen. Aan de oppervlakte was de dreiging van de Babylonische koning echter het straffen en martelen van allen die weigerden de decreten van de koning te erkennen als voorrang hebbend op Gods wet. Het Babylonische doel was niet om met vuur iets nuttigs te scheppen, maar om pijn te veroorzaken om zo onderdanigheid af te dwingen.

Deze bedreiging is nog een vervalsing, want in Gods Koninkrijk wordt de gelovigen de "vuurdoop" aangeboden, dat wil zeggen de doop met de Heilige Geest. Terwijl het vuur van Babylon staat voor vervolging en beproeving, wordt het Goddelijk

Vuur gegeven om de gelovigen te zuiveren van de goddeloze afgoderij van Mysterie Babylon.

De reactie van de ambtenaren

[Dan. 3:7](#) gaat verder,

⁷ Toen alle volken in die tijd het geluid hoorden van hoorn, fluit, lier, trigon, psalter, doedelzak en allerlei soorten muziek, vielen alle volken, naties en mensen van alle talen neer en aanbaden het gouden beeld dat de koning Nebukadnezar had opgericht.

De tegenhanger hiervan in het Nieuwe Testament staat in [Openb. 13:16, 17](#),

¹⁶ En hij laat allen, de kleinen en de groten, de rijken en de armen, de vrijen en de slaven, een merkteken aanbrengen op hun rechterhand of op hun voorhoofd,¹⁷ en hij bepaalt dat niemand mag kopen of verkopen, behalve hij die het merkteken heeft, hetzij de naam van het beest, hetzij het getal van zijn naam.

Het bevel, profetisch gesproken, is dat de mensen geld moeten aanbidden, omdat het "merkteken van het beest" de vervalsing is van de goddelijke wet die ons gebiedt de wet op onze hand en op ons voorhoofd te schrijven. [Deut. 11:18](#) zegt,

¹⁸ Gij zult dan deze woorden van Mij in uw hart en in uw ziel prenten; en gij zult ze als een teken op uw hand binden, en zij zullen als frontalen op uw voorhoofd zijn.

Toegepast op het verhaal in Daniël 3 zien we dat Daniëls drie vrienden weigerden het beest te aanbidden, en daarom werden zij in het vuur van de verdrukking geworpen. Zij staan als voorbeelden van de overwinnaars die in deze tijd van verdrukking leven. Zij kozen het merkteken van God, dat bestond uit het schrijven van de wet in hun handen (arbeid) en in hun voorhoofd (denkwijze), wat samen hun aanbidding van God in plaats van de mens beschrijft.

Het conflict

Nadat de muziek aangaf dat alle ambtenaren van Babylon zich aan het beeld van goud moesten onderwerpen, merkten enkele van de wachters op dat drie mannen niet naar behoren hadden gereageerd. Zo lezen we in [Daniel 3:8-12](#),

⁸ Daarom kwamen in die tijd bepaalde Chaldeeën naar voren en klaagden de Joden aan. ⁹ Zij antwoordden en zeiden tegen Nebukadnezar de koning: "O koning, leef in eeuwigheid! ¹⁰ Uzelf, o koning, hebt besloten dat ieder die het geluid hoort van hoorn, fluit, lier, trigon, psalter en doedelzak en alle soorten muziek, moet neervallen en het gouden beeld moet aanbidden. ¹¹ Maar wie niet neervalt en aanbidt, zal in een oven van laaiend vuur geworpen worden. ¹² Er zijn bepaalde Joden die u hebt aangesteld over het hele bestuur van de provincie Babel, namelijk Sadrach, Mesach en Abed-nego. Deze mannen, o koning, hebben u genegeerd; zij dienen uw goden niet en aanbidden niet het gouden beeld dat u hebt opgericht."

Sinds het begin van de naties, toen Nimrod zich met wapengeweld koning maakte over de mensen, is er een conflict geweest tussen burgerlijke en religieuze autoriteiten. Vanaf het begin van de schepping stond vast dat God de uiteindelijke koning van de aarde was, en dat de mensen verplicht waren God te gehoorzamen vóór de mens. Maar Nimrod's veroveringen begonnen zich dat gezag toe te eigenen, en eisten dat de mensen de mens zouden gehoorzamen in plaats van God.

Normaal gesproken durven koningen hun gezag niet boven God te laten gelden, of zelfs boven hun goden. In plaats daarvan eisen zij dat de mensen de goden van de koningen gehoorzamen. Maar in de praktijk zijn alle valse goden het product van het vleeselijke begrip van de mensen, en de afgoden of beelden van de mensen geven de voorstellingen van God en zijn karakter weer. Maar er is een verschil tussen God en het begrip van God door mensen, tussen Gods karakter en wat mensen geloven dat Zijn karakter is, en tussen Gods wet en het begrip van Zijn wet door mensen.

Dit was de basis van Jezus' conflict met de religieuze leiders van zijn tijd, die de "tradities van mensen" in stand hielden, die de wet van God teniet deden. Hetzelfde conflict woedt vandaag nog steeds tussen de overwinnaars en de kerkelijke autoriteiten en ook meer in het algemeen tussen wereldlijke regeringen en christelijke gelovigen.

Zo was het ook in de dagen van Nebukadnezar. Zijn goden botsten met de God van de drie Hebreeuwse ambtenaren in de regering van Babylon. Allen werden geacht de goden van de koning te aanbidden en te eren. De aanklacht tegen hen was niet alleen dat zij zich niet hadden onderworpen aan een gouden beeld. In vers 12 werd gezegd: "*zij dienen uw goden niet en aanbidden het gouden beeld niet dat u hebt opgericht.*"

Met andere woorden, het gouden beeld was een van de goden van de koning - of misschien wel zijn belangrijkste god. Dit kan suggereren dat het gouden beeld een bepaalde god voorstelde die al in het koninkrijk gevestigd was. Het wordt ons niet verteld, maar de belangrijkste les voor ons is dat alle mensen goud (of geld) moesten aanbidden. Het volk moest de religieuze waarde aannemen die van de liefde voor geld een deugd maakte, in plaats van een ondeugd.

De liefde voor geld is geworteld in eigenbelang. Seculiere heersers begrijpen niet dat als hun ambtenaren en mensen een dergelijk principe aannemen, geld (voor hen) de hoogste god van het land is, die zelfs boven de koning zelf staat. Het kweekt corruptie en zaait het zaad van vernietiging in alle koninkrijken van de mensen. Koningen bevinden zich in een positie waarin ze voortdurend meer beperkende wetten moeten aannemen om de orde te bewaren. De mensen worden dus geregeerd door angst, in plaats van door liefde. Uiteindelijk worden de koninkrijken omvergeworpen door het verlangen van de mensen naar vrijheid en hun gebrek aan liefde voor de regering.

Hierin verschilt het Koninkrijk Gods van de koninkrijken der mensen. Jezus Christus, de Koning, is het uitdrukkelijke beeld van God en "*de exacte weergave van Zijn natuur*" ([Hebr. 1:3](#)). Hij is niet zomaar een afgod, geschapen naar het beeld van mensen. Als we Jezus zien, zien we de volle aard van de Vader en Schepper van alle dingen. Zijn onbaatzuchtige liefde en zijn bereidheid te sterven voor het volk onderscheidt Hem van alle andere koningen en hun eisen.

Jezus heeft de mensen nooit opgedragen de wetten van God niet te gehoorzamen, terwijl aardse koningen deze eis bijna altijd stellen, omdat zij denken dat hun eigen wetten boven de wetten van God staan. Maar dat is het verschil tussen Christus en de usurperende mensenkoningen. Daarom kwamen de drie Hebreëen in moeilijkheden door niet te buigen voor het gouden beeld van de koning.

Nebukadnezar's verontwaardiging

[Dan. 3:13](#) gaat verder,

13 Toen gaf Nebukadnezar in woede en woede opdracht om Sjadrach, Mesach en Abed-nego te brengen; toen werden deze mannen voor de koning gebracht. 14 Nebukadnezar antwoordde en zei tegen hen: "Is het waar, Sadrach, Mesach en Abed-nego, dat jullie mijn goden niet dienen of het gouden beeld aanbidden dat ik heb opgericht?" 15 Welnu, als jullie bereid zijn, op het moment dat jullie het geluid horen van hoorn, fluit, lier, trigon, psalter en doedelzak en allerlei soorten muziek, om neer te vallen en het beeld dat ik gemaakt heb te aanbidden, heel goed. Maar als jullie niet willen aanbidden, zullen jullie onmiddellijk in het midden van een oven van laaiend vuur geworpen worden; en welke god is er die jullie uit mijn handen kan bevrijden?"

Het was enige jaren geleden sinds Daniëls uitleg van de droom van de koning, dus misschien was de koning de God van de hemel vergeten. Het leven was weer "normaal" geworden in die tussenliggende jaren, en de koning nam weer aan dat hij de hoogste autoriteit in het land was. In feite is het duidelijk dat hij dacht dat geen enkele god de mensen uit zijn handen kon verlossen. Nebukadnezar was een absolute vorst, en hij geloofde dat zijn macht boven alle goden stond.

In [Dan. 3:16-18](#) gaven de drie Hebreëen hun antwoord:

16 Sjadrach, Mesach en Abed-nego antwoordden en zeiden tot de koning: "O Nebukadnezar, wij hoeven u hierover geen antwoord te geven. 17 Als het zo is, is onze God die wij dienen in staat ons uit de oven van laaiend vuur te verlossen en Hij zal ons uit uw hand verlossen, o koning. 18 Maar zelfs als Hij dat niet doet, laat het u bekend zijn, o koning, dat wij uw goden niet zullen dienen en het gouden beeld dat u hebt opgericht niet zullen aanbidden."

De drie Hebreëen begrepen dat God zelf had geëist dat zij zich zouden onderwerpen aan Nebukadnezar, die Gods dienaar werd genoemd ([Jer. 27:6](#)). Maar Gods eis hield niet in dat zij valse goden moesten aanbidden. Zij moesten de straffen voor hun weigering ondergaan, tenzij zij konden vluchten. Van een revolutie was geen sprake, want zij hadden geen mandaat om in opstand te komen en te proberen de koning omver te werpen.

Zij berustten dus in het ondergaan van de vurige verdrukking waarmee de koning had bedreigd, of God hen nu zou redden of niet.

Nebukadnezar werd zeer boos over de belediging, en we lezen in [Dan. 3:19](#),

19 Toen werd Nebukadnezar vervuld van toorn, en zijn gelaatsuitdrukking werd veranderd ten opzichte van Sadrach, Mesach en Abed-nego. Hij antwoordde door opdracht te geven de oven zeven maal [*shiba*] meer te verhitten dan gewoonlijk.

Hier zien we nog een profetische aanwijzing. De oven moest worden *verhit* "zevenmaal meer dan gewoonlijk". De verdrukking, beginnend met de val van Jeruzalem, zou "zevenmaal" (Heb. *sheba*) duren, volgens de wet in [Lev. 26:18, 21, 24](#) en [28](#). In [Dan. 7:25](#), zoals we zullen zien, zou een "tijd" (Aram. *iddan*) een tijdsduur zijn. Maar hier in [Dan. 2:19](#) wordt de Aramese term *shiba* gebruikt om intensiteit aan te geven, in plaats van een tijdsduur.

Het vurige proces

[Dan. 3:20-23](#) zegt,

20 En hij beval enkele dappere krijgslieden uit zijn leger om Sadrach, Mesach en Abed-nego vast te binden, om hen in de oven van laaiend vuur te werpen. 21 Toen werden deze mannen vastgebonden in hun broek, hun jas, hun hoed en hun andere kleren, en ze werden in het midden van de oven van laaiend vuur geworpen. 22 Daarom, omdat het bevel van de koning dringend was en de oven extreem heet was gemaakt, doodde de vlam van het vuur de mannen die Sadrach, Mesach en Abed-nego omhoog droegen. 23 Maar deze drie mannen, Sadrach, Mesach en Abed-nego vielen in het midden van de oven van laaiend vuur nog vastgebonden.

De "dappere krijgers" van de koning hadden er beter aan gedaan om in geloof met hun drie gevangenen de vurige oven in te gaan! Misschien had God ook hun leven kunnen sparen. Maar de drie Hebreëen vertegenwoordigden de overwinnaars tijdens de "zeven tijden" (7 x 360 = 2.520 jaar) van de verdrukking. De strijders van Babylon waren slecht uitgerust om zo'n beproeving te overleven. God liet de drie overwinnaars niet ontsnappen aan de verdrukking, maar stond met hen in het midden ervan.

Misschien als de verrukkingsleer waar was, zou het verhaal anders luiden.

Nebukadnezar's Openbaring van Jezus

Gods bevrijding is niet *uit*, maar *door* beproeving heen. Daarmee bewijst God zijn soevereiniteit, want Hij trekt zich niet terug uit de wereld, maar overwint haar. Dit is geen strijd waarbij God en de duivel elk een paar winnen en een paar verliezen. Hoewel het aan de oppervlakte lijkt dat de duivel veel veldslagen wint, zijn zulke overwinningen illusies, want de enige manier waarop God een veldslag kan

verliezen, is door van tevoren te plannen om te verliezen voor een groter goed dat nog moet volgen.

In het geval van de drie Hebreeuwse ambtenaren leek het erop dat zij in de vurige oven gedood zouden worden. Maar omdat zij de overwinnaars vertegenwoordigden in een periode van "zeven tijden", was hun bevrijding nooit in twijfel. Natuurlijk konden zij niet weten dat zij een grotere groep mensen vertegenwoordigden, dus wisten zij niet of God hen persoonlijk zou verlossen of niet. Hun namen hadden, samen met die van Daniël, een totale numerieke waarde van 888, die gelijk was aan die van *Iesous* (Jezus), maar aangezien de Messias nog niet was gekomen, is het onwaarschijnlijk dat zij de openbaring van Zijn naam hadden ontvangen, en dus wisten zij niet dat zij het lichaam van Christus vertegenwoordigden op profetisch niveau.

Toch hadden de drie vertrouwen in God, omdat ze wisten dat, wat de uitkomst van hun beproeving ook zou zijn, ze het erover eens waren dat Hij een goede God was en hen niet vergeten was. Dus werden zij in de oven van vuur geworpen, en om de temperatuur ervan te bewijzen werden de bewakers die hen in het vuur leidden door de hitte ervan gedood.

De Vierde Man

[Dan. 3:24, 25](#) zegt dan,

²⁴ Toen was Nebukadnezar, de koning, verbijsterd en stond haastig op; hij antwoordde en zei tegen zijn hoge ambtenaren: "Waren het niet drie mannen die wij gebonden in het midden van het vuur wierpen?" Zij antwoordden en zeiden tot de koning: "Zeker, o koning." ²⁵ Hij antwoordde en zei: "Kijk, ik zie vier mannen losgemaakt en in het midden van het vuur rondlopen zonder schade, en het uiterlijk van de vierde is als een zoon van de goden."

De Hebreeën in beproeving waren niet alleen. Jezus ging met hen door het vuur, en wat de Babyloniërs als kwaad bedoelden, veranderde God in goed. Wat de Babyloniërs bedoelden als vernietiging, veranderde God in een gelegenheid om zijn glorie te openbaren.

Wie zag de koning? Hij zag iemand "*als een zoon van de goden*" (NASB). De tekst, geschreven in het Aramees, gebruikt de term *elahh*, die het equivalent is van het Hebreeuwse *eloah*. Het kan vertaald worden als "de goden" of als "God", afhankelijk van de context. In dit geval, omdat het een uitspraak is van de

Babylonische koning, vertaalt de NASB het volgens het begrip van een heidense koning, "de goden". Toch weten we dat de koning onbedoeld profeteerde over de Zoon van God, wat de tekst zelf volledig ondersteunt.

"*De koning was verbijsterd*", voor de tweede keer in zijn loopbaan, toen Jezus ervoor koos Zich op afstand aan de Babylonische koning te openbaren. De eerste openbaring in Daniël 2 was niet van aangezicht tot aangezicht, want zij kwam door Daniëls uitlegging van de droom. Daar getuigde de koning van Christus via Daniël, volgens het principe dat gevonden wordt in [Johannes 14:8, 9](#),

⁸ Filippus zei tot Hem: "Heer, toon ons de Vader, en het is genoeg voor ons." ⁹ Jezus zei tot hem: "Ben Ik al zo lang bij je en toch heb je Mij niet leren kennen, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien; hoe kun je dan zeggen: 'Toon ons de Vader?'"

Maar de ontmoeting van de koning in Daniël 3 was een grotere openbaring, omdat hij Christus zelf zag en niet slechts via een van de gelovigen. De profetische implicatie hier is dat Jezus aan het einde van de tijd van verdrukking in onze tijd van plan is Zichzelf zelfs aan de heersers van Babylon te openbaren. In feite zou men uit dit profetische verhaal gemakkelijk kunnen concluderen dat het deze openbaring zelf is die de tijd van verdrukking volledig zal beëindigen. [Dan. 3:26](#) zegt,

²⁶ Toen kwam Nebukadnezar dichtbij de deur van de oven van laaiend vuur; hij antwoordde en zei: "Sadrach, Mesach en Abed-nego, kom eruit, jullie dienaren van de Allerhoogste God, en kom hier!" Toen kwamen Shadrach, Meshach en Abed-nego uit het midden van het vuur.

De drie overwinnaars deden geen enkele poging om het vuur te verlaten totdat hun werd bevolen er uit te komen. In feite vonden zij geen dwingende reden om het vuur te verlaten, omdat zij ondanks het vuur in volmaakte vrede verkeerden. Terwijl de Babylonische koning zijn eigen aardse vuur op hen toepaste, paste God de hemelse vuurdoop op hen toe. Het vuur betekende twee dingen op verschillende niveaus. De twee vuren kwamen samen op het punt waar zij begrepen dat het vuur van de verdrukking deel uitmaakte van Gods plan om zijn volk te zuiveren door het werk van de doop met de Heilige Geest.

[Dan. 3:27](#) gaat verder,

²⁷ En de satrapen, de prefecten, de gouverneurs en de hoge ambtenaren van de koning verzamelden zich en zagen ten aanzien van deze mannen dat het vuur geen effect had op de lichamen van deze mannen, noch was het haar van hun hoofd verschroeid, noch waren hun broeken beschadigd, noch was de geur van vuur zelfs maar op hen gekomen.

Er was geen geur van geroosterd vlees of haar, en hun kleding was onbeschadigd. Ze droegen niet eens "*de geur van vuur*". Zij waren geheel onaangetaast door het vuur. De geschiedenis leert ons dat velen van de overwinnaars inderdaad werden gedood door het vuur van de verdrukking. Maar uiteindelijk was hun hoop gevestigd op de opstanding van de doden, waar zij volledig hersteld als zonen van God tevoorschijn zouden komen.

Men kan zich het gesprek dat toen plaatsvond alleen maar voorstellen, want het is niet voor ons opgetekend. Het werd bijgewoond door alle topambtenaren van de Babylonische regering, en allen kwamen toen tot de conclusie dat de God van deze mannen de Allerhoogste God was. De ontoereikendheid van al hun kleine goden en beelden was overduidelijk.

[Dan. 3:28](#) zegt,

²⁸ Nebukadnezar antwoordde en zei: "Gezegend zij de God van Sadrach, Mesach en Abed-nego, die zijn engel heeft gezonden en zijn dienaren heeft verlost, die hun vertrouwen op Hem hebben gesteld, het bevel van de koning hebben overtreden en hun lichamen hebben overgegeven om geen andere god te dienen of te aanbidden dan hun God."

De koning begreep dat God "zijn engel" had gestuurd om de drie overwinnaars te bevrijden. De term duidt op een goddelijke *boodschapper*. Deze term sluit de mogelijkheid niet uit dat Jezus die vierde man in de oven was. [Mal. 3:1](#) profeteert van Johannes de Doper, zeggende,

¹ Zie, Ik ga Mijn boodschapper sturen, en hij zal de weg voor Mij vrijmaken...

Deze "boodschapper" of engel was een mens. Dan zien we in hetzelfde vers een andere "boodschapper", of engel, profeteren over Jezus zelf:

¹ "... En de Heer [Adon, "heer, meester"], die jullie zoeken, zal plotseling [*pithom*, "plotseling, verrassend"] naar zijn tempel komen; en de boodschapper van het verbond, in wie jullie je verheugen, zie, hij komt," zegt de Heer der heerscharen.

Jezus ging vele malen naar de tempel, maar slechts één keer kwam Hij "plotseling". Dit werd vervuld in [Johannes 7:14](#), toen Jezus "*in het geheim*" naar de tempel ging ([Johannes 7:10](#)) en vervolgens op verrassende wijze verscheen. Jezus was "*de boodschapper van het verbond*", d.w.z. Hij was de Middelaar van het Nieuwe Verbond.

Nebukadnezar's decreet

In [Dan. 3:29](#) zei Nebukadnezar,

²⁹ "Daarom besluit ik dat elk volk, elke natie of elke tong die iets beledigends zegt tegen de God van Sadrach, Mesach en Abed-nego, van ledemaat tot ledemaat zal worden verscheurd en hun huizen tot een puinhoop zal worden herleid, aangezien er geen andere god is die op deze manier kan bevrijden."

De koning van Babylon erkende zo de Allerhoogste God en maakte een einde aan de verdrukking die was ontstaan door de weigering van de overwinnaars om andere goden te aanbidden. Het besluit van de koning was natuurlijk extreem, want hij wist niet dat "God liefde is" ([1 Johannes 4:8](#), [16](#)). Zij die een dergelijke openbaring ontberen, geloven dat God is als menselijke koningen. Zoals de koning van Babylon het gepast vond om de drie Hebreeuwse ambtenaren in de oven van vuur te verbranden, omdat zij het waagden ongehoorzaam te zijn aan zijn decreet, zo vond hij het ook gepast dat degenen die zich beledigend uitlieten over de God van de hemel "*van ledemaat tot ledemaat zouden worden verscheurd*".

Velen aanbidden een verontwaardigde God die eist dat hij wordt aanbeden en met het grootste respect wordt behandeld op straffe van marteling of dood. Aangenomen wordt dat God zijn eigen rechten belangrijker vindt dan de liefde. Zoals elke afgod hebben zij een god geschapen naar het beeld van de mens, gezien in het voorbeeld van aardse koningen als Nebukadnezar.

Het is moeilijk de aannames die inherent zijn aan iemands cultuur te overwinnen en God te leren kennen voor wie Hij werkelijk is. Maar wij zien het voorbeeld van Jezus, die zijn liefde voor ons toonde en bereid was op de meest vernederende wijze voor ons te lijden. Hij dacht niet aan zijn eigen nood of troost, maar leed alles voor ons welzijn. [Fil. 2:3-5](#) zegt,

³ Doe niets uit egoïsme of lege verwaandheid, maar laat ieder van u met nederigheid van geest elkaar belangrijker achten dan zichzelf;⁴ let niet alleen op uw eigen persoonlijke belangen, maar ook op de belangen van anderen. ⁵ Heb deze houding in uzelf die ook in Christus Jezus was.

[Dan. 3:30](#) besluit,

³⁰ Toen liet de koning Shadrach, Meshach en Abed-nego bloeien in de provincie Babylon.

Het lijkt erop dat dit voorval de drie overwinnaars ware gewetensvrijheid gaf. Hun God werd erkend als de Allerhoogste God, en niemand durfde iets anders te zeggen. Dit is een profetie van de bekering van de heersers van Babylon in onze

tijd, die spoedig gedwongen zullen worden - niet met geweld maar door openbaring - om te buigen voor Jezus Christus en te erkennen dat de overwinnaars degenen zijn die geroepen zijn om met Christus te regeren.

Hoofdstuk 7

De boom en de wachters

Het vierde hoofdstuk van Daniël was het officiële getuigenis van koning Nebukadnezar dat in de archieven van Babylon werd opgenomen.

Terwijl [Dan. 3:30](#) spreekt over "de koning" in de derde persoon, gaat [Dan. 4:1](#) over naar de eerste persoon, omdat de koning persoonlijk spreekt. Het was zijn verklaring en uitleg achteraf over hoe hij enkele jaren gekweld werd door een geestelijk probleem dat een geestelijke oorzaak had. Sommige commentatoren identificeren deze geestelijke ziekte als lycantropie, waarbij een man zich voorstelt een wolf of een ander dier te zijn.

De eerste vier hoofdstukken van Daniël beschrijven vier gelegenheden voor de koning van Babel om zich van zijn valse goden af te keren en de ware God van de hemel te zoeken. In het eerste hoofdstuk zou de interesse van de koning gewekt moeten zijn toen hij zag hoe de drie Hebreeuwse leerlingen het goed deden zonder van het voedsel van de koning te eten. In hoofdstuk twee kwam de koning oog in oog te staan met het bewijs dat de God van Daniël inderdaad de ware Openbaring uit de hemel was. In hoofdstuk drie zag de koning het bewijs dat de God van de hemel zijn dienaren zelfs uit de vurige oven kon verlossen. Verder zag hij zelfs Jezus zelf, hoewel hij Hem van een veilige afstand zag.

Deze gebeurtenissen vonden plaats over een periode van jaren. Hoewel ze allemaal achter elkaar staan in deze hoofdstukken, moeten we begrijpen dat ze niet onmiddellijk na elkaar plaatsvonden. In de tussenliggende jaren, nadat de opwindings was weggeëbd, viel de koning terug op zijn gebruikelijke koninklijke praktijken. Hoewel hij onder de indruk was van de wonderen die hij had gezien, veranderden die wonderen zijn hart niet. Zoals we straks zullen zien, erkende hij weliswaar de soevereiniteit van de Allerhoogste God, maar claimde hij die God niet als zijn eigen God. Evenmin beval hij dat alle andere goden (afgoden) uit de stad verwijderd zouden worden ten gunste van de Allerhoogste God.

En zo vermeldt hoofdstuk vier het oordeel van God over de hoogmoedige koning. God vernederde hem en gaf hem een laatste kans om zich te bekeren en de verantwoordelijkheden van het heersersmandaat dat God hem had toevertrouwd te vervullen. Hij verootmoedigde zich inderdaad en erkende de God van de hemel, maar er vond geen blijvende verandering plaats. Zijn nakomelingen bleven zijn decreet niet ter harte nemen. Vandaar dat we in Daniël 5 zien dat het goddelijke oordeel over Babylon zelf valt, en dat het heersersmandaat overgaat op het volgende dierenrijk, Medo-Perzië.

Nebukadnezar's Introductie Dan.

4:1-3 begint zo:

¹ Nebukadnezar de koning aan alle volken, naties en mensen van alle talen die op de hele aarde wonen: Moge uw vrede overvloedig zijn! ² Het heeft mij goed geleken de tekenen en wonderen die de Allerhoogste God voor mij heeft gedaan, te verkondigen. ³ Hoe groot zijn zijn tekenen en hoe machtig zijn zijn wonderen! Zijn koninkrijk is een eeuwig koninkrijk, en zijn heerschappij is van geslacht tot geslacht.

Deze verkondiging was gericht aan alle volkeren en naties op aarde. Het was voor hem niet mogelijk deze aankondiging letterlijk aan alle naties over de hele wereld te sturen, maar ongetwijfeld stuurde hij deze per bode naar elk volk binnen zijn bereik. Kopieën van het officiële document werden bezorgd aan de koningen, maar de boodschap zelf was gericht aan ieder individu, of ze het nu hoorden of niet.

De droom van de koning

Dan. 4:4-6 begint dan zijn getuigenis te vertellen:

⁴ Ik, Nebukadnezar, was op mijn gemak in mijn huis en florerend in mijn paleis. ⁵ Ik zag een droom en die maakte mij angstig; en deze fantasieën terwijl ik op mijn bed lag en de visioenen in mijn hoofd bleven mij verontrusten. ⁶ Dus gaf ik opdracht om alle wijzen van Babylon naar mij toe te halen, opdat zij mij de uitleg van de droom zouden meedelen.

De droom kwam terwijl de koning veilig en "op zijn gemak" in zijn paleis zat, zonder reden om bang te zijn voor een volk dat hem zou kunnen aanvallen. Dit suggereert dat de droom hem alarmeerde omdat hij vermoedde dat hij de "boom" in de droom was. Dus riep hij de deskundigen bijeen om te zien wat zij zouden zeggen. In tegenstelling tot de situatie in hoofdstuk twee, vertelde de koning zijn droom aan de verschillende groepen deskundigen en eiste alleen dat zij hem de uitleg ervan zouden geven. **Dan. 4:7** vervolgt,

7 Toen kwamen de magiërs, de bezweerders [Magi, "wijzen"], de Chaldeeën en de wichelaars binnen, en ik vertelde hun de droom, maar zij konden mij de uitleg ervan niet bekend maken.

Bedenk dat Daniël in [Dan. 2:48](#) nadat hij de eerdere droom van de koning had onthuld en uitgelegd. Toch lijkt de bovenstaande tekst erop te wijzen dat Daniël laat arriveerde en pas de kans kreeg nadat de anderen er niet in waren geslaagd een interpretatie van de droom te vinden. [Dan. 4:8, 9](#) vervolgt,

8 Maar tenslotte kwam Daniel voor mij, wiens naam Belteshazzar is naar de naam van mijn god, en in wie een geest van de heilige goden [of God] is; en ik vertelde hem de droom, zeggende...

De koning kende Daniël bij zijn Hebreeuwse naam, maar identificeerde hem ook met zijn officiële Babylonische naam, "*Belteshazzar naar de naam van mijn god.*" Belteshazzar betekent "Bel's Prins." Vreemd genoeg weigerde de koning Daniël's God als de zijne te claimen, maar was hij tevreden met het dienen van Bel [in Fenicië bekend als Baäl] als een god van mindere macht. De koning beweerde dus nog steeds dat Bel

"mijn god" was. Sprekend tot Daniël zegt hij in [Dan. 4:9](#),

9 O Belteshazzar, hoofd van de magiërs [Magi], aangezien ik weet dat er een geest van de heilige goden [of de heilige God] in u is en geen mysterie u verbijstert, vertel mij de visioenen van mijn droom die ik heb gezien en de uitleg ervan.

Het is duidelijk te zien dat de koning zich Daniël's succes met de eerdere droom herinnerde en nog steeds veel vertrouwen had in de profeet. De koning vertelde vervolgens zijn droom aan de profeet in [Dan. 4:10-17](#).

Hij begint met te zeggen,

10 Dit waren de visioenen in mijn gedachten toen ik op mijn bed lag: Ik keek, en zie, er was een boom in het midden van de aarde, en zijn hoogte was groot. ¹¹ De boom werd groot en sterk, en zijn hoogte reikte tot aan de hemel, en hij was zichtbaar tot aan het einde van de hele aarde. ¹² Zijn gebladerte was prachtig en zijn vruchten overvloedig, en daarin was voedsel voor allen. De dieren van het veld vonden er schaduw onder, en de vogels van de hemel verbleven in zijn takken, en alle levende wezens voedden zich ermee.

Zoals we zullen zien, was dit een beeld van Babylon zelf, dat op zijn beurt werd vertegenwoordigd door de koning. Bomen stellen mensen voor in [Deut. 20:19](#), maar [Ezechiël 17:24](#) breidt dit ook uit naar naties. Nebukadnezar zelf had grote bewondering voor de hoge, statige ceders van Libanon en had er zelfs enkele omgehakt om mee terug te nemen naar Babylon. Het koninkrijk Babylon was een

prachtige en majestueuze "boom", en omdat het van God het heersersmandaat had gekregen, was het "*in het midden van de aarde*" en "*zichtbaar tot het einde van de hele aarde*".

Babylon regeerde niet letterlijk over de hele aarde, maar het heersersmandaat gaf Babylon de verantwoordelijkheid om het Koninkrijk van God op de hele aarde te vestigen. Zo was het vroeger ook, toen Juda het heersersmandaat droeg. Juda had nooit de hele aarde geregeerd, maar was verantwoordelijk om alle dingen onder de voeten van Christus te leggen. De overdracht van het gezag van Juda naar Babylon verschoof die verantwoordelijkheid slechts naar een reeks andere koninkrijken, en toen elk van hen de verantwoordelijkheid van het Mandaat niet vervulde, werden zij voor God ter verantwoording geroepen.

De koning gaat verder in [Dan. 4:13, 14](#),

¹³ Ik keek in de visioenen in mijn geest terwijl ik op mijn bed lag, en zie, een engelachtige wachter, een heilige, daalde neer uit de hemel. ¹⁴ Hij riep en sprak als volgt: "Hak de boom om en hak zijn takken af, ontdoe hem van zijn gebladerte en verspreid zijn vruchten; laat de beesten onder hem vandaan vluchten en de vogels van zijn takken."

De "*engelachtige wachter, een heilige*" is een ongebruikelijke term, maar het wijst op een soort goddelijke boodschapper (engel) die "*uit de hemel is neergedaald*". De term "wachter" komt van het Aramese woord *iy*r, ("gewekt, of wakker") dat overeenkomt met het Hebreeuwse *uwr* ("wachter, bewaker"). Het is een bewaker of wachter die "op zijn hoede is". Wanneer de tijd komt dat Babylon ter verantwoording wordt geroepen omdat het de verantwoordelijkheden van het heersersmandaat niet nakomt, geeft de wachter het bevel de boom te ontbladeren en om te hakken.

[Dan. 4:15, 16](#) gaat verder,

¹⁵ "Maar laat de stronk met zijn wortels in de grond, maar met een band van ijzer en brons ["koper"] eromheen in het nieuwe gras van het veld; en laat hem doordrenkt zijn met de dauw van de hemel, en laat hem delen met de beesten in het gras van de aarde. ¹⁶ Laat zijn geest veranderen van die van een mens, en laat hem de geest van een beest gegeven worden, en laat zeven perioden van tijd over hem heengaan."

De stronk van Babylons "boom" moest in leven blijven, maar beperkt, gebonden door de banden van Griekenland (koper) en Rome (ijzer). Toch zou Babylon nog een rol spelen in de toekomst, dus mocht het niet worden ontworteld. De

uiteindelijke rol van Babylon blijft hier onduidelijk, maar de opkomst van Mysterie Babylon werd later aan Johannes geopenbaard in het boek Openbaring.

De boom vertegenwoordigde zowel de koning als het koninkrijk Babylon. Dus de onpersoonlijke "boom" werd toen beschreven als een mens (let op: "zijn," en "hem"). Vers 16 geeft deze "boom" de geest van een mens, maar zegt dat hij moest worden ingeruild voor de geest van een beest. Dit is de voorbode van de verschillende "beesten" in Daniël 7 en 8. Met andere woorden, de regeringen van deze rijken werden geregeerd door mannen die regeerden volgens de nogal Darwinistische wet van "klauw en slag tand", gemotiveerd door het overlevingsinstinct.

Dat Nebukadnezar er niet in slaagde de voorwaarden van het heersersmandaat te vervullen was niet verrassend. Falen was een uitgemaakte zaak vanuit het standpunt van Gods soevereine keuzes, maar dit ontsloeg hem geenszins van de wettelijke verantwoordelijkheid om de vruchten van het Koninkrijk voort te brengen. Zijn falen bracht niet alleen een goddelijk oordeel over Babylon, maar ook over de opvolgende koninkrijken van mensen die zouden regeren tot de opkomst van het Koninkrijk van God.

De wachter besluit zijn verklaring in [Dan. 4:17](#) zeggende,

17 "Dit vonnis is door het besluit van de engelachtige wachters, en het besluit is een bevel van de heilige, opdat de levenden weten dat de Allerhoogste heerser is over het rijk der mensen, en het schenkt aan wie Hij wil, en er de laagsten der mensen over zet."

Hier zien we dat er meer dan één "wachter" is, voor wat het waard is. Verder, aangezien boodschappers (engelen) zowel geestelijke wezens uit de hemel als aardse boodschappers op aarde kunnen zijn, kan er een verband zijn tussen bepaalde heiligen of "heiligen" op aarde en de engelen op hun bevel. Engelen worden zowel door God als door mensen bevolen, en wanneer mensen de wil van God leren kennen, krijgen zij vaak de verantwoordelijkheid om namens God en het Goddelijk Hof de decreten uit te vaardigen. Als echter de verbeelding of de afgoden van het hart van de mensen hen ertoe brengen decreten uit te vaardigen die niet werkelijk de besluiten van het Goddelijk Hof weerspiegelen, dan worden hun woorden terzijde geschoven en vallen ze ter aarde.

Noch Daniel noch Nebukadnezar vertellen ons of er meer achter dit verhaal zit dan op het eerste gezicht lijkt. De mogelijkheid blijft echter bestaan dat Daniël zelf (of anderen die hier op aarde de wacht hielden) stem heeft gegeven aan een

Goddelijke gerechtelijke beslissing, omdat hij zelf een hemelse "wachter" was. Vanwege de wet van de dubbele getuige die alle dingen vaststelt, is het mijn mening dat wanneer de tijd komt dat God een besluit neemt, Hij dit openbaart aan een of meer van zijn dienaren op aarde om een aardse getuige te vinden die alle dingen vaststelt. Zo zegt [Amos 3:6-8](#),

⁶ Als er in een stad op een bazuin wordt geblazen, heeft het volk dan niet? Als er een ramp gebeurt in een stad, heeft de Heer het dan niet gedaan? ⁷ Zeker, de Here God doet niets tenzij Hij zijn geheime raad openbaart aan zijn dienaren, de profeten. ⁸ Een leeuw heeft gebruld! Wie zal niet vrezem? De Heer heeft gesproken! Wie kan alleen maar profeteren?

Wanneer God spreekt, "*wie kan niet anders dan profeteren?*" De profetie is het aardse getuigenis van een hemelse stem, opdat hemel en aarde getuigen om een zaak vast te stellen. Het is niet aan de mensen om dergelijke besluiten te initiëren, maar zij moeten wel getuigen van alles wat God spreekt.

Als we dit principe toepassen op het besluit van de wachters in Daniël 4, lijkt het duidelijk dat er zowel een aardse getuige als een hemelse getuige was. Misschien werd de boodschap aan Nebukadnezar gegeven in de vorm van een droom, toen beide getuigen hun verantwoordelijkheden vervulden. De koning besluit dan met de woorden in [Dan. 4:18](#),

¹⁸ "Dit is de droom die ik, koning Nebukadnezar, heb gezien. Jij nu, Belteshazzar, vertel mij de uitlegging ervan, aangezien geen van de wijzen van mijn koninkrijk in staat is mij de uitlegging bekend te maken; maar jij bent in staat, want een geest van de heilige goden [of God] is in jou."

Het vertrouwen van de koning in Daniel is verbazingwekkend.

De interpretatie

Nadat koning Nebukadnezar zijn droom aan Daniël had verteld, lezen we in [Daniël 4:19](#),

¹⁹ Daniël, wiens naam Belteshazzar is, was een tijdje ontzet [Aramees, *shemam*, "verbijsterd, verbaasd"] toen zijn gedachten hem alarmeerden. De koning antwoordde en zei: "Belteshazzar, laat de droom en de uitleg ervan je niet verontrusten." Belteshazzar antwoordde en zei: "Mijn heer, was de droom maar van toepassing op hen die u haten en de uitleg ervan op uw tegenstanders!"

Het eerste wat ons opvalt is dat Daniël geen tijd in gebed hoefde door te brengen om de betekenis van de droom te kennen. Ten tweede werd hij door de droom

verdoofd en gealarmeerd. Met andere woorden, hij wist onmiddellijk wat de droom betekende.

De andere raadgevers en wijzen van de koning begrepen de droom wellicht ook enigszins, maar durfden geen eerlijk antwoord te geven. Het antwoord kan de toorn van de koning hebben gewekt en tot de beschuldiging van verraad hebben geleid. Maar Daniël gaf de koning een eerlijke uitleg, ondanks de negatieve betekenis ervan.

De boom is de koning en het koninkrijk

Daniël 4:20-23 herhaalt de droom en identificeert de boom:

²⁰ De boom die u zag, die groot werd en sterk groeide, wiens hoogte tot aan de hemel reikte en zichtbaar was voor de hele aarde,²¹ en waarvan het gebladerte prachtig was en zijn vruchten overvloedig, en waarin voedsel was voor allen, waaronder het gedierte van het veld woonde en in wiens takken de vogels van de hemel neerstreken -²² dat bent u, o koning; want u bent groot geworden en sterk geworden, en uw majesteit is groot geworden en reikt tot aan de hemel en uw heerschappij tot aan het einde van de aarde. ²³ En daarin zag de koning een engelachtige wachter, een heilige, die uit de hemel neerdaalde en zei: "Hak de boom om en vernietig hem; maar laat de stronk met zijn wortels in de grond staan, maar met een band van ijzer en brons eromheen in het nieuwe gras van het veld, en laat hem doordrenkt zijn met de dauw van de hemel, en laat hem delen met de beesten van het veld totdat zeven tijden over hem heen gaan";

De koning was de boom die moest worden omgehakt. Maar omdat de stronk intact bleef, is het duidelijk dat de koning niet voorgoed omvergeworpen zou worden, maar slechts voor "zevenmaal", zoals het einde van vers 23 ons vertelt.

Er zijn twee toepassingsniveaus: de eerste is de persoonlijke ervaring van de koning zelf, en de tweede is het Babylonische koninkrijk waarover hij regeerde. De persoonlijke toepassing gold voor een korte periode van slechts zeven jaar, terwijl het Babylonische systeem een profetische toepassing op lange termijn had - 7 x 360 jaar, dus 2.520 jaar.

Daniel 4:24-26 gaat verder,

²⁴ Dit is de uitlegging, o koning, en dit is het besluit van de Allerhoogste, dat over mijn heer de koning is gekomen:²⁵ dat u van de mensen zult worden verdreven, en uw verblijfplaats bij de beesten van het veld zal zijn, en u gras zal worden gegeven om te eten als het vee en dat u met de dauw van de hemel zult worden doordrenkt; en zeven perioden van tijd zullen over u heengaan, totdat u erkent dat de Allerhoogste heerser is over het rijk der mensen, en het schenkt aan wie Hij wil. ²⁶ En in dat het bevolen was de stronk met de wortels van de boom te laten staan, zal jullie koninkrijk jullie verzekerd zijn, nadat jullie erkend hebben dat het de Hemel is die regeert.

Daniël gaf de koning de profetische toepassing op korte termijn zoals die gold voor koning Nebukadnezar zelf. Het belangrijkste was echter dat het slechts zou duren totdat de koning de soevereiniteit van de Allerhoogste over hem, zijn koninkrijk en alle koninkrijken der mensen zou erkennen.

Natuurlijk toont het feit zelf dat de koning dit document had geschreven en het aan de koningen der aarde zond, aan dat hij reeds berouw had getoond en de Allerhoogste God had erkend als Heerser over alle naties.

Daniel's advies

Het advies van de profeet wordt gegeven in [Dan. 4:27](#),

²⁷ Daarom, o koning, moge mijn raad u behagen; maak u nu los van uw zonden door gerechtigheid te doen, en van uw ongerechtigheden door barmhartigheid te tonen aan de armen [Aramees, *anah*, "nederig, bedroefd"], voor het geval er een verlenging is van uw voorspoed.

Daniël's advies was ongekend in de geschiedenis van Babylon - en waarschijnlijk ook in de geschiedenis van de meeste andere naties. Hij riep de koning op zich te bekeren en "*nu af te breken van uw zonden... en van uw ongerechtigheden.*" De machtigste vorst ter wereld een zondaar noemen die ongerechtigheden had begaan, zou normaal gesproken de doodstraf betekenen. Maar Daniel overleefde dit, zo groot was het respect van de koning voor hem.

Wat moest Nebukadnezar doen om zich te bekeren? Daniël zegt, "*door barmhartigheid te tonen aan de verdrukten.*" Met andere woorden, zijn manier van regeren zou rekening moeten houden met zijn onderdanen. Het is het tweede grote gebod, heb uw naaste lief als uzelf. Met dit eenvoudige advies, dat zo zelden door wereldheersers wordt opgevolgd, legt de profeet de vinger op het kernprobleem - de reden waarom God binnenkort de boom zou omhakken. God

eiste van de koning van Babylon dat hij het volk met barmhartigheid en met een Christus-achtige houding zou behandelen.

De regeringen van mensen beschouwen barmhartigheid gewoonlijk als een teken van zwakte. Regeringen houden er niet van zwakte uit te stralen. Maar de barmhartigheid van God is geen zwakte, maar het vermogen om te zegenen, te vergeven en op verzoek te genezen.

Nebukadnezar regeerde echter als een absolute monarch. Zijn woord was wet, en hij kon het naar believen veranderen. Zoals we in het zesde hoofdstuk van Daniël zullen zien, was Medo-Perzië een constitutionele monarchie, waar de wet de koning was, en de koning zelf aan de wet gebonden was. Deze twee koninkrijken geven ons het contrast tussen Rex Lex ("de koning is wet") en Lex Rex ("de wet is koning").

De evangeliën geven ons een grotere uitleg van wat God van koning Nebukadnezar eiste. In [Lucas 22:25](#) beschrijft Jezus de regeringsleer zoals onderwezen door de professoren van de politieke wetenschappen: "*De koningen der volken heersen over hen.*" Dit staat in contrast met Gods regeringsleer in [Lucas 22:26](#): "*Laat wie onder u de grootste is, worden als de jongste, en de leider als de dienaar.*"

Dit is een nadere uitleg van Daniëls verklaring aan Nebukadnezar over het tonen van barmhartigheid aan hen in zijn rijk die door zijn regering en door zijn decreten werden onderdrukt. Terwijl de meeste aardse koningen verwachten gediend te worden, komen de heersers in het Koninkrijk der hemelen om het volk te dienen. Als koning Nebukadnezar Daniëls advies had opgevolgd, had hij zijn "voorspoed" kunnen verlengen. In feite zou het oordeel helemaal zijn opgeheven, want dan zou hij de heerschappij van de Allerhoogste God hebben erkend voordat het oordeel over hem viel. Het doel van de wachters was Gods recht om over de volken te heersen vast te stellen, zoals we lezen in [Dan. 4:17](#).

De eenvoudige waarheid is dat wanneer koningen hun positie *onder God* erkennen en weten dat zij slechts rentmeesters van de troon zijn, zij de meest fundamentele kwestie van aardse regeringen hebben opgelost. Het natuurlijke gevolg hiervan zou zijn dat zij de wetten en decreten van God bestuderen, zodat aardse koningen zouden weten hoe zij moeten regeren volgens de wil van hun overste, in plaats van volgens hun eigen egoïstische wil.

In de afgelopen jaren zijn de westerse naties systematisch *geseculariseerd*. Met andere woorden, zij hebben de Allerhoogste God naar eigen zeggen afgezworen en zich Zijn recht toegeëigend om te heersen over wat Hij heeft geschapen. Dit is de essentiële kwestie die nog moet worden opgelost in de geschiedenis. Wat er met koning Nebukadnezar gebeurde, is dus wat er zal gebeuren met de moderne heersers van Babylon die nu zijn voorbeeld volgen.

Degenen onder ons die het Koninkrijk van God verdedigen, moeten begrijpen dat wij het voorbeeld van de profeet Daniël moeten volgen. We moeten Babylon hetzelfde advies geven dat Daniel aan Nebukadnezar gaf. Erken de Allerhoogste God, en onderwerp u aan Zijn wet, die Zijn wil is. Toon barmhartigheid aan de onderdrukten. Behandel mensen met vriendelijkheid.

Als de moderne heersers dit advies zouden opvolgen, zouden zij het Koninkrijk vrijwillig oprichten, in plaats van te wachten tot zij door goddelijk ingrijpen ten val zouden worden gebracht. Maar de profetie geeft aan dat zij dit advies niet zullen opvolgen, want zelfs koning Nebukadnezar zelf volgde het advies van Daniël niet op. Hij kreeg een periode van "twaalf maanden" ([Dan. 4:29](#)) om zich eraan te houden, en toen werd de droom in zijn leven vervuld.

Twaalf is het getal van de goddelijke regering. Deze periode werd de koning dus gegund door de genade van God.

Hoofdstuk 8

De vervulling van de droom

De droom van koning Nebukadnezar vertelde hem dat hij voor een periode van "zeven maal" ten val zou worden gebracht ([Dan. 4:23, 32](#) KJV). Daniël vertelde hem vrijmoedig dat hij "*zich nu moest losmaken van uw zonden... en van uw ongerechtigheden*" ([Dan. 4:27](#)). Waarschijnlijk had geen enkele Babylonische koning ooit zo'n moedig advies van iemand gekregen.

De periode van zevenmaal was (als kortetermijnvervulling) van toepassing op een periode van zeven jaar in het leven van de koning zelf, waarin God hem van zijn troon verdreef. In de vervulling op lange termijn verwees het naar een periode

van 2.520 jaar (7 x 360 jaar) waarin hij "gras at" (**Dan. 4:33**) als een van de runderen.

Aangezien Daniëls raad aangaf dat de koning de armen barmhartigheid moest betonen om dit oordeel uit te stellen of zelfs op te heffen, is het duidelijk dat Gods vonnis volgens de wet van gelijke maten en gewichten was. De koning kreeg dezelfde behandeling die hij anderen had gegeven. **Jesaja 40:6, 7** zegt: "*alle vlees is gras... zeker het volk is gras.*" De koning had zich gedragen als een stier die gras eet - hij had zijn onderdanen zonder genade behandeld, zoals een stier gelooft dat het zijn recht is om gras te eten. Dus veranderde God hem in een stier om zijn hart te laten zien.

In de langetermijnprofetie zien we dus dat de dierenrijken zouden worden geregeerd door mannen die net zo weinig oog hadden voor het volk als een stier voor gras. Dat is de mentaliteit van de vleeselijke mens, en die staat in schril contrast met Koning Jezus, die werd geboren in Bethlehém, "huis van brood", en in een kribbe werd gelegd om het Brood des Levens te zijn om de wereld te voeden.

Twaalf maanden

Dan. 4:28-30 zegt,

²⁸ Dit alles overkwam de koning Nebukadnezar. ²⁹ Twaalf maanden later liep hij op het dak van het koninklijk paleis van Babel. ³⁰ De koning dacht na en zei: "Is dit niet het grote Babylon, dat ik zelf heb laten bouwen als koninklijke residentie door de macht van mijn macht en voor de glorie van mijn majesteit?"

Toen de koning het over Babylon had, is het niet duidelijk of hij het over de stad had of over het rijk zelf. Het onderscheid is alleen van belang als we geloven dat de koning keek naar zijn beroemde "hangende tuinen", een van de zeven wereldwonderen uit de oudheid. Velen hebben gespeculeerd dat deze tuinen nooit hebben bestaan, omdat ze nooit zijn gevonden bij de opgravingen van Babylon. Het lijkt er echter op dat ze in Nineve lagen, de hoofdstad van Assyrië voordat het werd veroverd en opgenomen in het Babylonische rijk.

Nineveh lag 300 mijl ten noorden van Babylon bij de moderne stad Mosul in Irak. Hoewel koning Nebukadnezar waarschijnlijk de schoonheid van die hangende tuinen heeft verbeterd, beweert Dr. Stephanie Dalley dat hij ze niet heeft aangelegd.

Eeuwenlang is Nebukadnezar, de koning van Babylonië, gecrediteerd voor het ontstaan van een overvloedig bewaterd paradijs in de vruchtbare sikkels van wat nu centraal Irak is in de 6e eeuw voor Christus.

Maar er is één probleem: er zijn nooit resten van de Hangende Tuin in Babylon gevonden. Toen een Duits team in de vorige eeuw 19 jaar lang opgravingen deed, schreef Dr. Dalley dat zij "verwachtten inscripties van Nebukadnezar te vinden die bevestigden dat hij de tuin had aangelegd."

Ze voegt eraan toe: "Tot hun ontzetting konden zij geen enkele mogelijke locatie met voldoende ruimte vinden in de buurt van de paleizen, noch hebben zij enige schriftelijke bevestiging kunnen vinden uit de vele teksten die zij opgroeven....".

Dr. Dalley betoogt dat de tuin helemaal nooit in Babylon was en dat Nebukadnezar ten onrechte de geboorte ervan wordt toegeschreven. De ware auteurs van dit wonder waren de Assyriërs in hun hoofdstad Nineve, gelegen nabij de huidige stad Mosul in Noord-Irak.

<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/middleeast/iraq/10039773/Hanging-gardens-of-Babylon-were-not-in-Babylon.html>

Als de koning naar de Hangende Tuinen keek, dan is het duidelijk dat hij in zijn koninklijk paleis in Nineve was. Maar het verslag in Daniël 4 maakt geen melding van de Hangende Tuinen, dus kan het zijn dat hij in feite in het koninklijk paleis in de stad Babylon zelf was.

Waar hij ook was toen hij trots zijn uitspraak deed, deze werd twaalf maanden na zijn droom uitgesproken. Met andere woorden, God gaf de koning twaalf maanden de tijd om zich te bekeren van zijn mishandeling van zijn onderdanen. Dergelijke respijtperioden weerspiegelen Gods normale praktijk, namelijk mensen de tijd geven om zich te bekeren alvorens een oordeel uit te spreken. Zelfs de Babylonische koning kreeg een respijtperiode.

Hierin zien we ook dat de koningen van het wereldsysteem rechtstreeks verantwoordig schuldig zijn aan God, want zij ontvingen het heersersmandaat dat ooit aan de koningen van Juda had toebehoord. Met dat gezag kwam een even grote verantwoordelijkheid om de vruchten van het Koninkrijk voort te brengen. Dit was natuurlijk niet mogelijk, eenvoudigweg omdat zij niet de roeping hadden om hierin te slagen. Toch werden zij wettelijk verantwoordelijk gehouden, en daarom kwam het oordeel over elk van die rijken op hun beurt.

De twaalf maanden respijtperiode zelf vertegenwoordigt dus in de langetermijnprofetie de gehele periode van 2.520 jaar die leidt tot de val van het laatste beestensysteem (de kleine hoorn). Als we dit opsplitsen in twaalf perioden, is elke "maand" 210 jaar lang, voor $12 \times 210 = 2.520$ jaar.

Evenzo, aangezien een profetische maand dertig dagen telt, kunnen we zeggen dat elke "dag" in deze periode van twaalf maanden in feite een week van jaren is, of één sabbat-landrustperiode.

De twaalf stammen in gevangenschap

Niet alleen Juda, maar ook de andere stammen van Israël werden onder deze beestenrijken gebracht toen Babylon Assyrië veroverde, want de tien stammen waren naar Assyrië gedeporteerd en stonden onder hun gezag toen de macht naar Babylon verschoof. Dus deze periode van twaalf maanden die aan koning Nebukadnezar werd gegeven - die de gehele periode van 2.520 jaar vertegenwoordigt dat de beestenvolkeren het heersersmandaat bezaten - komt overeen met 210 jaar heerschappij voor elk van de twaalf stammen van Israël.

In Numeri 7 zien we dat de twaalf stammen twaalf dagen nodig hadden om het altaar van de Tabernakel in de woestijn in te wijden. Het hoofd van elke stam gaf op zijn vastgestelde dag een offer dat 210 sjekels woog, voor een totaal van 2.520 sjekels. Ieder offerde een zilveren schaal van 130 sjekel, een zilveren schaal van 70 sjekel, en een gouden pan van 10 sjekel (**Num. 7:13, 14, 19, 20, 25, 26**, enz.).

Het getal 210 is profetisch significant, omdat het staat voor "*de tijd van Jakobs benauwdheid*" (**Jer. 30:7**), dat wil zeggen de tijd van Israëls 2.520jarige beproeving. Bedenk dat Jakob zelf twee tijden van benauwdheid ("moeite" KJV) heeft doorgemaakt, elk 21 jaar lang. Eerst was hij 21 jaar lang een virtuele slaaf in ballingschap, nadat hij was gevlucht voor zijn broer Esau. Later werd hij 21 jaar lang gescheiden van zijn geliefde zoon Jozef.

Deze twee periodes van 21 jaar vormden het basispatroon van 21×10 jaar ellende voor de Israëlische natie zelf. Jakob en zijn familie verhuisden naar Egypte, waar zij 210 jaar lang vrijwel slaven in ballingschap waren. (De 400 jaar die in **Gen. 15:13** worden genoemd, beginnen eigenlijk met de geboorte van Izaäk, 190 jaar voordat Jakob naar Egypte verhuisde. Het begint met de geboorte van Abrams zaad, Izaäk, in een land dat niet het zijne was - dat wil zeggen, in Kanaän).

Jaren later werden de stammen van Jozef gedurende 210 jaar (931-721 v. Chr.) gescheiden van hun broeders in Juda, totdat de stammen van Israël (en Jozef) werden weggevoerd naar Assyrië. Deze twee tijden van Israëls nationale nood volgden het persoonlijke patroon dat Jakob zelf had uitgezet. De cycli van 21 jaar waren kortetermijnpatronen, terwijl de cycli van 210 jaar langetermijnpatronen waren.

De langdurige cycli werden vervolgens met twaalf vermenigvuldigd, één voor elk van de stammen die gedurende 2.520 jaar (210×12) gescheiden en verbannen waren. Dit moest duren totdat het heersersmandaat zou worden gegeven aan "*de heiligen van de Allerhoogste*" (**Dan. 7:22, 27**, KJV).

Die tijd van beproeving kwam als gevolg van het goddelijk oordeel over Israël wegens misbruik van het eerstgeboorterecht en over Juda wegens misbruik van het heersersmandaat. Dus zelfs bij de inwijding van het altaar in Numeri 7 zien we dat het offer van 210 sjekels wordt onderverdeeld in $130 + 70 + 10$. Deze getallen geven een beeld van opstandigheid (13). Deze getallen geven een beeld van rebellie (13) van de naties (70) en de wet (10) die een goddelijk oordeel en correctie over hen brengt. Het getal 70 is ook het getal van het herstel van de naties.

Vandaar dat de inwijding van het altaar in Numeri 7, dat hen diende tijdens hun woestijnperiode voorafgaand aan de intrede in het Koninkrijk, een voorbode was van een grotere woestijnperiode in Israëls geschiedenis. Het doel van de woestijn was hen voor te bereiden op het Koninkrijk. Het moest hen door Pinksteren rijpen om het Koninkrijk te beërven onder de zalving van het Loofhuttenfeest.

We zien dus dat de tijd die de stammen van Israël in gevangenschap doorbrachten bij de beestenrijken niet verspild was. God bouwde een nieuw altaar en bereidde de harten van het volk voor om God en de wereld te dienen. Hij leerde hen de beginselen van de goddelijke regering (12) gedurende hun tijd van nood (210).

Dit is wat God aan het doen was gedurende de 12 maanden durende respijtperiode die aan de beestenrijken werd verleend voordat het goddelijk oordeel een einde maakte aan hun heerschappij. Hij bereidde de heiligen van de Allerhoogste voor op het ontvangen van het heersersmandaat en leerde hen met barmhartigheid en genade te regeren over de mensen op aarde. Met andere woorden, hetzelfde advies dat Daniël aan koning Nebukadnezar gaf, geldt ook

voor de heiligen van de Allerhoogste. Zij die niet leren regeren als dienaren, met Jezus als voorbeeld, zijn niet gekwalificeerd om te regeren in het Koninkrijk dat nu aan het ontstaan is.

Het vonnis uitgevoerd

Terwijl koning Nebukadnezar trots sprak over zijn prestaties, terwijl hij zijn onderdrukkend beleid jegens het volk voortzette, sprak God tot hem. **Dan. 4:31**, **32** vertelt ons,

³¹ Terwijl het woord in de mond van de koning lag, kwam er een stem uit de hemel, die zei: "Koning Nebukadnezar, aan u is verklaard; de soevereiniteit is van u weggenomen,³² en u zult van de mensheid worden verdreven, en uw woonplaats zal bij de beesten van het veld zijn. U zult gras te eten krijgen als vee, en zeven tijdsperioden zullen over u heengaan, totdat u erkent dat de Allerhoogste heerser is over het rijk der mensen, en het schenkt aan wie Hij wil."

Vergeet niet dat dit Nebukadnezar's eigen getuigenis was in een officieel Babylonisch document, geschreven nadat hij weer bij zinnen was. Omdat hij zeven jaar lang vernederd was, is het een ongewoon document, dat zijn opvolgers later uit het officiële register wilden verwijderen of verbergen. In feite zou het verloren zijn gegaan, ware het niet dat Daniël het kopieerde en opnam in zijn profetische boek.

De dauw van de hemel

Dan. 4:33 gaat verder,

³³ Onmiddellijk werd het woord over Nebukadnezar vervuld; en hij werd van de mensen verdreven en begon gras te eten als vee, en zijn lichaam werd doordrenkt met de dauw van de hemel, totdat zijn haar was gegroeid als adelaarsveren en zijn nagels als vogelklauwen.

Hoewel dit een tijd van goddelijk oordeel was, wordt ons verteld dat het doel ervan correctie was. Het resultaat van dit oordeel was dat de koning "*erkende dat de Allerhoogste heerser is over het rijk der mensen*" (**Dan. 4:32**). Zo zal het ook zijn aan het einde van de zeven tijden in de langetermijnprofetie. Hoewel Babylon als instituut zal worden beëindigd, is Gods doel niet om de koningen of het volk te vernietigen, maar om hen te vernederen en hen het goddelijke recht van Christus om over de naties te heersen te doen erkennen.

Daarom moet "*de dauw van de hemel*" in deze tijd niet worden beschouwd als iets slechts, maar als een zegen. In feite werd Jozef gezegend met de dauw van de hemel (**Deut. 33:13**). Dauw is misschien lastig voor iemand die 's nachts in het veld slaapt, maar het is een zegen voor de aarde als geheel. En zo zegt **Dan. 4:34, 35** zegt,

³⁴ Maar aan het einde van die periode hief ik, Nebukadnezar, mijn ogen op naar de hemel, en mijn verstand keerde terug, en ik zegende de

Allerhoogste en prees en eerde Hem die eeuwig leeft; want Zijn heerschappij is een eeuwigdurende heerschappij, en Zijn koninkrijk duurt van geslacht tot geslacht. ³⁵ En alle bewoners van de aarde worden als niets beschouwd, maar Hij doet naar Zijn wil in de hemel en onder de bewoners van de aarde; en niemand kan Zijn hand afwenden of tot Hem zeggen: "Wat hebt Gij gedaan?".

De koning had zo de soevereiniteit van God geleerd en de nutteloosheid van de pogingen van mensen om zich Zijn macht toe te eigenen. Hij erkende dat de Allerhoogste God het recht had zijn wetten voor te schrijven aan alle koningen op aarde. Hij erkende dat ook God een Koninkrijk had dat het hoogste gezag had in de hemel en op aarde.

Nebukadnezar verklaarde in feite dat Babylon onder de heerschappij stond van Jezus Christus, de Zoon van de Allerhoogste God. God had Zichzelf doen gelden om dit punt te maken, hoewel Babylon op den duur de profetieën over de vestiging van het Koninkrijk niet kon vervullen. Die eer werd aan een ander volk gegeven, en zo stierf Nebukadnezar spoedig, en zijn decreet werd terzijde geschoven, verloren en vergeten in het zand der tijden.

Herstel van het gezonde verstand in de regering

Het idee dat regeringen het recht hebben het volk te behandelen zoals vee gras behandelt, is volgens de bijbelse openbaring het bewijs van de waanzin van het menselijk denken. Als regeringen de Allerhoogste God zouden erkennen, zouden ze de mensen behandelen zoals Jezus deed. Ze zouden bereid zijn te sterven voor het volk, in plaats van te verwachten dat het volk zijn leven zou geven voor de uitbreiding van de macht van mensen, de toename van nationale rijkdom en de ijdelheid van koningen.

Nebukadnezar leerde deze les op de harde manier - net als de koningen van de aarde in onze tijd. Maar God heeft een manier om de harten van zelfs de ergste koningen te keren, want Hij heeft zijn soevereiniteit over zijn schepping nooit opgegeven. Dus zegt de koning in **Dan. 4:36**,

³⁶ Toen keerde mijn verstand in mij terug. En mijn majesteit en pracht werden mij teruggegeven ter glorie van mijn koninkrijk, en mijn raadgevers en mijn edelen begonnen mij op te zoeken; zo werd ik in mijn soevereiniteit hersteld, en er werd mij een buitengewone grootheid toegevoegd.

Omdat de verslagen door latere koningen (of misschien door de priesters van andere goden in Babylon) zijn vernietigd, weten wij niet precies wanneer de zevenjarige beproeving van Nebukadnessar plaatsvond, noch wanneer zijn verstand tot hem terugkeerde. Aangenomen wordt dat dit gebeurde tegen het einde van zijn regering in 560, want hij regeerde tot zijn 43e jaarrd, nadat hij was begonnen in 602 v. Chr. Later zullen we meer zeggen over de regeerperioden van de Babylonische koningen, omdat, zoals Adam Rutherford heeft opgemerkt, de meeste historici een fout van twee jaar hebben gemaakt in hun berekeningen.

Het corrigeren van deze fout is belangrijk, omdat het van invloed is op de datum van de val van Babylon in 537 (in plaats van 539). Het beïnvloedt ook de profetische tijdcycli die leiden tot de geboorte en dood van Jezus Christus.

Ex-koning Jehoiachin vrijgelaten

Nadat het verstand van de koning was hersteld, maakte hij vervolgens een decreet dat, als hij langer had geleefd, de vele goden van Babylon ten val had kunnen brengen en het Koninkrijk van God in Babylon had kunnen vestigen. [Dan. 4:37](#) zegt,

³⁷ Ik, Nebukadnezar, prijs, verhef en eer de Koning van de hemel, want al zijn werken zijn waar en zijn wegen rechtvaardig, en Hij is in staat degenen die hoogmoedig zijn te vernederen.

Aangezien Nebukadnezar stierf in 560 v. Chr., het 43rd jaar van zijn regering, is het waarschijnlijk dat hij in 568 van de troon werd gestoten, in 561 in ere werd hersteld en een jaar later in 560 stierf. Gedurende de tijd van zijn krankzinnigheid regeerde waarschijnlijk zijn zoon, EvilMerodach (of Amel-Marduk) in zijn plaats. Toen Nebukadnezar in 560 stierf, bevrijdde zijn zoon Jehova uit de gevangenis. We lezen hierover in [2 Koningen 25:27](#),

²⁷ Het geschiedde nu in het zevenendertigste jaar van de ballingschap van Jehoiachin, koning van Juda, in de twaalfde maand, op de zevenentwintigste dag van de maand, dat Evil-Merodach, koning van Babel, in het jaar dat hij koning werd, Jehoiachin, koning van Juda, uit de gevangenis bevrijdde.

Jehoiachin was afgezet in 597 v. Chr. en gevangen gezet in Babylon op hetzelfde moment dat de vaten van de tempel naar Babylon werden gebracht ([2 Koningen 24:13, 15](#)). Hij bleef in de gevangenis tot het 37th jaar van zijn ballingschap (561-560). Toen Nebukadnezar stierf, regeerde zijn zoon Evil-Merodoch slechts twee

jaar, en in zijn eerste jaar bevrijdde hij Jehoiachin uit de gevangenis en behandelde hem vriendelijk.

Misschien had hij het decreet van zijn vader serieus genomen, omdat hij zelf had gezien hoe God hem zeven jaar lang had vernederd omdat hij het volk niet genadig was geweest. Evil-Merodach behandelde Jehoiachin vriendelijk.

Helaas regeerde hij slechts twee jaar en werd toen in 558 vermoord door Neriglissar, zijn zwager. Neriglissar, of Nergal-sarezer, wordt genoemd in [Jer. 39:13](#) en zou een hoge officier zijn in het leger van Nebukadnezar. Hij besteeg vervolgens de troon en regeerde vier jaar lang, van 558-554. Toen hij stierf, kwam zijn jonge zoon Labashi-Marduk op de troon, maar hij was te jong om zijn positie veilig te stellen. Hij werd al na negen maanden omvergeworpen en gedood.

Nabonidus, de laatste koning van Babylon

Neriglissar werd in 554 opgevolgd door Nabonidus, en volgens gebruik begon het eerste jaar van zijn regering met de eerste maand van het volgende jaar in april van 553. Nabonidus was getrouwd met een dochter van koning Nebukadnezar en was een van de machtige mannen in het Babylonische leger. Volgens de koningslijsten regeerde hij 17 jaar, maar omdat hij de maangod van Harran (bekend onder de naam Sin) volgde, kwam hij in conflict met de machtige priesters van Marduk in Babylon. Daarom bracht hij de meeste van zijn jaren buiten Babylon door.

In zijn derde jaar veroverde hij Edom om de handelsroute tussen Babylon en de Golf van Akaba onder controle te krijgen. Van het zevende tot het zestiende jaar verbleef Nabonidus tien jaar in de oase Temâ in de Arabische woestijn, waar hij de handelsroute naar de oase

Iatribu (het huidige Medina) controleerde. In dezelfde periode (zijn zesde jaar, 548) trok Astyages, koning der Meden, ten strijde tegen Cyrus, maar het leger van de Meden kwam in opstand en leverde zijn koning in ketenen uit aan Cyrus. Cyrus nam vervolgens Ecbatana, de hoofdstad van Medea, in en maakte de Medische koningen tot vazallen van Perzië.

Gedurende de tien jaar dat koning Nabonidus weg was uit Babylon, regeerde zijn zoon Belsassar in zijn plaats. Nabonidus' afwezigheid betekende dat enkele belangrijke jaarlijkse vieringen van de Babylonische goden niet gevierd konden worden, wat veel van de priesters van Marduk boos maakte. Zij wisten dat Nabonidus de voorkeur gaf aan Sin, de maangod, en dit zorgde er uiteindelijk voor dat zij de poorten van de stad naar de rivier de Eufraat open lieten staan, waardoor Cyrus' troepen Babylon in 537 konden innemen. Cyrus liet de rivier stroomopwaarts leeglopen en liep via de rivierbedding de stad binnen.

Een maand voordat Babylon werd ingenomen, werd Nabonidus verslagen in een veldslag tegen Cyrus in Opis aan de rivier de Tigris.

Nabonidus vluchtte onder, maar nadat Babylon was ingenomen, kwam hij als koning zonder koninkrijk naar Babylon en gaf zich op 12 oktober 537 over.

Hoofdstuk 9

Koning Cyrus van Perzië

Daniël 4 en 5 spreken over de eerste en de laatste koning van Babylon. Zoals ik eerder uitlegde, zijn deze twee hoofdstukken in de structuur van het boek D en *D* in het midden van het parallelisme.

- A. De gevangenschap van Juda (hoofdstuk 1)
- B. De droom van Nebukadnezar (hoofdstuk 2)
- C. Daniëls metgezellen in de vurige oven (hoofdstuk 3)
- D. De eerste koning van Babel (hoofdstuk 4)
 - D.* De laatste koning van Babel (hoofdstuk 5)
 - C.* Daniël zelf in de leeuwenkuil (hoofdstuk 6)
 - B.* Daniëls droom en visioen (hoofdstukken 7 en 8)
 - A.* De verwoestingen van Jeruzalem (hoofdstuk 9-12)

De hoofdstukken 4 en 5 vormen daarom het hoogtepunt van Daniëls totale profetie, en hoofdstuk 5 is de belangrijkste gebeurtenis die hij de lezer voorhoudt. Velen concentreren zich op de *opkomst* van Babylon en de verdrukking in Daniël en Openbaring, maar de profeet zelf wilde dat wij ons zouden concentreren op de *val* van Babylon. Daarom presenteert Daniël 4 het bewijs van Gods soevereiniteit over de naties, terwijl hoofdstuk 5 ons de overname presenteert.

Daniël vertelt alleen over het feest van koning Belsassar in de nacht dat Babylon viel. Hij zegt bijna niets over hoe de stad viel. Toch onthullen die omstandigheden veel over de val van het mysterieuze Babylon in de verre toekomst. Het is voorspeld in **Openb. 16:12-21**. Terwijl Daniël niets zegt over het opdrogen van de rivier de Eufraat, presenteert Johannes dit als een centraal teken van de spoedig komende val van Myserie Babylon.

Dit suggereert dat we bekend moeten zijn met een geschiedenis van de omverwerping van Babylon die niet specifiek in het boek Daniël staat. De laatste vier schalen die worden uitgegoten in **Openb. 16** zijn op:

1. The Sun (Koning Cyrus, of *Koresh*, "The Sun")
2. De troon van het beest (Medea en Lydia)
3. De rivier de Eufraat (Het omleiden van de rivier)
4. De Lucht (Verovering van Babylon)

Deze vier zijn historisch geënt op de oorspronkelijke geschiedenis die leidde tot de Perzische verovering van Babylon.

1. Cyrus kwam aan de macht in 550 voor Christus, als de opkomst van "De Zon."
2. Cyrus wierp de tronen van Medea en Lydia omver (546 v. Chr.).
3. Het leger van Cyrus verlegde de rivier de Eufraat om de stad Babylon via de rivier binnen te komen (537 v. Chr.).
4. Cyrus veroverde Babylon, dat geestelijk werd geregeerd door "*de vorst van de macht der lucht*" (**Ef. 2:2**). **Het opdrogen van de rivier de Eufraat**

In het zesde zegel in **Openb. 16:12** lezen we,

¹² En de zesde engel goot zijn schaal uit op de grote rivier, de Eufraat, en haar water werd opgedroogd, opdat de weg zou worden bereid voor de koningen uit het oosten.

Het zesde zegel bereidt de weg voor de gebeurtenissen van het zevende zegel - de slag bij Armageddon en de val van Babylon. Op die manier zijn de twee nauw met

elkaar verbonden, en wordt het ene de directe oorzaak van het andere. Om het volgende te begrijpen **Openb. 16:12** moeten we het historische precedent kennen waarop deze profetie is gebaseerd. Dat precedent werd geschapen toen de koningen van het oosten (koning Cyrus van Perzië en koning Darius van Medië) het water van de rivier de Eufraat omleidden om Babylon te veroveren.

Het opdrogen van de rivier de Eufraat was de laatste profetische daad die leidde tot de verovering van Babylon. Twee eeuwen eerder, **Jesaja 44:24** tot 45:1 hierover geprofeteerd, zeggende,

²⁴ Zo zegt Jahweh, uw Verlosser . . .²⁵ waardoor de voortekenen van opscheppers mislukken, waardoor wichelaars voor gek worden gezet, waardoor wijzen zich terugtrekken en hun kennis in dwaasheid verandert,²⁶ waardoor het woord van Zijn dienaar wordt bevestigd en het doel van Zijn boodschappers wordt uitgevoerd: "Ik ben het die over Jeruzalem zegt: "Zij zal bewoond worden!" en over de steden van Juda: "Zij zullen gebouwd worden. En Ik zal haar puinhopen weer oprichten,²⁷ Ik ben het die tot de diepte van de zee zegt: "Wees opgedroogd! En Ik zal uw rivieren droog maken. ²⁸ Ik ben het die over Cyrus zegt: "Hij is mijn herder! En hij zal al Mijn verlangen uitvoeren.' En hij verklaart over Jeruzalem: "Zij zal worden gebouwd," en over de tempel: "Uw fundament zal worden gelegd.

¹ Zo zegt de Heer tegen Cyrus [Heb. *Koresh*, "de Vuurhaard" (d.w.z. de Zon)] zijn gezalfde [Heb. *Messiach*, "Messias"], die ik bij de rechterhand heb genomen om naties voor hem te onderwerpen.

Deze passage maakt duidelijk dat koning Cyrus van Perzië Gods dienaar en gezalfde ("Messias") was. Dat wil zeggen, hij was een type van Christus voor zover Hij de veroveraar van Babylon was. Hoewel Cyrus niet in Jahweh geloofde, deed hij waartoe God hem riep door tegen Jeruzalem te zeggen: "*Zij zal gebouwd worden*", en door opdracht te geven de fundamenten van de tweede tempel te leggen (**Jesaja 44:28**).

Jesaja 44:27 zegt ook: "*En Ik zal uw rivieren droog maken.*" Dit werd vervuld toen de rivier de Eufraat werd opgedroogd, zodat het binnenvallende leger Babylon kon veroveren.

Cyrus' troon in Shushan, Elam

De naam "Cyrus" komt van het Hebreeuwse woord *Koresh*, dat "Ovenvuur" betekent. Smith's Bijbel Woordenboek zegt (p. 67),

"Cyrus. De Perzische naam voor de zon (Heb. Koresh), en dezelfde als de Egyptische naam Phrah. Cyrus is dus een titel voor de koning, zoals Farao, Augustus, enz.

Phrah is ook de wortel van het woord Farao.

In het Hebreeuwse woord *Kor-esh* staat *kor* = "oven" en *esh* = "vuur". Het was dus een titel die verwees naar de Zon. Jahweh Zelf wordt gesymboliseerd door de Zon in [Mal. 4:2](#),

² Maar voor u die Mijn naam vreest [Heb. *shem*] zal de zon [Heb. *shemesh*] van gerechtigheid opgaan met genezing in haar vleugels.

Het Hebreeuwse woord voor "zon" is *shem-esh*, letterlijk "naam van het vuur". De zon was een symbool van God zelf, die wordt afgebeeld als een verterend vuur ([Deut. 4:24](#)). Heidense koningen, die geloofden dat zij Gods vertegenwoordigers op aarde waren, namen bij dat geloof passende titels aan. Zo nam de koning van Perzië de naam *Koresh* (Cyrus) aan, de Perzische naam voor de zon. Als zodanig was hij een type van Christus, Degene die de Wet aan Mozes gaf vanuit het midden van het vuur. God spreekt ook profetisch in [Jer. 49:38](#),

³⁸ Dan zal Ik Mijn troon in Elam zetten, en Ik zal daaruit koningen en vorsten verdelgen, verklaart de Heer.

Cyrus' troon stond in Susa, een stad in Elam. Cyrus' vader, grootvader en overgrootvader waren lagere koningen van Ansan in oostelijk Elam onder de heerschappij van het Mediterrane Rijk. Het grondgebied van het oude Elam vormt een groot deel van het huidige Iran.

Susa is het Shushan van [Neh. 1:1 \(KJV\)](#) en [Esther 1:2](#), van waaruit de Perzische koningen regeerden na het verdrijven van de Babyloniërs.

Toen God dus Elam aanwees als de plaats voor zijn troon, identificeerde Hij zich met Cyrus en stelde Hij hem opnieuw voor als een type van Christus.

Het Hebreeuwse woord *Shoshannim*, "lelies", is het meervoud van *Shushan*, "lelie". Aan het eind van Psalm 44 en 68 staat: "Aan de opperzangmeester op *Shoshannim*." (Dit moet gelezen worden als een naschrift aan het einde van Psalm 44 en 68, hoewel veel

Bijbelvertalingen deze uitspraak ten onrechte als titel plaatsen aan het begin van Psalmen 45 en 69).

De verwijzing naar *Shoshannim* hier betekent dat deze psalmen werden gelezen ten tijde van het zwaardoffer en profetisch waren voor de opstanding van Christus. Dit is de Hebreeuwse oorsprong van de zogenaamde "Paaslelie".

Dit alles legt een profetisch fundament van oudtestamentische typen van Christus die regeert vanuit *Shoshannim* (d.w.z. door de kracht van zijn opstandingsleven), zoals Cyrus, de Messias, regeerde vanuit Shushan, of Susa. Het feit dat *Shoshannim* de dubbele uitgang ("*im*") heeft, betekent dat er twee Shushans zijn - ten eerste de fysieke stad van Cyrus, en ten tweede de geestelijke stad van het opstandingsleven van waaruit Christus regeert, namelijk het Nieuwe Jeruzalem.

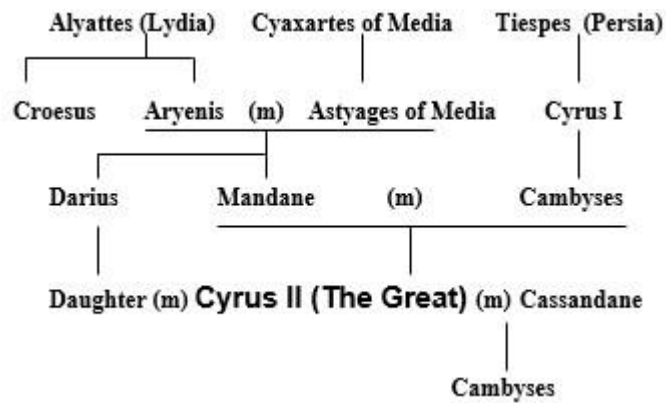
Shoshannim is meervoud om dezelfde reden dat Jeruzalem meervoud is in het Hebreeuws. *Yerushalayim* (Jeruzalem) is ook meervoud omdat er twee Jeruzalems zijn, het oude en het nieuwe. In beide gevallen is het oude een type van het nieuwe. Het oude was nooit bedoeld als de definitieve plaats van de troon van God. Het was een vleeselijk type van een niet met handen gemaakte stad.

Deze bijbelse types blijven vaak onopgemerkt, omdat de Bijbel het niet nodig acht ze ons uit te leggen. We zien ze alleen als we een beetje geschiedenis bestuderen. In feite is het verhaal van de geboorte van koning Cyrus een fascinerende studie van bijbelse types en schaduwen. De parallel tussen zijn geboorte en die van Jezus zes eeuwen later is absoluut opmerkelijk, maar omdat de Bijbel ons slechts enkele hints geeft, missen de meeste mensen dit volledig.

Natuurlijk kan niemand deze profetische koning en het huidige opdrogen van de rivier de Eufraat echt waarderen zonder enig begrip van het leven van Cyrus.

Het verhaal van Koning Cyrus

Ten eerste is hier de afkomst van Cyrus. Hij was de kleinzoon van Astyages, de koning van Media aan zijn moeders kant. Hij was ook de achterkleinzoon van Tiespes van Perzië van vaderskant:

Hier is het verhaal: Alyattes, koning van Lydië, regeerde (vanuit zijn hoofdstad Sardis) over wat nu de westelijke helft van Turkije is. Lydië werd aangevallen door Cyaxartes van Media, en uiteindelijk eindigde het conflict met een verdrag dat werd bekrachtigd door een huwelijk. De Lydische prinses Aryenis trouwde met prins Astyages van Media, waardoor de twee naties werden verenigd. Cyaxartes van Media sloot uiteindelijk een verbond met Nabopolassar, koning van Babylon, de vader van Nebukadnezar, en deze twee overwonnen Nineve, de hoofdstad van Assyrië, in 612 v. Chr. De Meden veroverden Perzië en breidden hun veroveringen uit tot de grenzen van Lydië (in het midden van het moderne Turkije).

Ondertussen breidden de Babyloniërs hun rijk uit naar Judea en Egypte. Zij veroverden Jeruzalem in 604 v. Chr. en verwoestten de stad uiteindelijk in 586 v. Chr. Cyaxartes stierf het jaar daarop en zijn zoon Astyages kwam op de troon en regeerde van 585-550 v. Chr.

Zijn vrouw was Aryenis van Lydië. Hun dochter, Mandane, was de moeder van Cyrus. Mandane, de Medische prinses, werd uitgehuwelijkt aan Cambyses, die Perzisch was. De vader van Cyrus was dus Perzisch.

Het verhaal wordt verteld door Herodotus, de "Vader der Geschiedenis" die leefde van ongeveer 490 v. Chr. tot 425 v. Chr. In zijn boek, De Historiën, Boek I, beginnend met par. 108,

"Astyages had een dochter die Mandane heette, en hij droomde op een nacht dat zij water maakte in zulke enorme hoeveelheden dat het zijn stad vulde en heel Azië overspoelde. Hij vertelde zijn droom aan de Wijzen, die dergelijke dingen moesten uitleggen, en was zeer verontrust door wat zij zeiden dat de droom betekende. Toen Mandane dus oud genoeg was om te trouwen, gaf hij haar niet aan een Mede van geschikte rang, maar werd hij door zijn angst voor de betekenis van de

droom ertoe gebracht haar uit te huwelijken aan een Perziër, Cambyses genaamd, een man van goede familie en rustige gewoonten, waarvan hij wist dat hij veel minder was dan een Mede, zelfs van middelbare rang.

"Voordat Mandane en Cambyses een jaar getrouwd waren, had Astyages weer een droom. Deze keer was het dat een wijnstok uit de geslachtsdelen van zijn dochter groeide en zich over Azië verspreidde. Zoals eerder vertelde hij de tolken over deze droom en liet vervolgens zijn dochter halen, die nu zwanger was. Toen zij aankwam, hield hij haar streng in de gaten, met de bedoeling haar kind mee te nemen, want de Wijzen hadden de droom zo uitgelegd dat de zoon van zijn dochter zijn troon zou overnemen."

Vergeet niet dat het kind in kwestie voorbestemd was om koning Cyrus van Perzië te worden, die de Meden zou verslaan en hen tot zijn onderdanen zou maken. Daarom waren het vele jaren later Cyrus de Perziër en Darius de Mede die Babylon veroverden.

Merk ook op dat er een complot was om Cyrus te doden zodra hij was geboren, net zoals koning Herodes later probeerde Jezus te doden kort na zijn geboorte. In beide gevallen was het de openbaring van de Wijzen die tot deze acties leidde. Openbaring 12 schrijft het toe aan de inspiratie van de Rode Draak. In het geval van Cyrus manifesteerde de Rode Draak zich in de persoon van koning Astyages van Media, en later bij de geboorte van Jezus in koning Herodes van Judea, de half-Edomiet. (Edomme betekent "rood.")

Koning Astyages probeerde vervolgens zijn eigen kleinzoon te doden, kort na diens geboorte. Herodotus' geschiedenis gaat verder:

"Om zich hiertegen te beschermen, liet Astyages, toen Cyrus geboren was, zijn bloedverwant Harpagus, de rentmeester van zijn bezit, die hij meer dan wie ook vertrouwde, halen en zei tegen hem: 'Ik heb enkele instructies voor je, Harpagus, en let erop dat je ze opvolgt, wat ze ook mogen zijn. Mijn veiligheid hangt van jou af. Als je die verwaarloost en liever anderen dient, zal er een dag komen dat je in je eigen val loopt. Pak het kind van Mandane, neem het mee naar huis en dood het. Begraaf het dan zoals je wilt.

Harpagus protesteerde, maar was verplicht de koning te gehoorzamen. Maar omdat hij ook een bloedverwant van de koning was, werd hij ook een bloedverwant van de baby. Dus besloot hij de daad niet zelf te doen.

"Hij stuurde onmiddellijk een boodschapper naar een van de herders van de koning, van wie hij wist dat hij een stuk weiland had tussen de door wilde beesten omgeven bergen, en daarom het meest geschikt was voor het beoogde doel. De man heette Mitrادات, en hij woonde samen met een andere slavin van de koning, een vrouw die in het Grieks Cyno of Teef heette (de Medische vorm was Spaco-'spaca' is het Medische woord voor teef)

"De herder haastte zich om de oproep te beantwoorden, en Harpagus zei tegen hem: 'De orders van de koning zijn dat je dit kind moet blootstellen op de wildste plek die je kent tussen de heuvels, waar het zo snel mogelijk kan sterven. Ik moet je bovendien zeggen dat als je niet gehoorzaamt en een manier vindt om het kind te redden, de koning je zal laten doden op een manier die niet aangenaam is om aan te denken. Ik moet zelf zien dat het kind is blootgesteld.

"Mitrادات pakte de baby op en nam hem mee naar de hut waar hij woonde. Het lot had bepaald dat zijn vrouw, die dagelijks in verwachting was van een eigen kind, juist die dag naar bed werd gebracht, terwijl haar man weg was naar de stad"

We lezen dan dat Mitrادات terugkeerde met het kind en zijn vrouw zijn nieuwe opdracht vertelde. Hij zei toen tegen zijn vrouw,

Wat denk je? Het is het kind van Mandane, de dochter van de koning, en Cambyses, de zoon van Cyrus, en de koning heeft opdracht gegeven het weg te halen. Kijk, hier is het.

"Terwijl hij dit zei, legde de herder de baby bloot en toonde hem aan zijn vrouw, die zag dat het een mooi, sterk kind was. . .

Mijn eigen kind,' zei ze, 'is vandaag geboren, en het is dood geboren. Neem het lichaam en ontmasker het, en laat ons Mandane's zoon opvoeden als de onze. Als we dit doen, zal niemand ontdekken dat jullie ongehoorzaam zijn geweest aan jullie meesters. Bovendien zullen we het zelf ook goed gedaan hebben; onze dode baby zal een koninklijke begrafenis krijgen, en deze levende zal niet gedood worden.

"Mitrادات was blij met het voorstel van zijn vrouw, en gaf er meteen gevolg aan. . . . En zo kwam het dat de herdersvrouw, toen haar eigen zoon was begraven, het kind opvoedde dat ooit Cyrus zou worden, hoewel zij hem natuurlijk niet zo noemde."

Ik vind het interessant dat de vermoedelijke moeder van Cyrus Cyro heette, "Teef", waardoor Cyrus natuurlijk de zoon van Teef zou zijn. In de Joodse Talmud was Jezus' moeder een prostituee en zijn vader een Romeinse soldaat met de naam Pandira. Zowel Cyrus als Jezus werden op deze manier beledigd.

Cyrus werd opgevoed door een herder. En zo, **Jesaja 44:28** zegt: "*Ik ben het die over Cyrus zegt: 'Hij is mijn herder!'*" Hierin is Cyrus een voorafbeelding van de echte Messias, want **Hebr. 13:20** noemt Jezus "*de grote Herder der schapen*".

Toen Cyrus tien jaar oud was, speelden hij en de buurjongens "Koningen", een spel waarbij ze één van hen tot koning verkozen, en de rest stemde toe om zijn volgelingen te zijn. Cyrus werd tot koning gekozen. Een van de spelers, de zoon van een edelman, weigerde Cyrus te gehoorzamen, dus greep Cyrus een zweep en sloeg hem zwaar. Hij rende naar huis en klaagde bij zijn vader, die ermee naar koning Astyages ging. Cyrus werd opgeroepen om zich te verantwoorden, en toen Astyages hem zag, merkte hij de familiegelijkenis op en nam er nota van dat hij de rol van "koning" had gespeeld alsof hij werkelijk van koninklijke bloede was.

Toen hij zijn rentmeester ondervroeg, ontdekte hij dat de baby was toevertrouwd aan een herder om te doden, dus ondervroeg hij de herder en ontdekte dat zijn kleinzoon nog leefde, en het was Cyrus. In plaats van boos te zijn, besloot koning Astyages de bevrijding van zijn kleinzoon te vieren met een feest. Hij wendde zich toen tot Harpagus, de rentmeester, en vertelde hem, zoals door Herodotus is opgetekend:

"Ik wil dat u uw eigen zoon stuurt om de jonge nieuwkomer te bezoeken; en kom zelf bij mij eten, want ik ben van plan de bevrijding van mijn kleinzoon te vieren met een offer aan de goden aan wie dergelijke ritens toebehoren.

Toen de zoon van Harpagus in het paleis aankwam, liet Astyages hem slachten, in stukken snijden en koken, een deel braden, de rest koken, en het geheel goed voor de tafel bereiden... Aan Harpagus werd het vlees van zijn zoon geserveerd....

"Toen Harpagus dacht dat hij zoveel had gegeten als hij wilde, vroeg Astyages hem of hij van zijn diner had genoten. Hij antwoordde dat hij inderdaad erg had genoten, waarop degenen die dat moesten doen het hoofd, de handen en de voeten van de jongen in de afgedekte schaal brachten, bij Harpagus' stoel gingen staan en hem zeiden dat hij het deksel moest optillen en nemen wat hij wilde. Harpagus verwijderde het deksel en zag de fragmenten van het lichaam van zijn

zoon. Omdat hij zich onder controle hield en zijn hoofd niet verloor bij de vreselijke aanblik, vroeg Astyages hem of hij wist welk dier het was waarvan hij het vlees had gegeten. "Ik weet het, mijn heer," antwoordde Harpagus, "en wat mij betreft - moge de wil van de koning geschieden. Hij zei geen woord meer, maar nam wat er over was van het vlees en ging naar huis, met de bedoeling, neem ik aan, om alles samen te begraven. En zo werd Harpagus gestraft."

Aangezien Cyrus door de jongens tot "koning" was gekozen, adviseerden de Wijzen de koning dat zijn droom al op ongevaarlijke wijze in vervulling was gegaan. Dus gaf Astyages geen opdracht tot executie van Cyrus. In plaats daarvan stuurde hij Cyrus weg naar zijn echte biologische vader, Cambyses van Perzië. We zien dus dat zowel Cyrus als Jezus het land verlieten voor hun bescherming - Cyrus werd naar Perzië gestuurd, en jaren later werd Jezus naar Egypte gebracht.

Ondertussen zinde Harpagus, de rentmeester, op wraak op Astyages. Hij hield contact met Cyrus in Perzië toen hij volwassen werd, terwijl hij tegelijkertijd, zoals Herodotus ons vertelt,

"...enkele van de Medische edelen te overtuigen dat het in hun voordeel zou zijn, gezien de hardheid van Astyages' bewind, om hem te onttronen ten gunste van Cyrus."

Harpagus stuurde uiteindelijk een bericht naar Cyrus, met een specifieke datum voor het begin van de opstand. "De Perzen waren al lang verontwaardigd over hun onderwerping aan de Meden," vertelt Herodotus in Par. 125. Dus toen de Perzen in opstand kwamen, gaf koning Astyages op dwaze wijze Harpagus de leiding over het Medische leger om de opstand neer te slaan. Harpagus had zijn woede goed genoeg onderdrukt om de koning te laten denken dat hij zich zonder vijandigheid aan zijn behandeling zou onderwerpen. Absolute vorsten maken deze fout wanneer zij verblind zijn door hun eigen overtuiging dat zij het recht hebben hun onderdanen naar believen te mishandelen.

"Het resultaat was dat toen zij het veld opgingen en het Perzische leger aanvielen, enkelen die niet in het complot zaten hun plicht deden, maar van de rest deserteerden sommigen naar de Perzen en het grootste aantal onttrok zich bewust aan de strijd en nam de benen."

Zo kwam Media onder de heerschappij van Perzië. Astyages' droom kwam uit, want zijn dochter had inderdaad een zoon gebaard die de troon van de Meden

zou overnemen. Astyages had 35 jaar geregeerd voordat hij in 550 v. Chr. door Cyrus werd verslagen en onttroond,

"Bij deze gelegenheid stonden de Perzen onder Cyrus op tegen de Meden en waren vanaf dat moment meester over Azië. Cyrus behandelde Astyages met grote achting en hield hem aan zijn hof totdat hij stierf." (Par. 130)

De zoon van Astyages, Darius, was de oom van Cyrus en werd later zijn schoonvader. Het was deze Darius de Mede die op 62-jarige leeftijd Babylon innam (**Dan. 5:31**). Hij was onderworpen aan zijn neef, Kores, de Perziër, die 40 jaar oud was toen zij samen Babylon veroverden. De Bijbel zegt weinig over Darius, maar Cyrus is een type van Christus. De Bijbel schrijft *Christus* dus ook de verovering van Mysterie Babylon toe.

Hoofdstuk 10

Hoe Babylon werd ingenomen

Technisch gezien was Nabonidus nog steeds koning van Babylon toen de stad in handen van de Perzen viel, en hij overleefde Belsassar. Hij was echter het grootste deel van zijn bewind niet in de stad, maar woonde liever in de rijke woestijnoase Tayma ("Tema" in [Jer. 25:23](#)) in Noordwest-Arabië. Het was het centrum van aanbidding voor Sin, de maangod. Daar bouwde hij een koninklijk complex, dat onlangs door archeologen is opgegraven.

De priesters van Marduk in Babylon klaagden over zijn afvalligheid, zoals de profeten van Israël de heersers van Juda en Israël hadden aangeklaagd wegens hun afvalligheid van Jahweh. Nabonidus werd in de meeste Babylonische verslagen beschouwd als een koninklijke anomalie. De *Nabonidus Cilinder* verwijst naar Sin, de maangod, als "Sin, koning van de goden van de hemel en de onderwereld, zonder wie geen stad of land kan worden gesticht."

Belsassar, de prins, regeerde vele jaren namens Nabonidus. Maar toen het Perzische leger Babylon naderde, keerde Nabonidus terug naar de troon en zette Belsassar en enkele hoge bestuurders af, misschien omdat zij niet in staat waren de opmars van het Perzische leger te stuiten. Volgens de *Kroniek van Nabonidus* begon hij ook de godenbeelden uit verschillende steden te verzamelen, wellicht met de bedoeling deze binnen de muren van Babylon te beschermen. Dit werd echter gezien als een belediging voor de goden, en Cyrus gebruikte dit als een propagandatruc om de steden tegen Nabonidus op te zetten.

De Cyrus Cilinder vertelt ons,

"Wat betreft de goden van Sumer en Akkad die Nabonidus, tot toorn van de Heer der goden, naar Babylon bracht, op bevel van de grote Heer Marduk, heb ik [Cyrus] hen in vrede laten wonen in hun heiligdommen, (in) aangename woningen."

Toen het Perzische leger naderde, leidde Nabonidus het Babylonische leger naar hem toe. Cyrus versloeg Nabonidus bij Opis, en Nabonidus vluchtte naar het nabijgelegen Borsippa. Ongetwijfeld bereikte Belsassar het bericht dat zijn vader was verslagen (en mogelijk gedood of gevangen genomen). Hierdoor zou Belsassar de volledige koning van Babylon zijn geworden. Tot dan toe had hij slechts als co-regent onder zijn vader geregeerd.

Dit kan zelfs de reden zijn geweest voor de viering in **Dan. 5:1** op de avond dat Cyrus daadwerkelijk Babylon innam.

¹ Belsassar de koning hield een groot feest voor duizend van zijn edelen, en hij dronk wijn in aanwezigheid van die duizend.

Tussen de slag bij Opis en de inname van Babylon zat slechts korte tijd toen Belsassar werd gedood. De *Cyrus Cilinder* zegt dat het volk zijn poorten opende voor Cyrus en hem begroette als een bevrijder. Dit suggereert dat de machtige priesters van Marduk, die Nabonidus haatten vanwege zijn afvalligheid van Marduk, de poorten van de stad langs de Eufraat openden - of open lieten - om de troepen van Cyrus in staat te stellen de stad zonder slag of stoot binnen te trekken.

Toen de stad veilig was, wendde Cyrus zich tot Borsippa om de verslagen koning gevangen te nemen, maar Nabonidus gaf zich vrijwillig aan hem over. Dus stond Cyrus Nabonidus toe zich terug te trekken in Carmania en zijn dagen in vrede te slijten.

Cyrus bracht vervolgens de goden terug naar hun eigen steden. Volgens de Nieuwe Wereld Encyclopedie vertellen de *Babylonische Kronieken* ons: "De goden van Akkad die Nabonidus naar Babylon had laten komen, werden teruggebracht naar hun heilige steden." Volgens hetzelfde beleid van godsdienstvrijheid vaardigde Cyrus ook een decreet uit dat het volk van Juda toestond terug te keren naar Jeruzalem en hun tempel te herbouwen.

De projecten van Koningin Nitocris

Koningin Nitocris, de vrouw van Nabonidus, was de moeder van Belsassar (**Dan.5:1**). In de nacht dat Babylon viel, toen de hand op de paleismuur schreef, was het deze koningin die zich de oude profeet Daniël herinnerde en hem uit zijn pensioen haalde om de droom uit te leggen (**Dan.5:10-12**).

Jaren eerder wilde koningin Nitocris een brug over de Eufraat bouwen om de twee helften van Babylon met elkaar te verbinden. Tot dan toe moest het volk met boten de rivier overvaren. Dus liet zij haar werklui eerst een enorm bassin graven net ten noorden van de stad dat 47 mijl in omtrek was. Tegelijkertijd maakte ze grote stenen klaar voor de brug. Toen alles klaar was, werd een kanaal gegraven van de rivier naar het bassin, waardoor de rivier werd omgeleid. Hierdoor verminderde de stroming van de rivier en konden de werklieden de stenen in de

droge rivierbedding leggen om de brug over de Eufraat te bouwen. (Zie Herodotus, De Historiën, boek 1, par. 186.)

Nitocris had de opkomst van de Meden vele jaren eerder opgemerkt, en daarom begon zij aan een project om de stad langs de Eufraat te versterken. De rivier stroomde snel in een vrij rechte lijn door de stad, maar zij vertraagde de stroom door de rivierbedding te verleggen, zodat deze vele kronkels bevatte. Daarna bekleedde ze de rivier met stenen. Zo zou een invasie per schip zeer moeilijk blijken, omdat alle bochten in de rivier hun volle aandacht zouden vergen.

Taking Babylon

Oorspronkelijk was Cyrus van plan Babylon aan te vallen in 538 v. Chr. Maar toen hij de rivier de Gyndes overstak, gebeurde er iets waardoor hij de hele zomer van dat jaar verspilde. Herodotus vertelt ons het verhaal:

"Op zijn tocht naar Babylon kwam Cyrus bij de rivier de Gyndes, die ontspringt in het Matiense gebergte, door het land van de Dardanen stroomt en dan uitmondt in de Tigris, die langs de stad Opis stroomt in de Perzische Golf. Cyrus maakte zich op om deze rivier over te steken, waarvoor boten nodig waren, toen een van zijn heilige witte paarden, een temperamentvol wezen, het water inging en probeerde over te zwemmen, maar door de snelle stroming werd meegesleurd en meegesleurd. Cyrus was zo woedend op de rivier omdat hij zo iets durfde, dat hij zwoer dat hij de rivier zou straffen door haar zo zwak te maken dat zelfs een vrouw er voortaan zonder moeite en zonder natte knieën overheen kon. Hij hield zijn opmars tegen Babylon aan, verdeelde zijn leger in twee delen, stippelde aan elke kant van de rivier honderdtachtig kanalen uit die er in verschillende richtingen op uitkwamen en beval zijn mannen aan het werk te gaan en te graven. Met een groot aantal mensen in dienst lukte het hem de klus te klaren, maar alleen ten koste van de hele zomer. Na de Gyndes gestraft te hebben door hem in driehonderdzestig afzonderlijke kanalen te splitsen, hervatte Cyrus aan het begin van de volgende lente zijn tocht naar Babylon." [Par. 117]

Cyrus verspilde de zomer van 538 v. Chr. met het nemen van wraak op de rivier, maar tegen die tijd waren zijn troepen goed ervaren in de kunst van het graven van greppels. De volgende lente versloeg hij Nabonidus in de slag bij Opis, waarna Sippar zich zonder slag of stoot overgaf. Cyrus rukte toen op naar Babylon zelf. Maar de muren van Babylon waren ondoordringbaar, en de stad was voorzien van

voldoende voedsel voor vele jaren. Water was natuurlijk geen probleem, want de Eufraat stroomde er doorheen. Herodotus gaat verder,

"Het beleg sleepte zich voort, er werd geen vooruitgang geboekt en Cyrus begon te wanhopen aan succes. Toen opperde iemand of bedacht hij zelf het volgende plan: hij stationeerde een deel van zijn troepen op het punt waar de Eufraat de stad binnenstroomt en een ander contingent aan de andere kant waar deze uitmondt, met de opdracht aan beide [legeronderdelen] om een ingang te forceren langs de rivierbedding zodra ze zagen dat het water ondiep genoeg was. Toen trok hij met al zijn nietstrijdende troepen terug naar de plaats waar Nitocris het meer (dat toen een moeras was) had uitgegraven en op die manier [door het kanaal te heropenen] de diepte van het water in de eigenlijke bedding van de rivier zo sterk verminderde dat deze doorwaadbaar werd, en het Perzische leger, dat voor dat doel in Babylon was achtergebleven, ging de rivier in, die nu slechts diep genoeg was om ongeveer tot het midden van iemands dij te reiken, en ging erlangs naar de stad. ... [Par. 191]

De Babyloniërs zelf zeggen dat door de grote omvang van de stad de buitenwijken werden ingenomen zonder dat de mensen in het centrum er iets van wisten; er was een feest aan de gang en men bleef dansen en zich vermaken, totdat men het nieuws op de harde manier vernam. Dat is dus het verhaal van de eerste inname van Babylon." [Par. 191]

Zeer weinig van deze geschiedenis is opgenomen in Daniëls verslag van de val van Babylon. De profeet hield zich alleen bezig met de openbaring van God door middel van het handschrift op de muur. Wat ons betreft, onze belangrijkste zorg is hoe de omverwerping van Babylon in Daniël 5 rechtstreeks verband houdt met de val van het Mysterie Babylon in onze tijd.

Jeremia's verborgen Boek der Profetie

Toen de Eufraat werd omgeleid en de Perzische troepen door de droge rivierbedding naar Babylon marcheerden, wisten zij niet dat zij profetieën van Jeremia vervulden die vele jaren eerder waren uitgesproken en in de rivier waren gelegd. Dit is het boek dat Jeremia schreef. Hij stuurde Seraja als zijn agent naar de stad Babylon, waar hij het boek in de rivier moest gooien totdat het door het Perzische leger zou worden ontdekt.

Het boek maakt deel uit van het bijbelboek Jeremia zelf, en begint in **Jer. 50:1** en eindigt in **Jer. 51:58**. We lezen dan in de volgende verzen wat

Jeremia met dit boek deed. [Jer. 51:59](#) zegt,

⁵⁹ De boodschap die de profeet Jeremia gebood aan Seraja, de zoon van Neria, de kleinzoon van Mahseja, toen hij met Zedekia, de koning van Juda, naar Babel ging, in het vierde jaar van zijn regering. (Nu was Seraiah kwartiermaker.)

Seraia, een ambtenaar in Zedekia's regering ("kwartiermeester"), bezocht Babylon in 593 v. Chr. en vergezelde koning Zedekia. Het was niet ongebruikelijk dat vazalkoningen hun meesters bezochten, en in dit geval moest Zedekia waarschijnlijk Nebukadnezar geruststellen dat hij niet tegen hem in opstand zou komen. Het was de taak van de kwartiermaker om elke nacht het kamp klaar te maken voor de koning en zijn wachters. Deze speciale reis is elders niet opgetekend, en zou onopgemerkt zijn gebleven, behalve dat Jeremia een speciale opdracht had voor Seraja, de kwartiermaker.

Deze Seraja was de broer van Baruch, Jeremia's schrijver en metgezel.

Baruch en Seraia waren beiden zonen van Neria ([Jer. 32:12](#)). Deze Seraja moet worden onderscheiden van Seraja, de zoon van Azriël, die zowel de profeet als zijn schrijver probeerde te arresteren in [Jer. 36:26](#), van Seraja, de zoon van Tanhumeth, in [Jer. 40:8](#), en van Seraja, de hogepriester, in [Jer. 52:24](#). De hogepriester, vier andere tempelambtenaren en de adviseurs van Zedekia werden na de verwoesting van Jeruzalem in 586 v. Chr. gevangen genomen naar Babylon, en koning Nebukadnezar veroordeelde hen ter dood ([Jer. 52:26, 27](#)).

Maar Seraja, de kwartiermaker, de zoon van Neria, ging naar Babel in het vierde jaar van Zedekia (593 v. Chr.). Jeremia gaf hem een speciale profetische opdracht. [Jer. 51:60-64](#) zegt,

⁶⁰ Zo schreef Jeremia in één boekrol al het onheil op dat over Babel zou komen, dat wil zeggen al deze woorden die over Babel geschreven zijn. ⁶¹ Toen zei Jeremia tot Seraja: "Zodra je in Babel komt, zie er dan op toe dat je al deze woorden hardop leest,⁶² en zeg: 'Gij, o Heer, hebt beloofd over deze plaats haar af te snijden, zodat er niets meer in zal wonen, mens noch dier, maar zij zal een eeuwigdurende verwoesting zijn.' ⁶³ En zodra u klaar bent met het lezen van deze boekrol, zult u er een steen aan vastbinden en die in het midden van de Eufraat gooien, en zeggen:⁶⁴ , 'Zo zal Babylon wegzinken en niet meer opstaan, vanwege het onheil dat Ik over haar zal brengen; en zij zullen uitgeput raken'." Tot zover de woorden van Jeremia.

We zien hier dat Seraia, zodra hij in Babylon was aangekomen, de boekrol moest voorlezen als een profetisch decreet tegen de stad en deze vervolgens in de Eufraat moest werpen. Ongetwijfeld deed hij het eerst in een kruik en verzegelde

die, zodat de woorden niet door het water zouden worden uitgewist. Dit was de plaats waar de troepen van Cyrus zouden passeren in de nacht dat zij Babylon innamen. Toen de rivier opdroogde, liepen de troepen langs de droge (of modderige) rivierbedding en stuitten ongetwijfeld op de kruik met Jeremia's profetie over de val van Babylon. Ik twijfel er niet aan dat deze brief rechtstreeks naar generaal Gobryas is gebracht, die de troepen leidde, en dat hij hem naar Cyrus zelf heeft gestuurd.

Misschien onderzocht Cyrus deze profetie en ontdekte hij dat deze vele jaren eerder door een profeet in Jeruzalem was geschreven. Misschien maakte dit indruk op hem en was dit een deel van zijn motivatie om het volk van Juda toe te staan terug te keren naar hun oude land en Jeruzalem te herbouwen.

Hoofdstuk 11

Het handschrift op de muur

In de nacht dat Cyrus de stad Babylon innam, hield koning Belsassar een feest. We lezen in [Dan. 5:1](#),

¹ Belsassar de koning hield een groot feest voor duizend van zijn edelen, en hij dronk wijn in aanwezigheid van die duizend.

Omdat Nabonidus eerder was teruggekeerd om de troon in te nemen, is het duidelijk dat zijn zoon, Belsassar, slechts co-regent was. Cyrus had Nabonidus echter al verslagen in de strijd bij Opis, en Nabonidus was gevluht en ondergedoken. Er was waarschijnlijk enige onzekerheid of hij dood of levend was, hoewel we uit [Dan. 5:7](#), [16](#), [29](#) zien we dat Belsassar waarschijnlijk wist dat zijn vader nog leefde. Daarom was hij bereid Daniël tot "*derde heerser in het koninkrijk*" te maken.

Belsassar wordt daarom "de koning" genoemd. Omdat zijn gasten de edelen, heren of overheidsfunctionarissen waren, is het mogelijk dat dit feest werd gehouden om zijn onvermijdelijke inhuldiging als enige koning van Babylon te vieren. Hij wist dat het hoogst onwaarschijnlijk zou zijn dat Nabonidus de stad zou kunnen binnenkomen zonder door de Perzen gevangen te worden genomen.

Daarom lijkt het erop dat hij bij zijn informele inauguratie werd omvergeworpen en gedood door koning Cyrus van Perzië. Wat hij dacht dat zijn moment van glorie was, was eigenlijk het moment van zijn ondergang. Dit zou ook kunnen verwijzen naar het huidige patroon van het Mysterie Babylon, waar de controle haar hoogtepunt lijkt te bereiken op het moment van haar ondergang.

In de oordelen van God is er gewoonlijk een laatste gebeurtenis die het punt markeert waarop het oordeel wordt uitgevoerd. In [Dan. 4:29-31](#) was dat het moment waarop Nebukadnezar opschepte over zijn prestaties, twaalf maanden nadat het oordeel was uitgesproken. In [Daniël 5](#) was het het feest waarop Belsassar de heilige vaten van de tempel gebruikte die zestig jaar eerder in 597 v. Chr. uit Jeruzalem waren weggenomen. [5:2-4](#) luidt,

² Toen Belsassar de wijn proefde, gaf hij bevel de gouden en zilveren vaten te brengen, die Nebukadnessar, zijn vader, uit de tempel te Jeruzalem had genomen, opdat de koning en zijn edelen, zijn vrouwen en zijn bijvrouwen daaruit zouden drinken. ³ Toen brachten zij de gouden vaten die uit de tempel, het huis van God in Jeruzalem, genomen waren, en de koning en zijn edelen, zijn vrouwen en zijn bijvrouwen dronken daaruit. ⁴ Zij dronken de wijn en prezen de goden van goud en zilver, brons, ijzer, hout en steen.

Er waren 30 gouden schalen en 410 zilveren waaruit zij de wijn van Babel hadden kunnen drinken ([Ezra 1:10](#)). Er waren er niet genoeg om aan 1000 edelen te geven, dus waarschijnlijk werden ze alleen gegeven aan de hoogste van de edelen. Zij dronken de wijn van Babel uit de vaten van het huis van God, maar zij prezen andere goden in strijd met het Eerste Gebod. Wat is de betekenis van het misbruik van deze heilige vaten?

Misbruik van de vaten van de tempel

Uit de enige bijbelse beschrijving die wij van deze vaten hebben, blijkt dat zij van zuiver goud waren gemaakt ([Exodus 25:29](#); [1 Koningen 7:50](#); [2 Kron. 4:22](#)). Zuiver goud vertegenwoordigt de goddelijke natuur. De vaten zelf vertegenwoordigen roepingen, of mensen met roepingen waardoor zij God dienen met een zuiver hart.

Belsassar daarentegen nam, door uit deze vaten te drinken, een roeping op zich die niet de zijne was. Dit blijkt uit het feit dat hij de vaten niet gebruikte om de God van de hemel te loven, maar om "*de goden van goud en zilver, brons, ijzer, hout en steen*" te loven.

Met andere woorden, de koning trad op als hogepriester van God, maar prees valse goden omdat hij hem de goddelijke natuur schonk. Gods werken toeschrijven aan valse goden is godslastering tegen de Heilige Geest, zoals we zien in [Matt. 12:22-32](#). In dat verslag genas Jezus "*een door demonen bezeten man die blind en stom was*". Maar [Matt. 12:24](#) vertelt ons,

²⁴ Maar toen de Farizeeën het hoorden, zeiden zij: "Deze man drijft alleen demonen uit door Beëlzebul, de heerser over de demonen."

Jezus liet hen toen in [Matt. 12:31, 32](#) weten dat deze Farizeeën zich schuldig maakten aan godslastering tegen de Geest. Evenzo onderwezen zij de tradities van mensen (wijn van Babel), terwijl zij de heilige vaten van de tempel gebruikten. Zo beging ook koning Belsassar godslastering door de heilige vaten van de tempel te

gebruiken om valse goden te loven die de mensen naar hun eigen beeld uit aardse materialen hadden geschapen.

Deze vaten van de tempel waren in 597 v. Chr. meegenomen naar Babylon (**2 Kron. 36:18**) toen koning Jehoiachin in gevangenschap werd gebracht. Het is interessant dat een soortgelijke gebeurtenis plaatsvond in 70 na Christus, toen de Romeinen de vaten van de tempel naar Rome brachten. Dit is afgebeeld op de Boog van Titus, gebouwd in 81 na Christus, kort na de dood van Titus. De Menorah wordt door Romeinse soldaten meegenomen.

<http://www.bluffton.edu/~sullivanm/titus/spoilwhole.jpg>

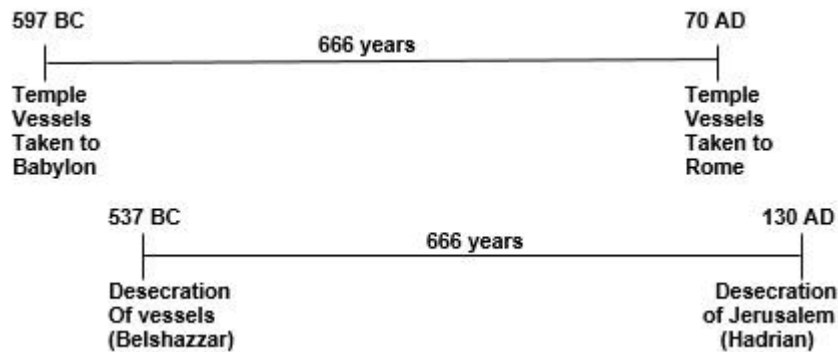
Deze twee soortgelijke gebeurtenissen, de eerste in 597 voor Christus en de andere in 70 na Christus, vonden 666 jaar na elkaar plaats, want 597 plus 70 is 667, maar omdat er geen jaar nul is, moeten we er één jaar van aftrekken, wat het totaal op 666 jaar brengt.

De chronologie zelf is profetisch, en suggereert dat 666 betekent dat de verering van de tempel is overgenomen door vleeselijke mensen.

Het feest van Belsassar, waar hij de vaten ontheiligde, vond 60 jaar later plaats in 537 v. Chr., en opnieuw zien we een parallel in de geschiedenis 60 jaar na 70 n. Chr. Het was in het jaar 130 n. Chr. dat de Romeinse keizer Hadrianus de ruïnes van Jeruzalem bezocht en zijn voornemen aankondigde om de tempel te herbouwen. Maar al snel bleek dat hij een tempel voor Jupiter wilde bouwen. Van

132-135 na Christus brak de Bar-Kochba opstand uit, en uiteindelijk werd Judea zelf voor een tweede maal verwoest en bijna van Joden ontdaan.

Het punt is dat het niet moeilijk is een parallel te zien tussen Belsassars ontheiliging van de vaten van de tempel en Hadrianus' ontheiliging van de tempel zelf.

Profetische tijdcycli van de geschiedenis bevatten gewoonlijk een dubbele getuige, met twee beginpunten en twee overeenkomstige eindpunten. In dit geval zijn de twee getuigen:

597 voor Christus tot 70 na Christus.

537 voor Christus tot 130 na Christus.

De hand van God

Terwijl de Babylonische heren de heilige vaten van de tempel ontheiligden, verscheen plotseling de hand van God en begon een boodschap op de muur te schrijven. **Dan. 5:5, 6** zegt,

⁵ Plotseling kwamen de vingers van een mannenhand tevoorschijn en begonnen te schrijven tegenover de kandelaar op het pleisterwerk van de muur van het paleis van de koning, en de koning zag de rug van de hand die het schrijven deed. ⁶ Toen werd het gezicht van de koning bleek en zijn gedachten verontrustten hem; en zijn heupgewrichten verslaptten en zijn knieën begonnen tegen elkaar te kloppen.

De koning hoefde de boodschap niet te begrijpen om te weten dat hij diep in de problemen zat. Zeggen dat "*zijn gedachten hem alarmeerden*" beschrijft nauwelijks zijn schrik. Zeggen dat "*zijn heupgewrichten verslaptten*" beschrijft evenmin zijn fysieke toestand. De Concordante Versie zegt: "*de banden van zijn lendenen werden losser.*" De King James versie zegt "*zijn lendenen werden losgemaakt.*" Het had niets te maken met zijn ligamenten of wervels in zijn

onderrug die uit de kom waren. Het was een idioom dat betekende dat hij iets heel onkoningelijks deed en zich ten overstaan van zijn gasten volledig vernederde. Hij bevulde zijn ondergoed.

Dan. 5:7-9 gaat verder,

⁷ De koning riep om de bezweerders, de Chaldeeën en de wichelroedeloopers. De koning sprak en zei tegen de wijzen van Babylon: "Wie deze inscriptie kan lezen en mij de uitleg ervan kan uitleggen, zal met purper worden bekleed en een gouden halsketting om zijn nek krijgen en gezag krijgen als derde heerser in het koninkrijk." ⁸ Toen kwamen alle wijzen van de koning binnen, maar zij konden het opschrift niet lezen of de uitleg ervan aan de koning bekend maken. ⁹ Toen werd koning Belsassar zeer verontrust, zijn gezicht werd nog bleker, en zijn edelen stonden perplex.

Dit was het derde en laatste voorbeeld in het boek Daniël waar de wijzen en bezweerders niet in staat waren hun plicht te vervullen, ondanks de enorme beloningen en eerbewijzen die werden aangeboden. Volgens *The Wycliffe Bible Commentary*,

"Normaal gesproken zou alleen de vader van Belsassar, de belegerde Nabonidus, het gezag hebben gehad om een derde heerser uit te roepen. Maar gedurende een uur of twee was Belsassar de facto zo niet de jure opperste vorst en meende hij deze eer te kunnen verlenen." [pagina 786] Het was ook de derde en laatste keer dat Daniël zelf de openbaring van de geheimen van God aan de koningen van Babylon kreeg. Daniël weigerde natuurlijk de geschenken van de koning, samen met de positie als derde heerser van het koninkrijk. De ironie is dat een co-regent met Nabonidus en Belsassar misschien later diezelfde nacht werd gedood. In elk geval had Daniël geen ambities om heerser te worden in Babylon, want dat zou een belangenconflict zijn geweest. Hij keek naar de toekomst, want hij zocht het Koninkrijk van God.

Hoofdstuk 12

De reden voor de val van Babylon

Toen geen van de wijzen van Babylon de betekenis van het handschrift op de muur kon interpreteren, herinnerde de moeder van de koning, koningin Nitocris, zich Daniël. Zij was de dochter van Nebukadnezar. Als we ook haar vroegere bouwprojecten en voorbereidingen om de stad te versterken in aanmerking nemen, lijkt het erop dat zij de enige was met enige echte wijsheid in de kamer. Ons respect voor haar verdiept zich wanneer zij haar vertrouwen uitspreekt in de vergeten profeet. [Dan. 5:10-12](#) zegt,

¹⁰ De koningin kwam de feestzaal binnen vanwege de woorden van de koning en zijn edelen; de koningin sprak en zei: "O koning, leef voor eeuwig! Laat uw gedachten u niet verontrusten en laat uw gezicht niet bleek worden. ¹¹ Er is een man in uw koninkrijk in wie een geest van de heilige goden [of God] is; en in de dagen van uw vader werden in hem verlichting, inzicht en wijsheid als de wijsheid van de goden [of God] gevonden. En koning Nebukadnezar, uw vader, de koning, stelde hem aan als hoofd van de tovenaars, bezweerders, Chaldeeën en wichelaars. ¹² Dit omdat in deze Daniël, die de koning Belteshazzar noemde, een buitengewone geest, kennis en inzicht, uitlegging van dromen, verklaring van raadsels en oplossing van moeilijke problemen ["ontknopen"] werden gevonden. Laat Daniël nu ontboden worden, en hij zal de uitleg verklaren."

Nebukadnezar was eigenlijk niet de vader van Belsassar, maar zijn grootvader van moeders kant. Nabonidus was de vader van Belsassar, en hij was getrouwd met de dochter van Nebukadnessar. De term "vader" werd in die tijd gebruikt voor elke voorouder of zelfs voor een voorganger.

We kunnen alleen speculeren over de toestand en gemoedstoestand van de koningin op dit moment. Haar man, Nabonidus, was ondergedoken omdat hij was verslagen in de slag bij Opis. Het

Perzische leger stond voor de poorten. Zij had vele bochten in de Eufraat aangelegd, die door Babylon liep, om het vrijwel onmogelijk te maken Babylon met schepen te veroveren.

Toch is zij plotseling aan het banket de enige die rustig de waarheid spreekt en zich Daniel herinnert van eerdere geestelijke crises. In Daniël 4 was koning Nebukadnezar gewaarschuwd zijn wegen te veranderen en het koninkrijk te besturen naar de gezindheid van God. Toen hij er niet in slaagde zijn manieren te

veranderen, werd hij vernederd totdat hij leerde dat er een God in de hemel was die regeerde als Koning der Koningen.

Maar dit was vele jaren eerder gebeurd. Omdat Belsassar zelf niet dezelfde ervaring had gehad als zijn voorganger, ging de les verloren, en het lijkt erop dat zelfs Daniël zelf vergeten was. Toch was de les die God Nebukadnessar in het vierde hoofdstuk had geleerd niet alleen voor hem persoonlijk, maar voor het koninkrijk Babylon zelf. Dit maakte Belsassar net zo verantwoordelijk als Nebukadnessar om de soevereiniteit van God te erkennen.

Het falen van alle vlees

Omdat God het heersersmandaat van de koning van Juda had afgenomen en aan de koning van Babylon had gegeven, betekende dit dat de koningen van Babylon verantwoordelijk werden voor het vervullen van de voorwaarden van het heersersmandaat. **Gen. 1:28** vertelt ons dat deze verantwoordelijkheid bestond uit het

"onderwerpen" van de aarde. **Psalm 8:6** voegt daaraan toe: "*Gij hebt alles onder zijn voeten gelegd.*" De apostel Paulus interpreteert dit verder en laat zien dat Christus de Erfgenaam van alle dingen was; en aangezien de koninkrijken der mensen niet in staat waren geweest de voorwaarden van het heersersmandaat te vervullen, kwam Christus zelf om alle dingen onder de voeten van de Vader te leggen (**1 Kor. 15:25-28**).

De koninkrijken der mensen vielen, de een na de ander, omdat zij weigerden te voldoen aan de voorwaarden van het heersersmandaat. Dat was natuurlijk een uitgemaakte zaak, maar niettemin koos God ze allemaal op hun beurt, en gaf elk koninkrijk een kans om "uitverkoren" te worden en te doen wat het "uitverkoren volk" moest doen.

En vergeet niet dat God de eerste gelegenheid aan Juda had gegeven. Juda was de eerste van de volken die faalde om alle dingen onder Zijn voeten te leggen. Uiteindelijk, wanneer alle vlees heeft gefaald, zal Christus Zelf slagen, samen met Zijn Lichaam, de heiligen van de Allerhoogste, die het heersersmandaat ontvangen nadat de koninkrijken der mensen volledig hebben gefaald (**Dan. 7:22, 27**).

Belsassar roept Daniel

Dan. 5:13-16 zegt,

13 Toen werd Daniël voor de koning gebracht. De koning sprak en zei tot Daniel: "Bent u die Daniel, een van de ballingen uit Juda, die mijn vader, de koning, uit Juda heeft gehaald?"

Blijkbaar had Belsassar Daniël nooit persoonlijk ontmoet, want hij wist niet hoe de profeet eruit zag. Toch had hij de verhalen uit het verleden gehoord. Zeker wist hij hoe Nebukadnezar zeven jaar lang vernederd werd.

14 "Nu heb ik over u gehoord dat een geest van de goden in u is, en dat verlichting, inzicht en buitengewone wijsheid in u zijn gevonden. 15 Juist nu werden de wijzen en de bezweerders voor mij gebracht opdat zij deze inscriptie zouden lezen en mij de interpretatie ervan bekend zouden maken, maar zij konden de interpretatie van de boodschap niet verklaren."

Tegenwoordig hebben de oligarchen van het Mysterie Babylon en van alle grote ondernemingen astrologen in loondienst, die hen adviseren over het meest gunstige moment (op grond van de stand van de sterren) om grote zakendeals te sluiten. Maar uiteindelijk zullen ook zij er niet in slagen de ineenstorting van Babylon te voorkomen, omdat hun magiërs en bezweerders de gedachten van God niet kennen. Hun advies is eerder gebaseerd op zakelijk en politiek eigenbelang en het behoud van hun machtspositie dan op het vervullen van de voorwaarden van het heersersmandaat.

16 Maar ik heb persoonlijk over u gehoord, dat u interpretaties kunt geven en moeilijke problemen kunt oplossen. Als u nu in staat bent de inscriptie te lezen en de interpretatie ervan aan mij bekend te maken, zult u met purper worden bekleed en een gouden halsketting om uw hals dragen, en zult u gezag krijgen als derde heerser in het koninkrijk.

Belsassar nam aan dat de profeet, net als hijzelf, vooral geïnteresseerd was in geld en macht. Hij nam aan dat de profeet, net als de andere wijzen van Babylon, erkend wilde worden voor zijn wijsheid en bevorderd wilde worden naar een hogere positie in de regering. Maar hij vergiste zich, zoals we lezen in [Dan. 5:17](#),

17 Toen antwoordde Daniel en zei tegen de koning: "Houd uw geschenken voor uzelf, of geef uw beloning aan iemand anders; ik zal echter het opschrift aan de koning voorlezen en hem de uitlegging bekendmaken."

Normaal gesproken is het weigeren van een geschenk een belediging voor de gever. Maar in dit geval was de koning bang genoeg om de belediging door de vingers te zien om de betekenis van het geschrift te kennen.

De reden dat Babylon werd veroordeeld

Tegen die tijd moet Daniël de inscriptie op de muur gezien hebben en de betekenis ervan kennen. Hij had een exemplaar van Jeremia's geschriften (**Dan. 9:2**), en omdat hij tegen het begin van het Babylonische koninkrijk naar Babylon was gebracht, wist hij zeker dat de "zeventig jaren" van Jeremia's profetie een hoogtepunt naderden.

In **Dan. 5:18-24** geeft de profeet Belsassar de reden voor de omverwerping van Babylon. Hij begint met hem te herinneren aan de les die God zijn "vader", Nebukadnezar, had geleerd.

¹⁸ "O koning, de Allerhoogste God heeft aan uw vader Nebukadnezar soevereiniteit, grootsheid, glorie en majesteit verleend. ¹⁹ En vanwege de grootsheid die Hij hem schonk, vreesden en beefden alle volken, naties en mensen van alle talen voor hem; wie hij wilde doodde hij en wie hij wilde spaarde hij levend; en wie hij wilde verhief hij en wie hij wilde vernederde hij."

De koningen van Babylon waren absolute monarchen. Zij geloofden dat zij het goddelijke recht hadden om te doen wat zij wilden, en dat God hen zou steunen, of hun beslissingen nu rechtvaardig of onrechtvaardig waren. In feite was hun definitie van rechtvaardigheid uitsluitend gebaseerd op de vraag of het de wil van de koning was of niet. Als de koning het deed, was het gerechtigheid. Het was dezelfde denkwijze die vele jaren later werd uitgesproken door de Amerikaanse president Nixon, in een interview met David Frost op 19 mei 1977:

Nixon: Nou, als de president het doet, betekent dat dat het niet illegaal is.

Frost: Per definitie.

Nixon: Precies. Precies.

http://www.streetlaw.org/en/Page/722/Nixons_Views_on_Presidential_Power_Excerpts_from_a_1977_Interview_with_David_Frost

Koning Nebukadnezar regeerde door angst - totdat hij door de hand van God vernederd werd. Alle mensen wisten dat hun leven in de handen van de koning lag, om ermee te doen wat hij wilde. Geen van de koningen raadpleegde God om de wil van God te doen als rentmeester van de troon. In plaats daarvan regeerden zij volgens hun eigen wil, en men nam aan dat God hen dat recht gaf.

Niet alleen Belsassar, maar alle koningen van Babylon na Nebukadnezar waren doorgestaan met het misbruiken van het heersersmandaat, door te denken dat hun tronen van hen waren, in plaats van die van God. Helaas voor Belsassar zat hij op de troon toen de tijd van Babylon ten einde liep, en dus betaalde hij de schuld voor zijn zonde en die van zijn voorgangers. Daniël gaat verder en herinnert Belsassar aan Nebukadnezar's ervaring:

20 Maar toen zijn hart werd opgeheven en zijn geest zo hoogmoedig werd dat hij zich hoogmoedig gedroeg, werd hij van zijn koninklijke troon gestoten, en zijn heerlijkheid werd hem ontnomen. 21 Hij werd ook van de mensen verdreven, en zijn hart werd als dat van beesten, en zijn woonplaats was bij de wilde ezels. Hij kreeg gras te eten zoals het vee, en zijn lichaam werd doordrenkt met de dauw van de hemel, totdat hij inzag dat de Allerhoogste God heerser is over het rijk der mensen, en dat Hij daarover stelt wie Hij wil."

Dit waren sterke woorden om te spreken tegen een absolute vorst die de macht van leven en dood opeiste over al zijn onderdanen. Onder normale omstandigheden zou Belsassar Daniël waarschijnlijk op de meest pijnlijke manier ter dood hebben veroordeeld.

22 Doch gij, zijn zoon, Belsassar, hebt uw hart niet verootmoedigd, hoewel gij dit alles wist,²³ maar gij hebt u verheven tegen den Heer des hemels, en zij hebben de vaten van zijn huis voor u gebracht, en gij en uw edelen, uw vrouwen en uw bijvrouwen hebben daaruit wijn gedronken; en gij hebt de goden van zilver en goud, van brons, ijzer, hout en steen geprezen, die niet zien, niet horen en niet begrijpen. Maar de God in wiens hand uw levensadem en uw wegen zijn, hebt u niet verheerlijkt.

Het drinken van de wijn van Babylon uit de vaten van het huis van God voorspelt ook de oorzaak van de val van Myserie Babylon. De wijn van Babylon is de valse leer. In het bijzonder uit deze zich in de verering van de goden van zilver, goud, brons, enz. in het Huis van God zelf. Met andere woorden, het Huis van God, dat bedoeld was als een huis van gebed voor alle mensen, is tegenwoordig een huis van koopwaar geworden, zoals de tempel in Jezus' tijd was geworden ([Johannes 2:16](#)). Het Nieuwe Testament presenteert dit probleem als de oorzaak van de spoedige verwoesting van de tempel door het Romeinse leger.

Wanneer Babylonische doctrines worden onderwezen in het huis van God, drinken de mensen de wijn van Babylon in de vaten van God. Daarom is het grootste deel van de Kerk zelf gediskwalificeerd om in het komende tijdperk in het Koninkrijk te

regeren. Die eer is voorbehouden aan de heiligen van de Allerhoogste, die de overwinnaars zijn. Daarom is de eerste opstanding beperkt tot enkelen, zoals ik heb uitgelegd in mijn boek [Het doel van de opstanding](#).

Hoofdstuk 13

De inscriptie interpreteren

Na Daniëls langdurige berisping van koning Belsassar omdat deze weigerde de les te leren die zijn grootvader had geleerd, lezen we in [Dan. 5:24-28](#),

²⁴ Toen werd de hand van Hem gezonden, en deze inscriptie werd uitgeschreven. ²⁵ Dit is de inscriptie die werd uitgeschreven: "MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN." ²⁶ Dit is de interpretatie van de boodschap: "MENE"-God heeft uw koninkrijk geteld en er een einde aan gemaakt. ²⁷ "TEKEL"-je bent gewogen op de weegschaal en ontoereikend bevonden. ²⁸ "PERES"-uw koninkrijk is verdeeld en overgegeven aan de Meden en Perzen.

De woorden zijn faillissementsprocedure:

MENE: "genummerd", wat betekent dat Babylon door de goddelijke rechtbank was *gecontroleerd*.

TEKEL: "gewogen op de weegschaal", wat betekent dat God had vastgesteld dat Babylon te weinig tegoed had om haar schulden te dekken, en dat de natie *failliet* was.

U PHARSIN (meervoud van **PERES**): "verdeeld", wat betekent dat God Babylon op het veilingblok had *verkocht* aan de Meden en Perzen.

Al deze woorden waren natuurlijk Aramees, de taal van Babylon. PERES (of *peras*) betekent letterlijk "in tweeën delen". Het betekent ook "een halve mina", wat we dadelijk zullen uitleggen.

<http://www.blueletterbible.org/lang/Lexicon/Lexicon.cfm?strongs=H6537&t=KJV>

Daniël interpreteert dit zo dat Babylon in twee helften was verkocht, de ene aan de Meden en de andere aan de Perzen. De naam Perzië was ook afgeleid van het Aramese woord *peras*, omdat het genoemd was naar Perseus, "de breker". **Micha**

2:13 profeteert van Israëls bevrijding uit de gevangenschap en zegt: "*De breker [Heb., peretz] gaat voor hen op...*

Zo gaat de koning voor hen op, en de Heer aan hun hoofd."

Perseus was het sterrenbeeld dat de bevrijding van Andromeda, de geketende vrouw, uitbeeldde toen hij Cetus, het zeemonster, doodde. In het oorspronkelijke sterevangelie noemde God de sterren en sterrenbeelden om te profeteren van Christus' komst om zijn bruid te bevrijden uit de macht van de dood (Cetus, de "walvis" die Jona opslokte).

Perzië is genoemd naar Perseus. Zelfs de naam van Andromeda (Grieks: AndroMEDE) kan wijzen op de betrokkenheid van de Meden. In ieder geval was het koninkrijk Babylon verdeeld onder de Meden en Perzen. Bij uitbreiding vertegenwoordigde Belsassar Cetus, het zeemonster dat Perseus doodde om Andromeda te bevrijden.

Bedenk ook dat zowel Perseus als Cyrus typen van Christus waren, de eerste uit het oorspronkelijke Evangelie dat in de sterren was geschreven voordat het Woord werd geschreven, en de tweede uit de profetieën van Jesaja in de Schrift. Toen het sterevangelie begon te vervormen en verkeerd werd toegepast, zorgde God ervoor dat wij het geschreven Woord zouden ontvangen. Niettemin was het oorspronkelijke verhaal van het goddelijke plan geschreven in de sterrenbeelden, en de Schrift verwijst vaak naar die oorspronkelijke verhalen.

Faillissement in 2.520 jaar

Als we het handschrift op de muur vertalen van het Aramees naar het Hebreeuws, vinden we dat het monetaire termen zijn. Het Aramese MENE is het Hebreeuwse MINA. Het Aramese TEKEL is het Hebreeuwse SHEKEL. Het Aramese Peras, of U Pharsin, is het Hebreeuwse PERETZ, of halve Mina. De kleinste gemene deler is de gerah, zoiets als onze cent.

Als we deze bij elkaar optellen, beginnen we de verborgen profetie op lange termijn in deze woorden te zien.

MINA = 1.000 gerahs

MINA = 1.000 gerahs

SHEKEL = 20 gerahs (**Exodus 30:13**)

PERES = 500 gerahs [een halve mina]

Totaal: 2.520 gerahs

Babylon viel diezelfde nacht in 537 v. Chr. Het totale aantal gerahs in het handschrift op de muur is 2.520, en dit is de sleutelopenbaring waardoor wij de val van Mysterie Babylon in onze eigen tijd kunnen begrijpen.

Bedenk dat het heersersmandaat in handen kwam van verschillende naties, te beginnen met Babylon in 607-604 v. Chr. De tijd dat Babylon het heersersmandaat bezat was vrij kort, en duurde slechts 70 jaar, zoals Jeremia voorspelde. De openbaring van Jeremia was grotendeels beperkt tot Babylon, maar Daniël kreeg verdere openbaringen die aantoonde dat het heersersmandaat gedurende 2.520 jaar in handen van andere naties zou blijven.

In [Lucas 21:24](#) verwijst Jezus naar deze periode als "de tijden van de heidenen" (of, beter, "de tijden van de naties"), en zegt,

24 En zij zullen door de scherpte van het zwaard vallen en gevangen worden genomen in alle volken; en Jeruzalem zal door de heidenen [*ethnos*, "volken"] onder de voet worden gelopen, totdat de tijden der heidenen vervuld zijn.

Jezus profeteerde over de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Christus, zoals de stad in 604 voor Christus was verwoest door koning Nebukadnezar. Hij zei dat dit zou doorgaan "*totdat de tijden der volkeren vervuld zijn.*" Wij begrijpen uit het handschrift op de muur dat de tijd die de naties was toebedeeld 2.520 jaar bedroeg.

Meer dan een eeuw geleden voorspelden bepaalde bijbelgeleerden de bevrijding van Jeruzalem in het jaar 1917, omdat dit 2.520 jaar was nadat Nebukadnezar Jeruzalem had ingenomen in 604 v. Chr. Inderdaad nam generaal Allenby Jeruzalem in 1917 in tegen het einde van de Eerste Wereldoorlog. Dit vervulde de profetie echter slechts gedeeltelijk, omdat deze geleerden geen rekening hielden met het feit dat de derde beestennatie (Griekenland) een eeuw van de haar toebedeelde tijd werd ontnomen van 163-63 v.C. Gedurende die tijd was Jeruzalem onafhankelijk. De "Tijden der heidenen" werden een volle eeuw uitgesteld.

Dit was de laatste eeuw van het Griekse tijdperk, dat eindigde toen Rome in 63 v. Chr. Syrië en Judea innam. Toen kreeg het vierde rijk (Rome) in 63 v. Chr. het heersersmandaat, en "de tijden der heidenen" bleven jaar na jaar in het Goddelijke Hof worden afgerekend.

Dus in 1917 werd Jeruzalem 2.520 jaar na Nebukadnezar ingenomen door generaal Allenby, maar de Tijd der Heidenen moest doorgaan tot 2017 om de door Griekenland verloren eeuw te verrekenen.

Evenzo, als we de datum waarop Babylon in 607 v. Chr. een rijk werd als uitgangspunt nemen, brengt 2.520 jaar later ons bij 1914. De Federal Reserve Bank werd in 1914 opgericht om de wereld weer in slavernij van het Mysterie Babylon te brengen. Een eeuw later komen we bij 2014, het jaar waarin Mysterie Babylon het heersersmandaat verloor. Het gezag werd overgedragen aan de heiligen van de Allerhoogste ([Dan. 7:22](#)).

In wezen was Mysterie Babylon het laatste rijk dat in 1914-1917 werd opgericht om de beest-volkeren hun volledige 2.520-jarige tijd te geven om over de aarde te heersen. De volgende eeuw, die eindigt in 2014-2017, is de tijd die is toegevoegd om de verloren eeuw van het Griekse Rijk te verantwoorden.

Mysterie Babylon wordt natuurlijk uitvoeriger beschreven in het boek Openbaring. Volgens mijn berekeningen van vandaag (2015) lijkt het erop dat Mysterie Babylon eind 2017 zou moeten vallen, een eeuw nadat generaal Allenby de stad Jeruzalem had ingenomen.

Dus Belsassars ontheiliging van de heilige vaten van de tempel en het handschrift op de muur zouden in 2017 duidelijker moeten worden. Dit is gebaseerd op ons geloof dat de gebeurtenissen in Daniël 5 profeteren van de val van het Mysterie Babylon. Het feest van Belsassar wordt zelfs nu voorbereid, en de hand van God zal weer gezien worden.

De overgang van drie jaar

Ondertussen bereidt God zijn volk al voor om de heerschappij te ontvangen, zoals **Dan. 7:27** zegt,

²⁷ Dan zullen de soevereiniteit, de heerschappij en de grootheid van alle koninkrijken onder de hele hemel gegeven worden aan het volk van de heiligen van de Allerhoogste; zijn koninkrijk zal een eeuwig koninkrijk zijn, en alle heerschappijen zullen Hem dienen en gehoorzamen.

Wanneer de heerschappij (mandaat) wordt overgedragen aan de heiligen van de Allerhoogste, zal dat het hoogtepunt betekenen van de geschiedenis van het Koninkrijk en het einde van de onderdrukkende regeringen van mensen die hun eigen wil nastreven in plaats van onder God te regeren. Er was een driejarige overgang van 607-604 v. Chr. waarin het heersersmandaat werd overgedragen van Juda naar Babylon. We zien dus dat 2.520 jaar later dezelfde overgang plaatsvond van 1914-1917, vanaf de oprichting van de Federal Reserve Bank en Allenby's mars naar Jeruzalem.

Dezelfde driejarige overgang vindt een eeuw later plaats van 2014-2017.

De overdracht van het gezag werd in oktober 2014 afgekondigd in het Goddelijke Hof, waardoor het Koninkrijk op een driejarige cyclus (geloof ik) naar de omverwerping van het Mysterie Babylon in 1917 komt. Het duurde drie jaar voordat koning Nebukadnezar Jeruzalem innam (604) nadat hij het heersersmandaat had gekregen (607). Er was dus ook een driejarige cyclus 2.520 jaar later van 1914-1917. We bevinden ons nu in de driejarige cyclus aan het einde van de honderdjarige tijd van het Mysterie Babylon in 2014-2017.

Het einde van Babylon

Daniel 5:29 zegt,

²⁹ Toen gaf Belsassar orders, en zij bekleedden Daniël met purper en deden hem een gouden halsketting om, en gaven een proclamatie over hem uit dat hij nu gezag had als derde heerser in het koninkrijk.

Belsassar negeerde Daniëls weigering om deze beloningen aan te nemen, zoals hij zijn hele leven lang Gods woord had genegeerd. Daniël wilde Babylon niet regeren, want net als Abraham zocht hij een betere stad (**Hebr. 11:16**) en had hij een visioen over hemelse zaken dat voor Belsassar verborgen bleef. In elk geval waren Belsassars beloningen irrelevant, want die nacht viel Babylon. **Dan. 5:30, 31** zegt,

³⁰ Diezelfde nacht werd Belsassar, de Chaldeeuwse koning, gedood. ³¹ Dus Darius de Mede kreeg het koninkrijk op ongeveer tweeënzestigjarige leeftijd.

Hoofdstuk 14

Reorganisatie van het Koninkrijk

Daniël 6 is het laatste van de historische hoofdstukken. Terwijl Daniël 5 ons vertelt over de val van Babylon, vertelt Daniël 6 ons hoe Darius de Mede de oude wereldorde reorganiseerde tot de nieuwe orde van het koninkrijk. Dus net zoals Daniël 5 profeteert van de ineenstorting van het Mysterie Babylon in onze eigen tijd, profeteert Daniël 6 van de opkomst van het Koninkrijk van God.

Bedenk dat Daniël 2 profeteert over de vier "metalen" rijken, gevolgd door het "stenen" koninkrijk dat het Koninkrijk der hemelen zou zijn. Daniël 7 spreekt uitgebreider over deze rijken, maar schildert ze af als "beesten". Evenzo laten Jesaja 44 en 45 zien dat koning Cyrus een type was van de "messias" in zijn omverwerping van Babylon, en dit vertelt ons dat wanneer het Mysterie Babylon is omvergeworpen door de koningen van het oosten, we moeten verwachten dat het Koninkrijk der hemelen - het stenen koninkrijk - zal opkomen.

De koningen van het oosten in Daniëls tijd waren Cyrus de Perziër en Darius de Mede. Cyrus werd een "messias" genoemd, maar Darius de Mede stond in Daniël 6 centraal. Darius handelde onder Cyrus' gezag, dus dit verandert niets aan het feit dat Cyrus' koninkrijk een profetisch type was van het stenen koninkrijk.

In Daniëls tijd was het te vroeg om het stenen koninkrijk te vestigen, omdat er nog meer beestachtige naties moesten ontstaan, en hun volledige toewijzing van 2.520 jaar om het heersersmandaat te bezitten was nog maar net begonnen. Het Medo-Perzische rijk was dus slechts een zwakke afspiegeling van het stenen koninkrijk, maar toch kunnen we patronen zien die profeteerden van wat er aan het eind van het tijdperk zou komen.

De dubbele rol van Medo-Perzië in de profetie

Profetisch gezien moet Medo-Perzië op twee niveaus worden bekeken. De dominante opvatting is dat het de wapens van zilver in [Dan. 2:32](#). [Dan. 7:5](#) stelt het voor als een beer, het tweede dierenrijk. Omdat het letterlijk het tweede

dierenrijk in de reeks was, kon het niet het Koninkrijk van God in letterlijke zin zijn. De voorstelling ervan als het Koninkrijk was secundair en recessief.

In onze tijd is deze situatie echter omgekeerd, aangezien zij opnieuw verschijnt onder de naam van *de koningen van het oosten* ([Openb. 16:12](#)). Vandaag stellen de koningen van het oosten opnieuw twee kanten van de profetie voor: het beest (of aardse naties/machten) en het Koninkrijk van God. Als aardse naties zijn deze "beesten" door God opgewekt om Babylon omver te werpen en het beeld tot poeder te vermalen, maar uiteindelijk zullen zij de positievere rol op zich nemen om de heiligen van de Allerhoogste te helpen en de opbouw van het Koninkrijk van God te financieren.

Het profetische patroon hiervoor is duidelijk te zien toen Perzië de bouw van de tempel en van Jeruzalem zelf financierde. In [Ezra 1:2](#) lezen we,

² Zo zegt Cyrus, de koning van Perzië: "De Heer, de God van de hemel, heeft mij alle koninkrijken van de aarde gegeven, en Hij heeft mij aangewezen om Hem een huis te bouwen in Jeruzalem, dat in Juda ligt."

Deze tempel werd voltooid op 15 maart 515 v. Chr. Het volk bouwde huizen in Jeruzalem, maar repareerde de muren niet totdat Nehemia door koning Artaxerxes werd gestuurd om dat project uit te voeren in 445 v. Chr. Zijn decreet staat in [Ezra 6:11-26](#), en het omvatte volledige financiering om het werk te voltooien. Dus de profetie in [Jesaja 44:28](#) werd vervuld, zeggende,

²⁸ Ik ben het die over Cyrus zegt: "Hij is mijn herder! En hij zal al Mijn verlangen uitvoeren," en hij verklaart over Jeruzalem: "Zij zal worden gebouwd," en over de tempel: "Uw fundament zal worden gelegd."

Daarom was Perzië, zelfs in de oudheid, niet alleen het zilveren wapen op het beeld en de "beer" onder de beestenvolkeren; het was ook een type van het Koninkrijk aan het einde van het tijdperk. Dit komt omdat Babylon tweemaal op het toneel zou verschijnen, eerst als natie en later als een wereldwijd systeem van financiële onderdrukking. God gebruikte Cyrus als messias-type om Babylon omver te werpen en de bouw van het Koninkrijk te financieren. Maar omdat Perzië's rol als "beer" zijn dominante kenmerk was, kon het op de lange termijn alleen dienen als één van de beestennaties.

In onze tijd zien we echter een verandering in de omverwerping van Mysterie Babylon door de koningen van het oosten. God gebruikt nog steeds de "beer" om Mysterie Babylon omver te werpen, maar haar rol als bouwer en financier van het Koninkrijk is dominantier.

De vier beest-volkeren hebben nu hun loop gehad en hebben hun 2.520-jarig contract om het heersersmandaat te houden vervuld. Het lijkt erop dat het einde van dit contract de koningen van het oosten bevrijdt van de noodzaak te handelen als beestenvolken. Zij hoeven niet langer uit eigenbelang te handelen en mensen als voedsel ("gras") te gebruiken. Hun zeven keer gras eten als een beest is voltooid. Nu is de tijd aangebroken dat het verstand van de naties tot hen terugkeert ([Dan. 4:34](#)). De waanzin van de egoïstische beestenregering loopt ten einde.

Vandaar dat we nu getuige zijn van de ineenstorting van Mysterie Babylon door toedoen van de koningen van het oosten (Rusland en China). Het is meer dan wat ook een bankoorlog, die tot uiting komt in vele proxy-oorlogen terwijl het Mysterie Babylon zijn hegemonie over de naties probeert te behouden. De grote fout van Babylon was om te proberen Rusland en China als vazalstaten te behouden. Dit was en is een verloren strijd. Rusland is te groot en China is financieel te sterk, en een alliantie tussen deze twee naties, gesteund door India, verzekert Babylons nederlaag, zoals voorspeld.

Heerschappij gegeven aan de heiligen

[Daniel 6:1-3](#) zegt,

¹ Het leek Darius goed om 120 satrapen over het koninkrijk aan te stellen, opdat zij de leiding over het gehele koninkrijk zouden hebben,² en over hen drie commissarissen (waarvan Daniël er een was), opdat deze satrapen aan hen verantwoording zouden afleggen en de koning geen verlies zou lijden. ³ Toen begon deze Daniël zich onder de commissarissen en satrapen te onderscheiden, omdat hij een buitengewone geest bezat, en de koning was van plan hem over het gehele koninkrijk aan te stellen.

In de tijd van de Babylonische overheersing onder Belsassar lijkt Daniël te zijn vergeten. Maar toen Darius eenmaal Babylon had ingenomen, moest het grondgebied van Babylon worden opgenomen in het Perzische Rijk, en dit hield ook in dat het Rijk opnieuw moest worden ingedeeld in 120 satrapen, of staten, elk geregeerd door een satraap. Een satraap was een ondergeschikte heerser wiens titel "beschermer van het land" betekende.

De 120 satrapen waren verdeeld in drie secties, waarbij elke sectie werd bestuurd door een eigen gouverneur, of commissaris, die rechtstreeks onder de koning zelf ressorteerde. Elke commissaris regeerde dus over 40 satrapen. Bovendien was Daniel de voorzitter van dit driemanschap.

In de bredere profetie was Daniël zelf een type van de overwinnaar die in Babylon leefde. Zijn benoeming tot hoofdcommissaris is dan ook een voorbode van de autoriteit die na de val van Babylon aan de overwinnaars in het stenen koninkrijk wordt gegeven. Dit is natuurlijk geprofeteerd in [Dan. 7:21, 22](#),

²¹ Ik bleef kijken, en die hoorn voerde oorlog met de heiligen en overmeesterde hen²² totdat de Oude der Dagen kwam, en het oordeel werd geveld ten gunste van de heiligen van de Allerhoogste, en de tijd aanbrak dat de heiligen het koninkrijk in bezit namen.

Dit wordt op een andere manier herhaald en uitgebreid in [Dan. 7:27](#),

²⁷ Dan zullen de soevereiniteit, de heerschappij en de grootheid van alle koninkrijken onder de hele hemel gegeven worden aan het volk van de heiligen van de Allerhoogste; zijn koninkrijk zal een eeuwig koninkrijk zijn, en alle heerschappijen zullen Hem dienen en gehoorzamen.

In vers 22 nemen de heiligen bezit van het koninkrijk, maar in vers 27 zien we dat "*alle heerschappijen Hem zullen dienen en gehoorzamen.*" Met andere woorden, het Koninkrijk der hemelen zal heersen over alle andere koninkrijken en heerschappijen op aarde. [Dan. 2:35](#) zegt dat het stenen koninkrijk "*een grote berg werd en de hele aarde vulde.*" Een enkel koninkrijk zal heersen over alle andere koninkrijken.

Toen het Perzische Rijk Babylon inlijfde, vestigde het daarom het profetische patroon voor onze eigen tijd. De val van Mysterie Babylon zal het stenen koninkrijk teweegbrengen, geregeerd door Christus en de overwinnaars, en dit koninkrijk zal dan groeien tot het de hele aarde vult. Net als bij Daniël zullen de heiligen van de Allerhoogste dat koninkrijk in het komende tijdperk regeren.

De 120 Satrapen

Het getal 120 wordt bijbels geassocieerd met de uitstorting van de Heilige Geest. Het feit dat Darius het koninkrijk in 120 regio's verdeelde, wijst op een uitstorting van de Heilige Geest in onze tijd.

Er waren 120 priesters die samen met de zangers op trompetten bliezen toen de Geest van God werd uitgestort op Salomo's tempel ([2 Kron. 5:12](#)). Dit gebeurde op de achtste dag van het Loofhuttenfeest. Evenzo waren er 120 in de bovenzaal op de dag van Pinksteren ([Handelingen 1:15](#)) toen de Geest op hen werd uitgestort (2:1).

Er waren ook 120.000 inwoners van Nineve toen de stad zich bekeerde ([Jona 4:11](#)). Dit is natuurlijk een type van de uitstorting van de Geest over de wereld tijdens het tweede werk van Christus.

De timing voor dit werk van de Heilige Geest is vastgesteld door Mozes zelf, wiens bediening eindigde toen hij 120 jaar oud was. Op die leeftijd droeg hij Jozua (of Jesjoea) op om het volk naar het Koninkrijk (Kanaän) te leiden. Het leven van Mozes valt natuurlijk uiteen in drie delen van elk 40 jaar, voor een totaal van 120 ([Deut. 34:7](#)). De eerste 40 jaar was hij vorst van Egypte; de volgende 40 jaar bracht hij door in de woestijn ([Deut. 2:7](#)); en daarna leidde hij Israël in de woestijn gedurende zijn laatste 40 jaar.

Wij zien hier een nauwe parallel tussen de 120 jaar van Mozes' leven en de 120 satrapen, aangezien beide waren onderverdeeld in 3 x 40. Evenzo is de bijbelse geschiedenis op dezelfde manier verdeeld in 3 x 40

Jubelijaren. De eerste 40 Jubelijaren (40 x 49 = 1960 jaar) brengt ons bij Abraham. De volgende 40 Jubelijaren brengen ons bij Christus, die als Mozes ([Handelingen 3:22](#)) ons uit het huis van slavernij leidde bij Pesach in 33 na Christus. De laatste 40 Jubelijaren brengen ons bij 1993, op welk moment God een 21-jarige cyclus begon van overdracht van gezag aan de overwinnaars, eindigend eind 2014.

Met andere woorden, de bijbelse geschiedenis is verlopen in 120 Jubilea, onderverdeeld in drie delen van elk veertig Jubilea.

Dit suggereert dat we nu in de algemene tijd zijn waarin we (1) een uitstorting van de Geest kunnen verwachten; (2) de overdracht van het gezag van Babylon naar het stenen koninkrijk; (3) de verschuiving van Mozes-Christus naar Jozua-Christus; (4) de intocht in het Koninkrijk onder de zalving van Loofhutten.

De oppositie

Het probleem is dat twee van de door Darius benoemde commissarissen jaloers waren op Daniël. Als typische ambitieuze politici waren zij meer bezig met hun eigen macht en invloed dan met het welzijn van het koninkrijk. Zij konden niet op tegen Daniëls goddelijke wijsheid en openbaring, dus zochten zij naar een gelegenheid om hem ten val te brengen. [Dan. 6:4](#) zegt,

4 Toen begonnen de commissarissen en satrapen te zoeken naar een grond van beschuldiging tegen Daniel met betrekking tot regeringszaken; maar zij konden geen grond van beschuldiging of bewijs van corruptie vinden, aangezien hij trouw was en er geen nalatigheid of corruptie bij hem te vinden was.

Een regeringsfunctionaris die niet corrupt is, is zeldzaam in elk land, vooral in een Babylonische regering waar corruptie een vereiste is voor promotie. Ongetwijfeld was het juist Daniëls integriteit die hem ervan weerhield om tijdens het bewind van Belsassar een hoge positie te verwerven.

In de wereld van vandaag mag niemand een machtspositie bekleden tenzij de inlichtingendiensten op de hoogte zijn van enige corruptie die ze kunnen gebruiken om hem ten val te brengen als hij afwijkt van hun politieke agenda.

De rest van Daniël 6 laat ons zien hoe Daniël zegevierde over zijn jaloerse, corrupte mede-commissarissen. Het is een verhaal dat voorspelt wat ook wij binnenkort kunnen verwachten. Het lijkt erop dat wanneer de overwinnaars gezag krijgen in het opkomende Koninkrijk, er een overgang zal plaatsvinden van beestachtige naties naar het Koninkrijk van God. Hoe lang die overgang zal duren is onbekend, maar het verhaal laat zien dat niet-overkomers (politici) de overkomers zullen uitdagen voor invloed en gezag.

Daniëls verhaal vertelt ons over de krachtmeting zoals die in zijn tijd plaatsvond. Ik geloof dat het verhaal profeteert van onze eigen toekomst in de komende jaren. De uitkomst zal natuurlijk goed zijn voor de overwinnaars, maar toch moeten we ons voorbereiden op tegenstand en vervolging.

[Hebreeën 11:33](#) vertelt ons dat Daniëls geloof "*de muil van de leeuwen dichtsloeg*". Geloof zal dus, in al zijn aspecten, de belangrijke factor blijken te zijn bij het overwinnen van de Babylonische leeuwen in onze tijd. Geloof komt door het horen van het woord ([Rom. 10:17](#)). Daarom, als we het woord in Daniël 6 horen, zal ons geloof gesterkt worden voor de tijd van beproeving, en zullen we in Hem kunnen rusten, wetende dat onze overwinning verzekerd is.

Hoofdstuk 15

Het complot tegen Daniel

De structuur van het boek Daniël is opgebouwd in een typisch Hebreeuws chiasme, of omgekeerd parallisme, waarbij de hoofdstukken naar een climax toewerken en dan in een omgekeerd patroon weer aflopen. Het chiasme in Daniël laat zien dat Daniël 6 parallel loopt aan Daniël 3.

- A. De gevangenschap van Juda (hoofdstuk 1)
- B. De droom van Nebukadnezar (hoofdstuk 2)
- C. Daniëls metgezellen in de vurige oven (hoofdstuk 3)
- D. De eerste koning van Babel (hoofdstuk 4)
 - D. De laatste koning van Babel (hoofdstuk 5)
 - C. Daniël zelf in de leeuwenkuil (hoofdstuk 6)
 - B. Daniëls droom en visioen (hoofdstukken 7 en 8)
- A. De verwoestingen van Jeruzalem (hoofdstuk 9-12)

Hieruit blijkt dat we, om Daniël 6 te begrijpen, het samen met het derde hoofdstuk moeten bestuderen. Het belangrijkste verschil is dat in hoofdstuk 3 Daniëls drie vrienden op bevel van de Babylonische koning in de vurige oven werden geworpen, terwijl in hoofdstuk 6 Daniël zelf op bevel van de Perzische koning in de leeuwenkuil werd geworpen.

De meest opvallende profetie in Daniël 6 is misschien wel het feit dat hij in de leeuwenkuil werd geworpen NADAT Babylon was gevallen. Hoewel dit te verwachten is als we Perzië zien als het tweede koninkrijk van het beest, verwachten we een dergelijke gebeurtenis normaal gesproken niet in onze tijd, na de val van het Mysterie Babylon.

Toch hebben we al gezien dat er een dubbele rol wordt gespeeld met Medo-Perzië (in Daniëls tijd) en de koningen van het oosten (in onze tijd). Jesaja 44, 45 profeteert dat koning Cyrus van Perzië een "Messias" zou zijn die het volk zou vrijlaten en opdracht zou geven de tempel van God te herbouwen. Maar zijn rol als "Messias" was beperkt als profetisch type, en uiteindelijk was Perzië slechts het tweede rijk van "*de tijden der volken*".

Aan het einde van het tijdperk zijn de koningen van het oosten Gods agenten bij het omverwerpen van Mysterie Babylon en het financieren van de tempel van God in het Nieuwe Verbond. Toch zijn zij nog aardse koninkrijken die het westerse, op schulden gebaseerde monetaire systeem omverwerpen. Als vleselijke entiteiten

kunnen zij worden misleid om de overwinnaars te vervolgen, zoals Darius werd gedwongen Daniël in de leeuwenkuil te gooien.

Wat zegt dit ons over de omstandigheden aan het einde van het tijdperk?

Vervolging aan het einde van het tijdperk

Daniël vertegenwoordigt de heiligen van de Allerhoogste, aan wie de heerschappij zou worden overgedragen wanneer "*de tijden der volken*" voorbij waren ([Dan. 7:27](#)). Zo werd Daniël in de regering van Darius aangesteld als de hoogste commissaris ([Dan. 6:3](#)). In onze eigen tijd bereikten we tegen het einde van 2014 het einde van de heerschappij van Mysterie Babylon, en toen oordeelde de goddelijke rechtbank ten gunste van de heiligen van de Allerhoogste ([Dan. 7:22](#)).

Maar een uitspraak van de goddelijke rechtbank staat los van de uitspraken van aardse rechtbanken. Bovendien erkennen de mensenrechtbanken normaal gesproken de uitspraken van de goddelijke rechtbank niet. Wanneer [Jer. 50:33](#) profeteert over de val van Babylon aan het einde van zijn 70-jarige regeringsmandaat, vertelt hij ons specifiek dat "*zij geweigerd hebben hen te laten gaan*". Dat wil zeggen, Babylon weigerde het volk van Juda vrij te laten nadat de tijd verstreken was.

In feite is het zo dat als een van de dierenrijken zich in het verleden aan de goddelijke gerechtelijke uitspraken had gehouden, hun opvolgers hen niet met geweld omver hadden hoeven werpen. Hun gewelddadige omverwerping was het resultaat van hun niet-naleving van de goddelijke gerechtelijke uitspraken, want God verhief andere naties om Zijn decreten af te dwingen.

Zo is het ook vandaag weer met de heersers van het Mysterie Babylon. Ook zij hebben geweigerd het volk vrij te laten voor de deadline van 16 oktober 2014. En dus worden de koningen van het oosten opgeroepen om naleving af te dwingen, wat betekent dat er opnieuw een financiële en politieke "aardbeving" zal plaatsvinden, zoals geprofeteerd in [Openb. 16:18, 19](#).

Het punt is dat de koningen van het oosten in [Openb. 16:12](#) zijn aangewezen als Gods vertegenwoordigers om Mysterie Babylon omver te werpen in verzen 18 en 19. Tegelijkertijd hebben de heiligen van de Allerhoogste het heersersmandaat

over de aarde gekregen. Er is dus zowel een vleeselijke als een geestelijke autoriteit die gelijktijdig opereert, althans gedurende een seizoen.

Het is tijdens dat seizoen dat de heiligen (vertegenwoordigd door Daniël) op de een of andere manier in de leeuwenkuil moeten gaan door het decreet van de koningen van het oosten. Zoals we zullen zien, zal dit decreet door bedrog komen, want Darius zelf wilde het decreet niet uitvoeren. Zijn hand werd gedwongen door het feit dat de koning gebonden was aan de wet in een constitutionele monarchie. Als dit Babylon was geweest, waar een absolute monarchie heerste, had hij de wet naar believen kunnen veranderen. Maar Darius was niet Belsassar, noch was Perzië Babylon.

Het plot

[Daniel 6:4, 5](#) zegt,

⁴ Toen begonnen de commissarissen en satrapen te trachten een grond van beschuldiging tegen Daniel te vinden met betrekking tot regeringszaken; maar zij konden geen grond van beschuldiging of bewijs van corruptie vinden, aangezien hij trouw was en er geen nalatigheid of corruptie bij hem te vinden was. ⁵ Toen zeiden deze mannen: "Wij zullen geen grond van beschuldiging tegen deze Daniël vinden, tenzij wij die vinden ten aanzien van de wet van zijn God."

Omdat ze geen bewijs van corruptie bij Daniël hadden gevonden, concludeerden de samenzweerders dat ze hem op religieuze gronden moesten beschuldigen, dat wil zeggen "*met betrekking tot de wet van zijn God*". Zulke beschuldigingen zijn altijd te regelen in een beestensysteem, want de wetten van mensen zullen altijd wel enige tegenspraak vinden met de wetten van God. In Daniël 3 werden de drie overwinnaars in de vurige oven geworpen omdat zij weigerden te buigen voor het beeld van de koning. Als slaven van het rijk konden zij zich houden aan de meeste decreten van de koning, maar toen de koning verordende dat alle overheidsdienaren het Eerste Gebod rechtstreeks moesten overtreden, konden zij zich niet houden aan de wet van de koning.

In Daniël 6 vinden we een soortgelijke situatie, waar, zoals we zullen zien, de koning alle gebedsverzoeken verbood. In het boek Handelingen werd de apostelen bevolen te stoppen met onderwijzen of spreken in de naam van Jezus ([Handelingen 4:18](#)). Maar ze weigerden, want in

[Handelingen 4:19, 20](#) lezen we,

19 Maar Petrus en Johannes antwoordden en zeiden tot hen: "Of het in de ogen van God juist is om acht te slaan op u in plaats van op God, daarover oordeelt u;²⁰ want wij kunnen niet ophouden te spreken over wat wij gezien en gehoord hebben."

Er is een grens die niet overschreden mag worden. Wij mogen een slecht beleid voeren dat wordt opgelegd door mensen met gezag, maar als zij ons vertellen een andere god te aanbidden of de ware God niet te gehoorzamen, dan is het beter God te gehoorzamen dan mensen.

Dus smeedden Daniëls aanklagers een complot om hem in moeilijkheden te brengen met de nieuwe regering door de wet van de mens tegenover de wet van God te stellen. [Daniel 6:6-9](#) zegt,

6 Toen kwamen deze commissarissen en satrapen bij de koning en spraken tot hem als volgt: "Koning Darius, leef voor eeuwig! 7 Alle commissarissen van het koninkrijk, de prefecten en de satrapen, de hoge ambtenaren en de gouverneurs hebben samen overlegd dat de koning een wet moet vaststellen en een gebod moet handhaven dat iedereen die gedurende dertig dagen een verzoekschrift richt tot een god of een man buiten u, o koning, in de leeuwenkuil geworpen zal worden. 8 Nu, o koning, stel het gebod vast en onderteken het document, zodat het niet kan worden veranderd, volgens de wet van de Meden en Perzen, die niet kan worden herroepen." 9 Daarom ondertekende koning Darius het document, dat wil zeggen het bevel.

Merk op dat dit document "*niet mag worden veranderd*" en ook "*niet mag worden herroepen*." Het was gebaseerd op de onschendbaarheid van het contractrecht, en in hun constitutionele monarchie was zelfs de koning gebonden aan de wet en kon deze niet meer veranderen als hij eenmaal ondertekend was. De val was gezet.

[Daniel 6:10, 11](#) gaat verder,

10 Toen Daniel nu wist dat het document was ondertekend, ging hij zijn huis binnen (nu had hij in zijn dakkamer ramen open naar Jeruzalem); en hij bleef driemaal daags op zijn knieën zitten, biddend en dankend voor zijn God, zoals hij tevoren had gedaan. 11 Toen kwamen deze mannen in overleg en vonden Daniel verzoekende en smekende voor zijn God.

Het decreet van de koning veranderde niets aan Daniëls gedrag. Hij hield niet op te bidden en God te danken - dat wil zeggen, hij hield niet op God te verzoeken,

noch te danken voor verhoord gebed. Hij sloot zelfs de ramen niet om zijn gebed voor zijn vijanden te verbergen. Het is vrijwel zeker dat hij wist dat zijn vijanden hem zouden zien bidden. Maar hij werd gemotiveerd door geloof, niet door angst. Zijn gebed was een bewuste daad van ongehoorzaamheid, en ongetwijfeld waren zijn gebeden die dag gericht op het dwaze decreet van de koning zelf.

[Daniel 6:12, 13](#) zegt,

¹² Toen naderden zij en spraken voor de koning over het bevel van de koning. "Hebt u niet een gebod ondertekend dat ieder die gedurende dertig dagen een verzoekschrift richt tot een andere god of mens dan u, o koning, in de leeuwenkuil geworpen moet worden?" De koning antwoordde en zei: "De uitspraak is waar, volgens de wet van de Meden en Perzen, die niet herroepen mag worden." ¹³ Toen antwoordden zij en spraken voor de koning: "Daniël, die een van de ballingen uit Juda is, schenkt geen aandacht aan u, o koning, noch aan het bevel dat u ondertekende, maar blijft driemaal daags zijn verzoekschrift indienen."

De samenzweerders manoeuvreerden eerst de koning om mondeling te bevestigen dat hij het bevel had ondertekend, en legden vervolgens de beschuldiging tegen Daniël voor. Hun beschuldiging richtte zich op

Daniëls positie als "*een van de ballingen uit Juda*", in plaats van als hoge commissaris met een vlekkeloze staat van dienst. Darius eraan herinneren dat Daniël zijn meest vertrouwde kabinetslid was, zou Darius alleen maar boos hebben gemaakt.

Misschien hadden ze moeten inzien dat als Darius een decreet kon uitvaardigen dat het gebed verbood, hij ook een tegengesteld decreet kon uitvaardigen dat hun eigen leven in gevaar zou hebben gebracht. Maar zij waren blind voor een dergelijke uitkomst, omdat zij niet verder konden kijken dan het succes van hun complot. [Dan. 6:14](#) zegt,

¹⁴ Zodra de koning deze verklaring hoorde, was hij diep bedroefd en zette zijn zinnen op de bevrijding van Daniël; en zelfs tot zonsondergang bleef hij zich inspannen om hem te redden.

De koning probeerde Daniël de rest van de dag te redden "tot zonsondergang". Maar de wet bond zijn handen, en Daniëls beschuldigers wisten dat hun val feilloos had gewerkt. Zij begrepen echter niet dat God zelf dit had opgezet om het rijk van het beest te veranderen in het Koninkrijk van God. Hoewel dit gebeurde als een profetisch type, zal het in de komende dagen worden vervuld wanneer de koningen van het oosten de profetieën van Jesaja volledig vervullen.

Hoofdstuk 16

Bevrijding in de leeuwenkuil

Nadat koning Darius zich realiseerde dat hij was misleid om een decreet te ondertekenen dat Daniël zou veroordelen, ging hij op zoek naar een wettige manier om de profeet vrij te pleiten. Hij bleek echter een wettelijke deadline te hebben, want hij had slechts tot zonsondergang de tijd. Toen Daniëls vijanden zagen wat de koning deed, kwamen zij naar hem toe om hem te herinneren aan zijn wettelijke verplichting, zoals [Dan. 6:15](#) ons vertelt,

15 Toen kwamen deze mannen in overleg bij de koning en zeiden tegen de koning: "Besef, o koning, dat het een wet van de Meden en Perzen is dat geen enkel gebod of statuut dat de koning vaststelt veranderd mag worden."

Zij vertelden de koning dat hij moest stoppen met het vrijspreken van Daniël en zijn plicht aan de wet van de Meden en Perzen moest vervullen. [Daniel 6:16](#) gaat verder,

16 Toen gaf de koning orders en Daniel werd binnengebracht en in de leeuwenkuil geworpen. De koning sprak en zei tegen Daniel: "Uw God, die u voortdurend dient, zal u zelf bevrijden."

Dat de koning een dergelijke geloofsuitspraak doet, wijst erop dat Darius iets wist van de geschiedenis van Daniël en misschien al wist dat God de drie vrienden van Daniël had bevrijd (hoofdstuk 3). Hij moet iets geweten hebben van de geschiedenis van goddelijke bevrijding die tijdens het Babylonische regime had plaatsgevonden. Hij kan dit ook persoonlijk met Daniël hebben besproken, en als dat zo is, kan dit een van zijn motieven zijn geweest om Daniël eerder tot hoofdcommissaris te benoemen.

Daarom is het ook duidelijk dat Darius Daniël nooit zou hebben bevolen op te houden met het bidden tot zijn God. Of we Darius nu wel of niet als een echte gelovige beschouwen, hij wist dat Daniëls God machtiger was dan de dode goden die anderen aanbaden.

Toch was Darius geen ooggetuige geweest van Gods bevrijding. Zoals bij al zulke mensen die geloof hebben zonder persoonlijke ervaring, is hun geloof gemengd met een zekere mate van twijfel of onzekerheid over de uitkomst. Daarom bracht Darius, zoals we straks zullen zien, een slapeloze nacht door, terwijl hij zich afvroeg of God Daniël werkelijk zou bevrijden.

Daniel 6:17, 18 luidt,

17 En een steen werd gebracht en over de mond van het hol gelegd; en de koning verzegelde het met zijn eigen zegelring en met de zegelringen van zijn edelen, zodat er niets aan Daniël zou worden veranderd. 18 Toen ging de koning naar zijn paleis en bracht de nacht vastend door, en er werd hem geen vermaak gebracht; en zijn slaap verdween van hem.

De zegelringen op het zegel zorgden ervoor dat noch de koning noch de edelen zich met de rechtspraak konden bemoeien. De koning kon Daniël niet in het geheim redden, noch konden de edelen het hol binnengaan om Daniël te doden. De profeet was alleen met de leeuwen en met God. De koning vastte en bad de hele nacht.

In de geschiedenis is nauwelijks een gelegenheid te vinden waarbij een koning vastte en bad voor een van zijn dienaren. Deze hoogst ongebruikelijke gebeurtenis toont de hoge achting van de koning voor Daniël. Of hij zijn daden nu begreep of niet, hij legde zijn zaak voor aan de goddelijke rechtbank en vroeg God om Daniël te bevrijden, want hij wist dat het recht niet was gediend door Daniël in de leeuwenkuil te stoppen.

De bekering van Darius

De volgende morgen, na een slapeloze nacht van vasten, haastte de koning zich naar de leeuwenkuil om het resultaat van zijn oproep te aanschouwen.

Dan. 6:19, 20 zegt,

19 Toen stond de koning op bij het aanbreken van de dag en ging haastig naar de leeuwenkuil. 20 En toen hij bij de leeuwenkuil gekomen was, riep Daniël met verontruste stem. De koning sprak en zei tot Daniel: "Daniel, dienaar van de levende God, is uw God, die u voortdurend dient, in staat geweest u van de leeuwen te bevrijden?"

Hier zien we dat koning Darius, na een nacht van bidden en vasten, Daniëls God had erkend als "*de levende God*". Dit suggereert, tenminste op profetisch niveau, dat de koning een vorm van openbaring had ontvangen. De erkenning van Daniëls God als "levend" impliceert dat hij wist dat de afgoden en goden van Babylon en Perzië allemaal "dood" waren. **Psalm 135:15-18** zegt,

15 De afgoden der volken zijn slechts zilver en goud, het werk van mensenhanden. 16 Zij hebben monden, maar zij spreken niet; zij hebben ogen, maar zij zien niet; 17 zij hebben oren, maar zij horen niet; noch is er enige adem in hun mond. 18 Zij die ze maken zullen zoals zij zijn, ja, iedereen die daarop vertrouwt.

Toen de Israëlieten deze andere goden aanbaden, werden zij als die goden.

Daarom lezen we in [Jer. 5:20, 21](#),

20 Verkondig dit in het huis van Jakob en verkondig het in Juda, en zeg: 21 Hoor dit, dwaas en redeloos volk, dat ogen heeft, maar niet ziet; dat oren heeft, maar niet hoort.

Als we dit principe toepassen op koning Darius, suggereert het dat de nacht van vasten van de koning meer was dan een nacht van zorgen. Hij was bekeerd tot de God van Daniël, en zijn geloof zou de volgende morgen worden bekrachtigd toen hij het bewijs zag van de macht van de levende God. Tot dan toe waren zijn ogen verblind en zijn oren gesloten - het natuurlijke gevolg van het dienen van goden die zowel blind als doof waren. Maar 's morgens, gewapend met de openbaring van "*de levende God*", werden zijn geestelijke ogen en oren geopend om de heerlijkheid van God te zien en zijn openbarend woord te horen, waardoor het geloof in de harten van de mensen komt.

Dit profetische verhaal is noodzakelijkerwijs ook van toepassing op de koningen van het oosten in de laatste dagen wanneer Myserie Babylon wordt ingenomen.

Daniel's bevrijding

[Daniel 6:21, 22](#) zegt,

21 Toen sprak Daniël tot de koning: "O koning, leef in eeuwigheid! 22 Mijn God zond zijn engel en sloot de muilen van de leeuwen, en zij hebben mij niet geschaad, daar ik voor Hem onschuldig werd bevonden; en ook tegenover u, o koning, heb ik geen misdaad begaan."

Daniël's antwoord schrijft zijn bevrijding toe aan een vrijspraak in de goddelijke rechtbank, "*want ik ben onschuldig bevonden voor Hem en ook tegenover u.*"

Dit is een goed voorbeeld van hoe iemand schuldig kan worden bevonden in een aardse rechtbank, maar onschuldig in de hemelse rechtbank.

Hier moeten we er echter op wijzen dat vele martelaren in de geschiedenis onschuldig zijn bevonden in de hemelse rechtbank, maar niet zijn bevrijd van onrechtvaardige vonnissen van de aardse rechtbanken. Wat is het verschil? Wanneer kunnen wij verwachten verlost te worden zoals in het geval van Daniël?

Het is nauwelijks mogelijk om een brede uitspraak te doen over elk dergelijk geval, maar in het algemeen hangt het ervan af of iemand deel uitmaakt van het patroon van het eerste werk van Christus of van het tweede. De wetten van de twee werken van Christus worden voornamelijk uiteengezet in Leviticus 14 en 16. Leviticus 14

spreekt over de wetten van de melaatsheid (d.w.z. sterfelijkheid), waarbij de eerste duif gedood moest worden, en de tweede levend losgelaten. Leviticus 16 spreekt over de wettige procedure op de verzoendag om met de zonde af te rekenen, waarbij de eerste geit gedood en de tweede levend losgelaten moest worden.

De eerste duif en de eerste geit profeteren van het eerste werk van Christus, waar Hij moest sterven om ons zowel onsterfelijkheid als reiniging van de zonde te brengen. De tweede duif en de tweede bok moesten levend worden losgelaten, profeterend van Christus' tweede komst (en werk) om het werk te voltooien dat met Zijn eerste werk was begonnen. Het feit dat de tweede duif Christus voorstelt bij Zijn tweede komst wordt bewezen door [Lev. 14:6](#) te vergelijken met [Openb. 19:13](#), waar van beide wordt gezegd dat ze in bloed zijn gedoopt.

Met andere woorden, het eerste was een doodswerk, terwijl het tweede een levend werk was. De nasleep van het eerste werk van Christus werd voorzien in [Johannes 15:18-20](#), waar Jezus zei,

¹⁸ Als de wereld u haat, weet u dat zij Mij gehaat heeft voordat zij u haatte...²⁰ Als zij Mij vervolgd hebben, zullen zij ook u vervolgen...

De apostelen en vele andere gelovigen in de eerste eeuw - en vele eeuwen daarna - werden martelaren, die hun leven gaven voor hun getuigenis van het evangelie. Zij allen identificeerden zich met het eerste werk van Christus als de Grote Martelaar. Maar bij de tweede komst van Christus ontstaat een nieuwe situatie, waarin de vervolging niet leidt tot de dood, maar tot bevrijding. Dit idee wordt profetisch uitgedrukt in [Psalm 118:16-18](#),

¹⁶ De rechterhand van de Heer is verheven, de rechterhand van de Heer doet dapper. ¹⁷ Ik zal niet sterven, maar leven en vertellen van de werken van de Heer. ¹⁸ De Heer heeft mij streng getuchtigd, maar Hij heeft mij niet aan de dood overgegeven.

Dit is een psalm die voorspelt dat de verworpen steen het hoofd van de hoek wordt ([Psalm 118:22](#)). De verworpen steen was Jezus in zijn eerste komst; de plaatsing van de steen is Jezus in zijn tweede komst. Omdat dit een levend werk is, in plaats van een dood werk, kon de psalmist profeteren in [Psalm 118:6](#),

⁶ De Heer is voor mij, ik zal niet vrezen, wat kan de mens mij doen?

Als Daniël in het begin van zijn loopbaan - aan het begin van de Babylonische tijd - in de leeuwenkuil was geworpen, was hij wellicht een ander voorbeeld geworden van een martelaar uit het Oude Testament. Maar dit verhaal speelt zich af in de begintijd van het Perzische Rijk na de val van Babylon. Daarom spreekt het profetisch over de heiligen van de Allerhoogste die in het komende tijdperk gezag

zullen krijgen. Hun profetische patroon is niet gebaseerd op Jezus' dood aan het kruis, maar op Zijn komst in macht om over de aarde te heersen. Daarom is de bestemming van de heiligen vandaag niet om gedood te worden, maar om levend en alleen "*in bloed gedoopt*" te worden vrijgelaten.

De bevrijding van Daniël is dus wat wij moeten verwachten aan het einde van dit tijdperk. Wij kunnen het hol van de leeuw misschien niet vermijden (in welke vorm dan ook), maar het is ons lot om ons voor te bereiden om te leven en te heersen, niet om ons aan te sluiten bij de rijen van de gezegende martelaren uit het verleden.

Martelaren en bevrijdingen

De tijd waarin wij leven is (op zichzelf) geen garantie dat iemand de komende "leeuwenkuil"-ervaring zal meemaken. Er kunnen er zijn die geroepen zijn om het martelaarschap van het eerste werk van Christus mee te maken, terwijl anderen onmogelijk gedood kunnen worden.

In het boek Handelingen zien we beide patronen binnen de context van het eerste werk van Christus, en deze komen naast elkaar voor. Herinner u van mijn audiolessen over het boek Handelingen dat er een aantal van deze patronen voorkomen in de eerste helft van Handelingen.

Ten eerste zien we in Handelingen 3 het patroon van Petrus en Johannes die naar de tempel gingen op het negende uur van de dag, de tijd van het avondoffer. De ochtend- en avondoffers beelden in deze specifieke visie de twee werken van Christus uit, zodat het verhaal in Handelingen 3 een profetisch beeld is van het tweede werk van Christus.

Bij de poort van de tempel wekte Petrus in **Handelingen 3:6-8** de verlamde man op, en vervolgens gebruikte hij dat als illustratie van de opstanding van de doden aan het einde van het tijdperk (**Handelingen 4:1, 2**). De tempelwachters kwamen en arresteerden hen, maar uiteindelijk werden zij vrijgelaten (**Handelingen 4:23**), zoals de tweede duif in **Lev. 14:7** zou worden vrijgelaten. Later die avond werd de Heilige Geest voor de tweede keer uitgestort (**Handelingen 4:31**), wat het profetische patroon was van wat wij binnenkort ook zullen meemaken.

In **Handelingen 5:40, 41** werden de apostelen opnieuw gearresteerd, gezeseld en vrijgelaten. In dit geval leken zij, terwijl zij wegliepen, op de tweede duif nadat deze in het bloed van de eerste duif was gedoopt (**Lev. 14:6**). Als typen van het tweede werk van Christus werden zij niet gedood, maar gezeseld. Met andere woorden, geïdentificeerd worden met het tweede werk van Christus betekent niet dat iemand noodzakelijkerwijs aan vervolging zal ontsnappen. Het betekent alleen dat iemand niet de dood zal lijden door die vervolging.

Dan zien we in Handelingen 6 en 7 het verhaal van Stefanus, bekend als "de eerste martelaar". Hij werd gedood om zijn getuigenis, omdat hij met Jezus werd vereenzelvigd in zijn doodswerk. Stefanus staat dan tegenover Filippus in Handelingen 8, die door de Geest werd gegrepen (*harpazo*) (**Handelingen 8:39, 40**). Niet alleen was het zijn roeping om een beeld te geven van het tweede werk van Christus, maar hij maakte ook de wegvoering mee, de gebeurtenis die geprofeteerd is op de 8th Loofhuttendag. Stefanus en Filippus beelden de twee duiven uit.

Dan lezen we in Handelingen 12 over Jakobus en Petrus, die ook de twee werken van Christus uitbeelden. Jakobus werd gedood (**Handelingen 12:2**), maar Petrus werd door de engel van God uit de gevangenis bevrijd (**Handelingen 12:7**). Zij die de openbaring van de twee werken van Christus niet begrijpen, staan vaak perplex over de vraag waarom God het leven van Jakobus niet spaarde zoals Hij dat met Petrus deed. Sommigen hebben Jakobus in het ongelijk gesteld, maar er is geen bijbelse rechtvaardiging voor een dergelijke opvatting. Het was nodig om beide mannen de openbaring van de twee werken van Christus te laten uitvoeren om ons te helpen de openbaring van de twee duiven te begrijpen.

Het punt dat ik wil maken is dat als wij de apostelen zelf de twee werken van Christus zien uitbeelden aan het begin van het Pinkstertijdperk, er geen reden is om te denken dat beide patronen niet ook in ons gemanifesteerd zouden kunnen worden aan het begin van het

Loofhuttentijdperk. Het belangrijkste verschil is volgens mij dat het tweede werk voor ons vandaag het overheersende patroon zou moeten zijn, aangezien wij leven in de tijd van het tweede werk van Christus. Zij die daadwerkelijk geroepen zijn om dit tweede werk te vervullen - namelijk het woord prediken onder de zalving van de tweede uitstorting van de Geest - mogen zelfs verwachten dat zij in die tijd onmogelijk te doden zijn, vanwege hun goddelijke bescherming.

Maar omdat de meeste christenen nog steeds geen openbaring hebben over de twee verschillende werken van Christus, zou ik verwachten dat God dit op dezelfde manier blijft openbaren als in de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen. Ik zou verwachten dat ten minste een paar mensen in paren met elkaar verbonden zullen worden voor het doel van openbaring.

Hoe dan ook, mensen worden met Christus geïdentificeerd en zullen dienovereenkomstig worden beloond. We zitten hier allemaal samen in, en de wet van eenheid betekent dat we deel hebben aan de beloning van hen die verschillende functies vervullen van zaaien, water geven en oogsten in Gods oogst.

Het enige dat niet herhaald hoeft te worden is Christus' dood aan het kruis.

Dus ongeacht onze specifieke functie in het goddelijke plan, gaan we de tijd in van de prediking van het woord dat het Koninkrijk zal opbouwen voor het komende tijdperk. Dit werd gezien in het verhaal van Jona, wiens tweede roeping werd vervuld door zijn prediking van het woord aan Nineve. Dit werd gezien in het boek Handelingen, waar de discipelen werden vrijgelaten om het woord te prediken, eerst in **Handelingen 4:18-20, 31**, dan in **Handelingen 5:42**, dan in **Handelingen 8:40**, en tenslotte in **Handelingen 12:24**.

Dit tweede werk van Christus noemen wij het Open Deur Ministerie, want dit is het bijbelse patroon van Jona en opnieuw bij de apostelen. Het is ook gebaseerd op de engel die de gevangenisdeur opende voor Petrus om hem vrij te laten om het woord te prediken. Omdat hij vervolgens vluchtte naar Caesarea en vervolgens doorging naar Antiochië en tenslotte naar Rome, begrijpen we dat het woord zelfs gepredikt moet worden in de hoofdstad van de toenmalige beestnatie.

Deze openbaring van de tweede duif in het boek Handelingen laat ook zien hoe de apostelen zelf hun culturele denkwijze moesten veranderen om de roeping van de tweede duif te vervullen. Tot dan toe had hun culturele achtergrond ertoe geleid dat zij zich concentreerden op "de God van Israël" of "de God van Abraham, Izaäk en Jakob", waardoor de beloften van God werden beperkt tot een bepaalde genealogie.

Maar het boek Handelingen laat zien hoe de openbaring van God hun denken verruimde. Het deed Filippus het woord prediken in Samaria (**Handelingen 8:5**). Later zorgde het ervoor dat Petrus het woord predikte in het huis van Cornelius,

de Romeinse centurio (**Handelingen 10:24**). Petrus leerde "*dat God niet iemand is die partijdig is*" (**Handelingen 10:34**).

Later vluchtte Petrus naar Antiochië, en kreeg Paulus de opdracht het woord te verkondigen aan de volken, dit alles op basis van de wet van de onpartijdigheid (**Lev. 19:34, 35, 36**).

Er zijn twee niveaus van vervulling die we in overweging moeten nemen om deze openbaring volledig te begrijpen. Het eerste is de persoonlijke, of individuele ervaring; het tweede is de historische tijd waarin men leeft. Neem bijvoorbeeld het feit dat Petrus uit de gevangenis werd vrijgelaten om in zijn persoonlijke ervaring het beeld van de tweede duif uit te beelden. Wij weten dat Petrus later als martelaar stierf, omdat hij niet kon ontsnappen aan de historische tijd waarin hij leefde - de tijd van de eerste duif. Historisch gezien moest hij het patroon volgen van Christus' eigen martelaarschap aan het kruis.

De eerste duif was het *dominante* patroon van de Kerk tijdens het Pinkstertijdperk, en daarom stierven zij allen, de meesten van hen als martelaren. Maar we komen nu in een nieuwe dag, waar we de opstanding van de doden zullen zien en in onsterfelijkheid zullen komen. Zij die die opstanding bereiken zullen helemaal niet sterven, en dus zullen zij de tweede duif in ultieme zin vertegenwoordigen.

Maar zelfs de gelovigen die op dit moment geen onsterfelijkheid ontvangen, kunnen de patronen van de tweede duif in hun *individuele* ervaringen beleven. Met andere woorden, zij kunnen in bepaalde voorvallen van hun leven aan de dood ontsnappen, terwijl zij toch sterfelijk blijven of zelfs als martelaar sterven op een later tijdstip. Dit is wat er gebeurde met Filippus en Petrus.

Ik geloof dat het patroon van Daniëls persoonlijke bevrijding uit de leeuwenkuil in de komende dagen vaker zal voorkomen dan in het boek Handelingen. Het zal het overheersende patroon worden van de gebeurtenissen ten tijde van de val van Babylon, en Daniël werd verlost van de leeuwen om ons dit inzicht en deze verwachting te geven.

Maar na de eerste opstanding (**Openb. 20:4-6**), zullen sommigen volledig geïdentificeerd worden met de tweede duif-Christus in zijn tweede manifestatie. Deze kunnen niet worden gedood door hun vijanden op het persoonlijke vlak, noch kunnen zij sterven op het historische vlak.

Hoofdstuk 17

Alle dingen onder zijn voeten

Daniël overleefde zijn nacht bij de leeuwen. Op dit punt in zijn leven vervulde hij de rol van een overwinnaar in de tijd van het tweede werk van Christus. In de eerste paar eeuwen van de Kerk werden de christenen vaak voor de leeuwen geworpen, maar hun rol was om zich te identificeren met Christus in Zijn eerste verschijning. Daarom werden de meesten van hen door de leeuwen gedood in arena's voor het publiek.

Toen de koning wist dat Daniël door zijn God gered was, lezen we in [Dan. 6:23](#),
²³ Toen was de koning zeer verheugd en gaf opdracht Daniel uit de kuil te halen. En Daniel werd uit de kuil gehaald en er werd geen enkel letsel bij hem gevonden, want hij had op zijn God vertrouwd.

Blijkbaar was er een bovenste deur boven de leeuwenkuil, waardoor Daniël was neergelaten (waarschijnlijk met touwen), en waardoor Daniël vervolgens "uit *de kuil werd gehaald*".

Koning Darius had zijn plicht aan de wet vervuld door Daniel aan de leeuwen te voeren. Maar je kunt een man naar een leeuw leiden, maar je kunt de leeuw hem niet laten opeten, zeker niet als een engel zijn bek dichthoudt. De engel verliet het hol met Daniël, zodat de leeuwen hun normale eetgewoonten hervatten zodra hij veilig was. [Dan. 6:24](#) vervolgt,

²⁴ De koning gaf toen bevel, en zij brachten de mannen die Daniël kwaadaardig hadden beschuldigd, en zij wierpen hen, hun kinderen en hun vrouwen in de leeuwenkuil; en zij hadden de bodem van de kuil nog niet bereikt, of de leeuwen overmeesterden hen en verbrijzelden al hun beenderen.

Het is niet nodig te proberen Darius' nieuwe bevel te rechtvaardigen. De aanklagers van Daniël (waaronder de twee andere commissarissen en de satrapen die hen steunden) ontvingen het rechtvaardige vonnis van de wet, want wat zij Daniël wilden aandoen, werd hun ook ten deel gevallen.

Volgens onze huidige normen - en zelfs volgens de normen van Gods wet - zouden vrouwen en kinderen niet gestraft mogen worden voor de zonden van hun echtgenoten of vaders ([Ezechiël 18:20](#)). Maar dit was Medo-Perzië, en het is waarschijnlijk dat als Daniël getrouwd was geweest en kinderen had, zijn aanklagers erop zouden hebben aangedrongen dat zijn hele familie op het menu van de leeuwen zou worden gezet. Dat was in die dagen gebruikelijk om te

voorkomen dat kinderen jaren later wraak zouden nemen. In ieder geval keuren wij een dergelijk oordeel niet goed, maar het laat wel zien hoe kwaad Darius was op Daniëls beschuldigers.

De executie van Daniëls mede-commissarissen kan Daniël als enige commissaris onder de koning hebben achtergelaten. Wij weten historisch niet of de dode commissarissen al dan niet werden vervangen. Maar vanuit profetisch oogpunt impliceert het stilzwijgen zelf dat de heiligen van de Allerhoogste naar voren zullen komen als de enigen die hoge bestuursfuncties onder de koninkrijken der mensen waardig zijn. Uiteindelijk zullen alle koningen der aarde Jezus Christus gaan erkennen als de rechtmatige Erfgenaam van alle dingen, en zij zullen zichzelf zien als rentmeesters van Christus' Koninkrijk.

De werkingsfeer van het tweede decreet

Daniel 6:25-27 zegt,

²⁵ Toen schreef de koning Darius aan alle volken, naties en mensen van alle talen die in het hele land woonden:

"Moge uw vrede overvloedig zijn!

²⁶ "Ik besluit dat in heel de heerschappij van mijn koninkrijk de mensen moeten vrezen en beven voor de God van Daniël; want Hij is de levende God en eeuwig bestendig, en zijn koninkrijk is er een dat niet vernietigd zal worden, en zijn heerschappij is voor eeuwig. ²⁷ Hij bevrijdt en redt en verricht tekenen en wonderen in de hemel en op aarde, die ook Daniël uit de macht van de leeuwen heeft verlost."

Uit dit decreet blijkt dat de koning na de ervaring in de leeuwenkuil al uitgebreid met Daniël had gesproken. Zijn decreet lijkt aan te tonen dat hij bekend was met Nebukadnezar's getuigenis waarin hij de God van Daniël prees. In feite citeert Darius bijna letterlijk **Dan. 4:34** letterlijk aan,

³⁴ ... "Ik zegende de Allerhoogste en prees en eerde Hem die eeuwig leeft; want Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij en Zijn koninkrijk duurt van generatie op generatie."

Toch voegt Darius eraan toe dat God "*tekenen en wonderen verricht in de hemel en op aarde*". Hieruit blijkt dat wonderen beschouwd werden als "tekenen en wonderen", en niet alleen als bovennatuurlijke gebeurtenissen. Tekenen hebben een profetische betekenis. In dit geval profeteert de hele situatie van toekomstige gebeurtenissen tijdens de wederopbouw van het Koninkrijk van God aan het einde

van het tijdperk. Natuurlijk is het belangrijkste teken in dit geval Gods bevrijding, niet alleen van Daniël zelf, maar ook van de heiligen van de Allerhoogste na de val van het Mysterie Babylon.

Darius' decreet trof alle mensen en landen onder zijn gezag. Op aarde was zijn koninkrijk beperkt tot de gebieden die waren veroverd. Zijn koninkrijk strekte zich in de verste verte alleen uit tot die kleine regio van de wereld. Maar het heersersmandaat, zoals verordend door het goddelijke hof, was wereldwijd, ook al hebben de verschillende hoeders ervan (waaronder Juda) nooit de hele aarde veroverd. Vandaar dat het decreet van Darius, voor zover het het goddelijke hof betreft, gold voor de hele aarde, tot ver buiten de grenzen van Medo-Perzië.

Darius verkondigde in wezen dat Medo-Perzië ("*heel de heerschappij van mijn koninkrijk*") onderworpen moest worden aan de God van Daniël - dat wil zeggen, Jahweh, de God van Israël, die later gemanifesteerd zou worden als Jesjoea. [Exodus 15:2](#) voorspelt dit, indien letterlijk gelezen:

² Jahweh is mijn kracht en lied, en Hij is mijn Jesjoea geworden; Dit is mijn God, en ik zal Hem loven; Mijns vaders God, en ik zal Hem verheerlijken.

Dit wordt herhaald in [Jesaja 12:2](#) en in [Psalm 118:14](#). Telkens wanneer "redding" in de Schrift wordt genoemd, is dat een profetische verwijzing naar Jezus (Jesjoea), want dat is de betekenis van Zijn naam. Het idee van redding omvat gezondheid en bevrijding, wat extra betekenis geeft aan het "teken" van Daniëls bevrijding.

Uiteindelijk is het tweede decreet van Darius, dat voor de hele aarde geldt, een voorbode van het toekomstige Koninkrijk, waar alle dingen onder de voeten van Christus worden gelegd, zoals Paulus ons vertelt in [1 Kor. 15:27, 28](#),

²⁷ Want Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen. Maar wanneer Hij zegt: "Alle dingen zijn onderworpen", is het duidelijk dat Hij uitgezonderd is die alle dingen aan Hem onderworpen heeft. ²⁸ En wanneer alle dingen aan Hem onderworpen zijn, dan zal ook de Zoon zelf onderworpen zijn aan Hem die alle dingen aan Hem onderworpen heeft, opdat God alles in allen zal zijn.

Dit is ook wat koning Nebukadnezar van Babylon in zijn droom zag, want de steen groeide tot hij de hele aarde vulde ([Dan. 2:35](#)). Hij vulde niet alleen het hele koninkrijk dat hij had veroverd, maar hij vulde de hele aarde. Zo ook in [Openb. 11:15](#) lezen we,

¹⁵ ... Het koninkrijk van de wereld is het koninkrijk van onze Heer en zijn Christus geworden; en Hij zal voor eeuwig en altijd heersen [*aionas ton aionion*, "de eeuwen der eeuwen"].

Dit is vele malen geprofeteerd in de psalmen. **Psalm 67:1, 2, 7** zegt,

¹ God zij ons genadig en zegene ons, en laat Zijn aangezicht over ons schijnen-Selah-² opdat Uw weg op de aarde bekend zij, Uw heil [Yeshua] onder alle volken.... ⁷ God zegent ons, opdat alle einden der aarde Hem vrezen.

Opnieuw lezen we in **Psalm 72:8, 11, 18** in Young's Literal Translation,

⁸ En Hij heerst van zee tot zee, en van de rivier tot het einde der aarde...¹¹ En alle koningen buigen zich voor Hem, alle volken dienen Hem...¹⁸ ... En de hele aarde is vervuld van Zijn eer. Amen en amen!

Opnieuw lezen we in **Psalm 86:9, 10**,

⁹ Alle volken die Gij gemaakt hebt, zullen komen en U aanbidden, o Heer, en zij zullen Uw naam verheerlijken. ¹⁰ Want Gij zijt groot en doet wonderlijke daden; Gij alleen zijt God.

Naar deze passage wordt verwezen in **Openb. 15:3, 4** als onderdeel van het Lied van het Lam:

³ En zij zongen het lied van Mozes, de dienstknecht van God, en het lied van het Lam, zeggende: "Groot en wonderlijk zijn Uw werken, o Here God, de Almachtige; rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der volken. ⁴ Wie zal niet vrezen, o Heer, en Uw naam verheerlijken? Want Gij alleen zijt heilig; want alle volken zullen komen en U aanbidden, want Uw rechtvaardige daden zijn geopenbaard."

Het is inderdaad ondenkbaar dat enig volk NIET zou komen om Christus te aanbidden. Waarom? Omdat de grote en wonderbaarlijke werken van God - dat wil zeggen Zijn "rechtvaardige daden" - zijn geopenbaard. Tot nu toe heeft God Zijn werken grotendeels in het geheim achter de schermen gedaan, maar wanneer deze werken bekend en duidelijk worden gemaakt aan alle mensen, dan zullen hun ogen worden geopend en zal niemand als ongelovige overblijven.

Het onherroepelijke besluit

Het hele zesde hoofdstuk van Daniël benadrukt dat de wet van Meden en Perzen, als hij eenmaal ondertekend is, niet meer gewijzigd of herroepen kan worden (**Dan. 6:8, 12, 15**). Dus toen Darius zijn tweede decreet uitvaardigde, had het hetzelfde gewicht als het eerste. Het kon niet worden veranderd of herroepen. In de natuurlijke wereld van het recht houden de wetten van naties vaak op van kracht te zijn wanneer die naties worden vernietigd of opgeslokt door andere

naties. Maar in het hemelse hof is Perzië nog steeds een Koninkrijksnatie. Door het decreet van Darius zal Iran (het oude Perzië) op een dag de God van Daniël dienen en Jezus als Koning erkennen.

Perzië is tegenwoordig Iran, en dus blijft hetzelfde decreet van Darius - uitgevaardigd onder het gezag van Cyrus de Perziër - van kracht voor zover het God betreft. Het Iraanse volk moet de God van Daniël aanbidden. Op een breder profetisch niveau vertegenwoordigt China nu Cyrus onder de naam "*de koningen van het oosten*". Ook Rusland speelt nu de rol van Darius, de Mede. China en Rusland zijn dus ook Koninkrijkslanden. Rusland zelf ontwaakt nu tot dit feit, maar nauwelijks Iraniërs of Chinezen begrijpen dit momenteel. Toch is het enige dat telt dat *God dit weet en serieus neemt*.

Dezelfde wet die Darius dwong Daniel te veroordelen tot de leeuwenkuil, is de wet die de hele wereld gebiedt de God van Daniel te dienen en Christus te onderwerpen. Omdat Daniël het slachtoffer was van het onherroepelijke karakter van de Medo-Perzische wet, wil God het decreet uitvoeren, volgens de wet van gelijke maten en gewichten (**Lev. 19:35, 36; Matt. 7:2**). Het onrecht dat Daniël werd aangedaan geeft Daniël - en bij uitbreiding alle overwinnaars - het recht een verzoekschrift in te dienen bij de goddelijke rechtbank om Iran, Rusland en China te houden aan de voorwaarden van het tweede decreet van Darius.

Dit is de verborgen, geestelijke oorzaak van de sancties en de propagandaoorlog van het Babylonische Westen tegen deze drie naties. In de geestelijke wereld is het algemeen bekend dat Babylon op het punt staat te vallen, en naarmate de tijd verstrijkt, wordt het steeds meer bekend onder de leiders van het Westen op aarde.

De koningen van het oosten zijn als volk nog niet gemotiveerd door de wetten van het Koninkrijk (Deuteronomium). Hoewel zij zich bewust zijn van de goddelijke bestemming en zelfs spreken over de wetten van God, hebben zij slechts een vaag besef van wie deze God werkelijk is. Mettertijd zullen zij Jezus Christus gaan herkennen. Ondertussen gebruikt God hen nog steeds zoals Hij de Meden en Perzen deed om Zijn wil te volbrengen.

Toen Darius de Mede Babylon ten val bracht, is het twijfelachtig of hij geloofde in de God van Daniël. Zijn openbaring kwam later. Dit toont een progressie in de

koninkrijksgechiedenis en hoe God de naties gebruikt, of ze Hem nu kennen of niet. In feite sprak God profetisch via

Jesaja over koning Cyrus in **Jesaja 45:5** zeggende,

⁵ Ik ben de Heer en er is geen ander; naast Mij is er geen God. Ik zal u omgorden, hoewel u Mij niet kent.

Dit is de fundamentele waarheid in de passage over de soevereiniteit van God. Het laat zien dat God geen gelovigen nodig heeft om Zijn wil onder de volkeren te volbrengen. Sterker nog, als zij wisten wie God werkelijk was, zouden zij niet in aanmerking komen om Jesaja's profetie hierboven te vervullen. Zo is het vandaag ook met Iran, Rusland en China. Daarom moeten we ons niet richten op de vraag of hun regeringsfunctionarissen al dan niet ware gelovigen zijn. In plaats daarvan moeten we ons richten op het plan van God, want dat is wat hun bestemming zal bepalen.

Conclusie

Daniel 6:28 concludeert,

²⁸ Dus deze Daniel genoot succes [*tselach*, "voorspoed, succes"] in de regering van Darius en in de regering van Cyrus de Perziër.

Ook dit is een profetische uitspraak over het succes en de voorspoed van het Koninkrijk in het komende Tijdperk. De volgorde van de gebeurtenissen is dus dat de val van Myserie Babylon wordt gevolgd door een tijd van vervolging, die de wereld zal tonen hoe God de overwinnaars verlost, en wanneer deze tegenstand eindigt, zullen de leiders van deze naties Jezus Christus uitroepen tot Koning der koningen.

Met deze profetische climax worden de historische hoofdstukken in de eerste helft van het boek Daniël afgesloten. Het eindigt niet in wanhoop, maar in hoop voor de wereld. Het hol van de leeuwen had de schijn van een verpletterende nederlaag voor de heiligen, maar de engel van God gebruikte het om het Koninkrijk te vestigen en alle dingen onder de voeten van Christus te leggen.